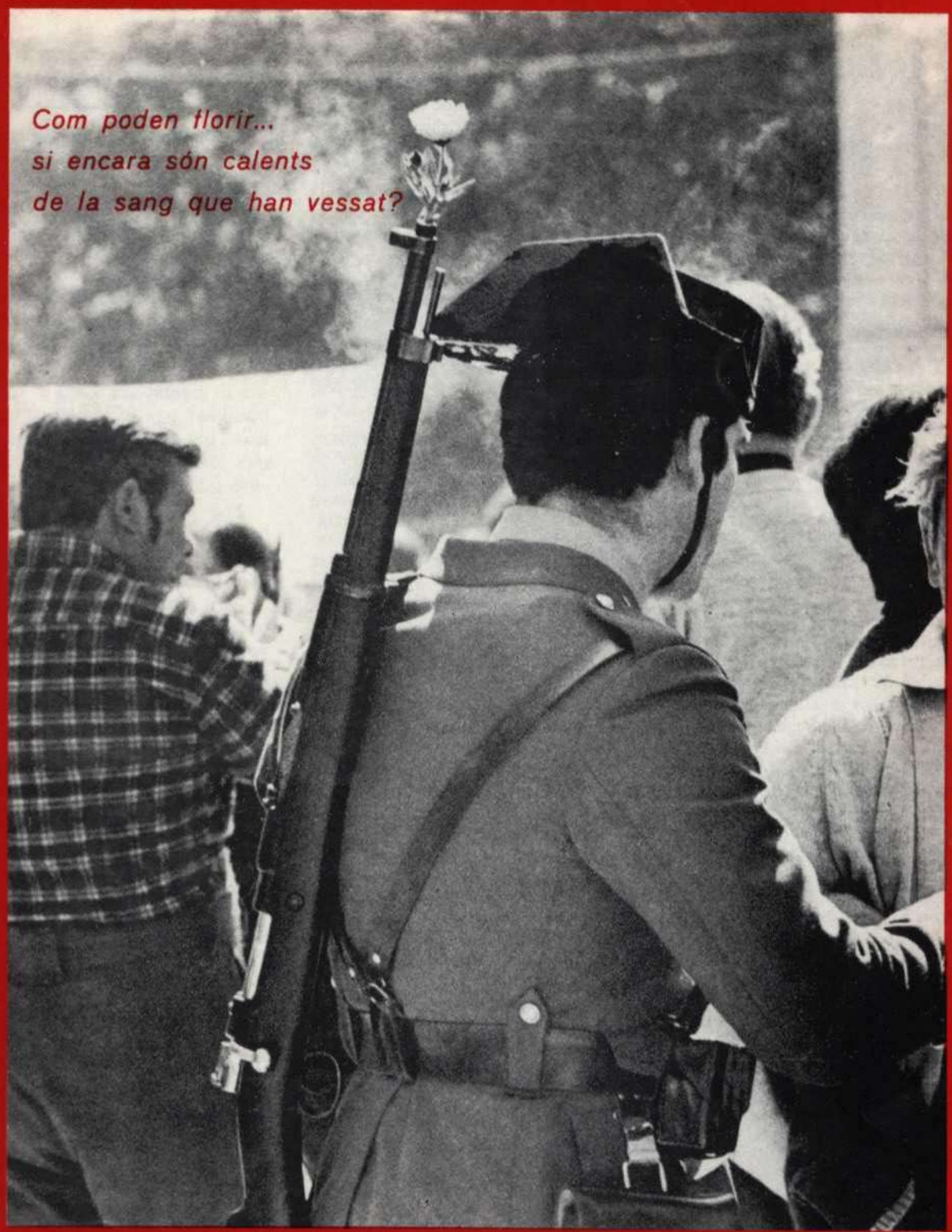

PAU

REVISTA DE DEBAT NO-VIOLENT

N.º 27 (2.ª etapa) / maig 1977
any IV / 35 ptes.

Bústia

POBLE CATALA: POSA'T A FESTEJAR

Sant Jordi, 1977

Darrera la parada de la Marxa, es veu, se sent, es comparteix la joia general, es fa encomanadissa.

Els llibres "40.000 hores detinguts", "Marxa de la Llibertat" (reportatge gràfic) llueixen més que la rosa que portem a la mà les noies.

S'estableix un contacte cordial i espontani entre venedors i compradors. Tots ens sentim companys.

La conversa és fàcil i queden alguns records més intensos.

— Un noiet de 12 anys amb la seva mare. Compren el llibre i expliquen que a l'escola ha fet un treball sobre la Marxa. Per a documentar-se s'ha fet la pròpia hemeroteca. Somrient, el vailet diu: "però en aquest llibre hi ha més documentació" i al mateix temps se li enrojolen les galtes.

— Unes senyores —o senyoretes— de certa... edat, arreglades, ben pentinats els cabells grisos, discretes i ensems decidides, fullegen els llibres. Els pregunto d'on són —l'accent no era pas barceloní—. Són de Valls. Llavors els ensenyo la fotografia de la neteja que els marxaires feren de la bassa. Els agrada, però no volen comprar el llibre. Com és que no el voleu? "Tot això nosaltres ja ho portem a l'esquena", és la seva resposta. Nosaltres, els marxaires sí que ho duguérem a l'esquena, faig jo. I elles: "A nosaltres, ens varen afusellar el pare". Un nus a la gorja, els ulls enterbolits i una estreta de mà. Es el millor llibre que *no* he venut.

— S'atura un senyor jove, vestit esportivament. El típic burgès català, que amb el seu noiet ha baixat dels barris elegants cap al cor de Barcelona. El noiet ja atança la mà cap als llibres. El pare em demana un cartell de la Marxa. Li dic que el solem donar quan es compra un llibre. "Això és un *chantage*". Li responc que és el nostre 10 per cent. El noiet es deleix, els seus grans ulls negres espurnegen, vol els llibres. Per fi, el "papa" li compra un llibre.

— Un home jove s'apropa a la parada, agafa decidit els dos llibres i paga, i no solament paga, sinó que fa un esplèndid obsequi. Sabeu per què? Doncs, que li va néixer un fill el dia 4 de juliol, el mateix dia que naixia la Marxa, però va ésser un part menys dolorós. Es clar que... això ho explica el marit.

— Passen homes, dones, joves, vells, infants i marxaires. Quan són aquests, fem un gran aldarull, recordant així moments de la Marxa. Es un dia ple, ple de tot allò que ja voldríem que fos.

Ja és de nit, la gent minva, pleguem satisfets la botigueta, i cap al ball de l'ESTATUT. Sant Jordi ens ha guardat del drac gris i també del verd. Esperem que l'any que ve porti de la mà la donzella de la Generalitat.

Teresa

LA CATEDRAL TANCADA

Barcelona, 23 d'abril 1977

Com un riu avança la gentada cap a la Plaça de Sant Jaume, que quasi podríem rebatejar amb el nom de Plaça de Sant Jordi, encara que potser no fóra prou ortodox per a certes mentalitats.

Cada vegada més catalans s'esmunyen pels carrers al volt de la Generalitat, bé que en diuen "la Diputación". Afluexen persones pertot arreu, no hi ha empentes, perquè tothom té cura de mantenir una actitud cívica i digna, però la massa de gent cada vegada és més atapeïda. Certes persones més sensibles a l'ofec se senten una mica marejades, però aguanten. Pensant en algú que pugui trobar-se malament se m'acut que sempre hi ha la Catedral per poder-s'hi retirar. Dono un cop d'ull a la porta principal. Es tancada i barrada amb la reixa. No volent perdre l'esperança, penso que deurà ser oberta la porta lateral. Però sembla que no, l'empenyo per assegurar-me'n. Tancada!

Això succeïa als voltants de les 8 del vespre. A les 7 encara era oberta. Qui té les claus de la Catedral? Qui ha donat l'ordre que es tanqués la casa de Déu als catalans que volen l'Estatut?

Teresa

SIS HORES AMB EL PSC

El dissabte, dia 16, al Poble Espanyol, es van celebrar les Sis hores amb el PSC.

Hi anàrem amb la plena confiança que ens mereixen tots aquells que lluiten per la igualtat de tots els homes amb la il.lusió de poder participar en una festa realment popular, de les que tanta falta fan al nostre país.

Hem de dir que la resposta fou satisfactòria. Molta gent ja no va poder entrar, de ple que era. Es respirava en l'ambient que el poble s'està despertant i que busca la justa lliberació després de tant temps d'opressió i de violència.

Ens va sorprendre, però, que a l'entrada ens registressin el sarró. Em va venir a la memòria la desconfiança permanent de durant quaranta anys.

Però el que realment ens va deixar bocabadats va ésser l'existència d'un servei d'ordre sense distintius, que amagava sota els jerseis unes llargues barres de ferro. En demanar explicacions davant d'aquest fet, varen respondre que havien tingut problemes amb l'ultra-dreta, que s'havien de vigilar els focus i que tan sols era un objecte "anti-nosequè" —"antidisturbios"—, intentant per tots els mitjans d'eludir la conversa.

Davant de tot això, em faig moltes preguntes, que voldria expressar a través de la bústia:

— Ens fa por que dins de qualsevol sistema, encara que es digui democràtic, socialista, etc., es facin servir els mateixos mètodes de coacció a la llibertat personal, contra els quals tots lluitem.

— També voldríem que totes aquelles persones que lluiten per una societat sense classes que pensin —tot i que uns privilegiats durant quaranta anys intentaran de privar-nos de fer qualsevol pas endavant— sobre la importància dels mètodes i l'efectivitat d'una lluita amb uns mètodes poc clars.

Com a integrants de la lluita noviolenta, per una societat sense classes, no compartim de cap de les maneres una lluita que actua amb desconfiança envers el mateix poble, o que intenta de descobrir els oponents a la lluita dins el poble. Creiem que amb aques-

PAX

revista de debat
No-Violent

N.º 27 (2.ª etapa)
maig 1977 / any 4t.
35 ptes.

REDACCIÓ:
Casal de la Pau
c/. Bruc, 26, 2n.
Tel. 3014939
Barcelona - 10

COS DE REDACCIÓ:
- Pep Armet
- Antoni Cisteró
- Angel Colom
- Toni Clos
- Clara Doltra
- Lourdes Magem
- Francesc Riera
- Joan Sendra

DISTRIBUCIÓ:
- Equip Inter (Barcelona)
- Casal de Vic

SUSCRIPCIONS A:
Bruc, 26, 2n.
Barcelona - 10

IMPRESSIÓ:
CopiArt
Villarroel, 83

EQUIP TÈCNIC:
- Josep Ma. Costa
- Carmina Lafuente
- Joan Lluch
- Quim Sicília
- J. Ignasi Ripoll

FOTOGRAFIA:
- Robert Ramos
- Fèlix Tarrida
- Pep Armet

DIPÒSIT LEGAL:
B. 18.764/74

PAX no es fa responsable del contingut dels articles signats per col·laboradors o per col.lectius.

joc net

Som a la porta de les eleccions. Unes elecions que, malgrat no fer-se en un marc de justícia, seran recolzades per la participació de nombrosos grups polítics, àdhuc dels perjudicats pel tracte desigual.

Per altra banda, al poble que té el dret d'ésser sobirà, li és feixuga aquesta càrrega, i la desorientació fa costat al desànim.

On són els milers i milers de catalans que sortiren al carrer a primers d'any? On és la gran audiència que tenia l'Assemblea? El poble hi era perquè es defensaven coses justes, clares, lineals i populars; l'amnistia, les llibertats democràtiques, l'autodeterminació. Però ara, l'home del carrer és encara a les beceroles i li costa seguir el zigzag de la política de partits i, el que és pitjor, tem ésser enganyat.

El poble no entén la progressiva submissió, àdhuc de molts "rupturistes", a un govern que fa ostentació de l'abús de poder. Ni enten el perquè la recerca de quatre escons escanyolits fan que alguns partits juguin amb les instàncies unitàries com si fossin seves, essent com són patrimoni de tot el poble català.

Si ara fan això, què no faran en un hipotètic assoliment del poder?

No és pot admetre aquest doble joc; una cara per a Madrid i una altra pels catalans.

En un ambient democràtic (i el poble ho és, el país encara no) són vàlides totes les opcions. Si algun grup o partit no creu en l'autodeterminació, si algú en té prou amb els indults donats fins ara, que ho digui i els que pensin com ell el votaran. El que no es pot fer és enganyar, vendre una imatge com si fos un detergent, pensant en canviar-lo després de les elecions per una "nova fórmula". El perill de votar una cosa pensant-se votar una altra pot ocasionar un abstencionisme molt perillós per al nostre país.

Si a més afegim intents d'esmicolament i bloqueig de les instàncies unitàries, veritable riquesa popular, en profit de tàctiques minoritàries sovint pensades fora del nostre país, farem patent que malgrat tot, al poble se'l segueix ignorant.

Des d'ací exigim joc net, concordància entre les manifestacions, els programes i els fets, i demanem que les instàncies unitàries, els grups independents i tot el poble, veritable propietari del seu destí, facin seu aquest clam.

BÚSTIA

tes bases sols es pot aconseguir un canvi de camisa.

Des d'aquesta bústia de la revista Pax demanem a tothom la seva opinió, les seves respostes i els seus debats sobre aquest tema.

Carmina i Clara

FOTRE FESTA I FES-TE FOTRE

Fa molts anys que algú em va dir: "No és el mateix fotre festa que fes-te fotre". Llavors això no era més que un joc de paraules. Enguany, tot això dels dos dilluns de pasqua, de Sant Joan i de Sant Esteve, m'ho ha fet recordar.

Ara, allò primer equival a la manera catalana de veure la qüestió.

I la segona part és l'altra manera de veure-la, originada a molts quilòmetres a l'oest de Catalunya.

Enric Gomis

Barcelona, abril del 77

PAÍS VALENCIÀ

PAÍS VALENCIÀ

Els grups constituents del COL.LECTIU del País Valencià ens han fet arribar l'adhesiu i les dues fotografies que publiquem, testimoni d'una acció que van duent cada dia: la vaga de fam correlativa contra tota forma de violència institucionalitzada i per una societat no-violenta. Diàriament —tal com ja informàvem en el número darrer— fan pública la seva postura en la Plaça de la Verge de la ciutat de València.

D'altra banda, cal informar que els mateixos grups constituents varen celebrar el passat dia 7 de maig una reunió, avançant aquest procés; estava previst que una delegació de l'assemblea del Principat hi assistiria; a causa d'imprevistos d'última hora, fou impossible la seva assistència.

quatre mesos de vaga de fam correlativa.

Col.lectiu d'Acció No-Violenta dels Països Catalans (CANVI)

ENTRENAMENT EN LA ACCIO NO-VIOLENTA

Els dies 7, 8, 9 i 10 d'abril se celebraren en un casalot de la muntanyes de Biscaia unes jornades d'entrenament a l'acció no-violenta. Ho preparava el grup de Bilbao i hi participàrem gent de diferents llocs de l'Estat espanyol. L'assitència, molt nombrosa, i el mal temps dificultaren l'encontre; això va motivar que el grup animador vegés reduïdes les seves possibilitats i l'èxit de la trobada.

Es començà intentant d'aclarir els objectiu pretesos de la reunió, i que arribaren a terme força bé: (1) anàlisi de la societat sòcio-política de l'Estat espanyol, (2) exigències de la no-violència, (3) com s'ha fet l'entrenament fins ara, i (4) com ha d'ésser el nostre entrenament.

Es va fer la presentació dels assistents. Cal remarcar qeu durant tota la convivència hi hagué una relació personal molt intensa; ho facilitaven molt les tècniques i coneixement de la dinàmica de grups de l'equip dels animadors.

Vàrem fer diversos treballs: (1) tècniques de discussió en grup i d'expressió personal, (2) discussió sobre punts concrets, (3) sòciodrames, i (4) aprofundiment personal en la no-violència.

En un dels treballs es produí una situació molt tensa en què semblava que es podia trencar la relació entre animadors i grup; al capdavall, però, tothom pogué superar-se i es visqueren moments de convivència molt intensos i emotius.

Férem una valoració de la trobada: les errades, els encerts, suggeriments per tal de millorar un proper encontre...

Malgrat les coses que quedaren penjades i les que es van acabar cuita-corrent (això va frustrar una mica el grup animador de Bilbao, que es lliurà al treball amb molt d'ànim i coratge tot i els horaris intempestius, la incomoditat física i d'altres problemes tècnics) crec que la trobada degué satisfer a tothom.

El grup de Barcelona, que treballem en l'objecció de consciència, tornàrem molt animats per a preparar nous entrenaments. Us n'informarem a la revista per si hi voleu col.laborar els interessats en la lluita no-violenta i per a aquells que hi estiguin encuriosits.

Jordi Viñas

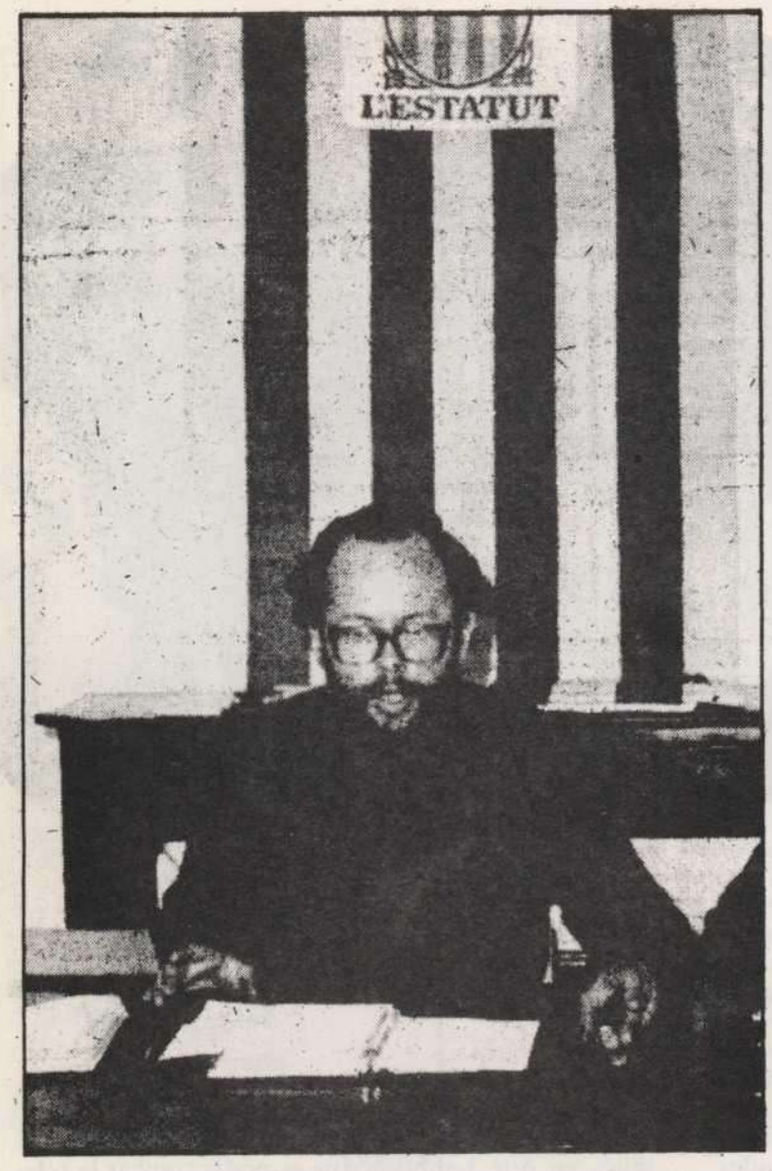

"...la unitat encara era possible"

• Casal de la Pau del Barcelonès

DARRER INTENT UNITARI

Fa un any que en el carrer rebo la immensa varietat d'homes i dones que formen el nostre poble.

En vénen de tota condició, classe, edat i contrada. Són munió els que desitgen la unitat d'acció política a Catalunya en vista a la sortida del règim d'excepció que ha durat quaranta anys, en vista a recuperar el terreny de joc per a jugar després. I el terreny de joc és la pàtria sobirana. Molts m'han empès a intervenir a prop dels partits per a demanar-los unió de criteris de conducta.

La qüestió nacional està en franca ascenció en el sentir del poble. I és difícil d'evitar les crítiques de la gent senzilla contra l'actuació dels partits en defensa dels interessos dels grups, capes o classes socials que ells representen, tot oblidant que el marc mínim d'actuació encara no ha estat assolit.

resultat de la reunió: "no" a la unitat electoral catalana

Mesa de presidència de la reunió: Lluís Ma. Xirinacs, Arcadi Oliveras, Jordi Quintana i Jesús Vinyes, del Col.lectiu.

1 Jordi Moners (PSAN), Fèlix Cucurull (escindits del PSC-c), Rosset (advocat independent de Tarragona) Jordi Vilanova (delegat de l'Assemblea de Catalunya a Londres). representants de l'ERC, Quico Vila-Abadal i Jacint Humet (PSC-c), Antoni Pel.legrí (del Col.legi d'Advocats, Junta de Defensa), Jaume Sobrequés (catedràtic d'Història), ...
2 Alguns dels anteriors, més Jacint Solé Padró (conseller de l'Ajuntament de Barcelona) 3 Empar Pineda (MCC), Frederic Rahola (delegat del President Tarradellas a Catalunya), tapat en la foto per en Xirinacs, Josep Badia (del Partit Carlí)... 4 La mesa de presidència de la reunió, Marc Palmés i Magda Oranich (advocats independents), Ma. Angels Rivas (presidenta de l'Associació de Veïns de Nou Barris), Francesc Arbolí (PTE), Jordi Maluquer (del Col.lectiu i director del diari AVUI), Angel Colom (del Col.lectiu).

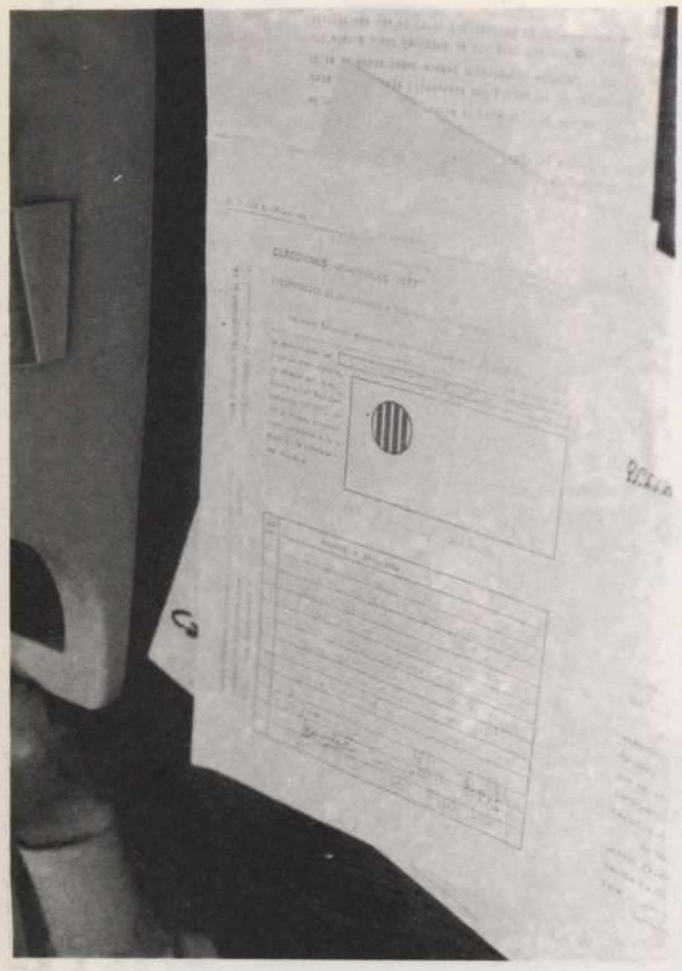

XIRINACS, CANDIDAT INDEPENDENT PER AL SENAT

Diumenge, dia 8. Les 11 de la nit, una hora abans d'acabar-se el termini de presentació de les candidatures a la Junta del Cens. Es fa el lliurament de la candidatura formal, recolzada per 7.352 signatures, de Lluís Ma. Xirinacs per al Senat. L'esprint final de la recollida d'aquestes signatures (en dos dies i mig de boja activitat del Casal del Barcelonès) arriba al final de la primera etapa; contents i satisfets (la fotografia d'en Robert n'és la mostra més palpable) ens disposem a iniciar les etapes següents: vers la UNITAT DE CATALUNYA. Aquest és el principal objectiu de la candidatura. És, de ple, el nostre anhel. Volem veure-ho realitat.

Avui la secció d'acció no-violenta presentem tres casos que poden representar una veritable "alternativa" a unes situacions molt "normals" en la vida.

Reproduïm tres cartes, que van molt lligades a l'objecció de consciència, ja que dues són la devolució de cartilles militars (les primeres de l'exèrcit espanyol), i la tercera d'una negativa de la "jura de bandera" per part d'un capellà.

JOSE LUIS LAFUENTE

Fill de militar i nascut a Ceuta. Gran puntal de l'objecció de consciència en el servei civil de Can Serra, del qual n'acaba d'escriure un llibre.

Com ell ens diu, continua en la lluita per aconseguir una llei digna i acceptable per als objectors. Aquí ens presenta la seva objecció.

AGUSTIN GARCIA MADRID

Desde fa temps que està en contacte amb els grups d'objectors i esperava el moment propici per fer ell també aquesta objecció; com ell ens explica, està fent el servei civil en una leprosería. Per ell també la lluita continua.

JOSE MARI AGUIRRE

Capellà basc que treballa a Madrid. Viu en comunitat amb gent del grup de no-violència i objecció. Ha participat en diverses accions de recolzament en la campanya d'objecció i aquí tenim la seva resposta a la crida que li van fer per la "jura de bandera".

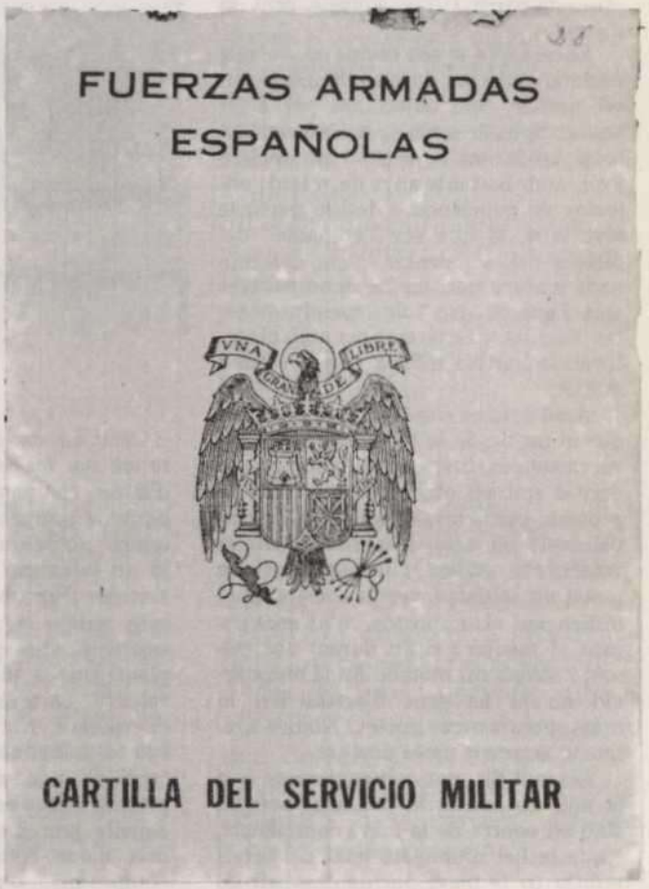

Exm. Sr. Capità General:

Fa gairebé dos anys que dedico totes les hores del dia a l'Objecció de Consciència. És una manera d'enllestir el deure que vaig contraure amb mi mateix, amb l'exèrcit i amb tota la societat des del moment en que, haventme declarat objector de consciència, vaig amagar el cap sota l'ala pensant en els 18 o més anys de presó que per aquell temps em tocaven.

A l'agost del 1975 vaig traslladarme al barri de Can Serra, a l'Hospitalet (Barcelona) per tal de començar, amb una colla d'objectors de consciència, un servei civil. Per tant, he sigut testimoni de l'honradesa dels meus companys; he compartit amb ells un pis petit; encara més auster que les dependències de la caserna on vaig viure, el lloguer del qual, massa car per cert, el pagàvem de la nostra butxaca; he viscut amb ells els seus dubtes (no pas ideològics, sinó de forces), concretament quan els cinc afusellaments estremiren mig món, i també he viscut el refermament de les seves idees i de la seva postura, passés el que passés. He treballat amb ells i hem muntat la Llar de Vells que encara funciona a Can Serra; hem fet una guarderia infantil, la primera que va funcionar de franc al barri, que, malgrat totes les dificultats i els canvis de local forçosos, segueix funcionant; amb ells, vaig ensenyar a llegir a les dones del barri que no en savien, i que els seus fills passaven al davant.

Han sigut els meus germans perquè érem una comunitat, l'autèntica família que mai vaig tenir a la caserna. Al final, vaig veure el seu empresonament. No ens van sorprendre; d'ençà que va començar l'acció, tot sabíem que no hi havia cap més sortida. Era la culminació de l'acció.

El barri rebia uns serveis dels objectors, i es va quedar sense. Jo mateix vaig haver d'ocupar els seus llocs a la Llar de Vells, i encarregar-me de les classes d'alfabetització que feien ells, fins que d'altres objectors anaren arribant al barri.

L'any següent, un altre grup d'objectors va començar a autogestionar-se un servei civil al País Basc; des de llavors, visc i treballo amb ells al barri d'Uretamendi de Bilbao, del qual segurament, pel vostre càrrec, deveu haver sentit parlar.

Des del dia 1 de març, per no haverse acollit al Decret pels Objectors de Consciència per motius religiosos, estan esperant la detenció que no acaba d'arribar; aquesta detenció deixarà

penjada la guarderia que hem muntat al nostre barri, un dels més abandonats de Bilbao, al qual no arriba l'autobús ni cap altra transport urbà, ni clavegueres no hi ha!; aquesta detenció privaria el barri d'unes forces joves que s'encarreguen d'altres serveis que també el barri necessita. I aquesta detenció, segons la llei, ha d'arribar. Aquesta situació d'inestabilitat impedeix de treballar amb força i el coratge que els cal a aquests barris, i que aquesta gent es mereix.

Encara que al seu temps no em vaig declarar objector de consciència al servei militar, tinc objeccions per a fer aquest tipus de servei; per això estic en total solidaritat amb ells i em declaro avui, amb bastants anys de retard, objector de conciència i desitjo partir la seva sort, ja que sóc "culpable" del mateix delicte: pensar d'una determinada manera que ens fa incompatibles amb l'exèrcit. No vull dependre ni estar vinculat a l'exèrcit i per això els retorno la cartilla militar que em varen donar.

Amb tot, us enganyaria si us digués que el motiu de la devolució de la meva cartilla és, únicament, la meva solidaritat amb els objectors, o un acte de protesta per la seva situació. Es, principalment, un acte d'honradesa envers vostés, els militars, que es pensen que tenen un soldat; envers la societat que, mitjançant els impostos, m'ha anat pagant el menjar i el llit durant uns mesos; i envers mi mateix. En la meva acció no hi ha gens d'agressivitat ni menyspreu envers vostès. Només pretenc d'aclarir la meva postura.

Els vull dir, per començar, que jo a la mili no només hi vaig anar obligat, sinó en contra de la meva consciència, i que la llei d'obligatorietat del servei militar (o la meva por de desobeir-la) em varen fer mantenir una postura falsa durant tot el temps del servei militar. Després de cada campament em preguntava: "... com és possible que prefereixin tenir un soldat que no pensi com ells, a que jo els digui la veritat del que penso? Els haig de dir el que penso, els haig de dir que els enganyo..." Però sempre m'esporuguia la por. Pensava en els llargs anys de presó que patien aquells que havien tingut l'honradesa de plantejar-los el problema. I així, any rera any, fins i tot després d'haver enllestit el servei militar.

Ara hauria pugut seguir, com sempre, amagant el cap sota l'ala "com que no em mobilitzaran, no cal que m'emmerdi..", però això em semblava poc honest. Com que vostès, els militars, han consdierat sempre l'honradesa com una gran virtut, penso que com a mínim estaran d'acord amb la meva postura.

Vull dir-vos que a la Jura de Bandera em van fer perjurar, i també a molts d'altres companys amb els quals vaig parlar, i que mai ho diran. En aquells temps, no perquè em preocupés, doncs jo no tenia cap dubte, sinó per conèixer més d'aprop els sacerdots militars, vaig arribar a plantejar a un capellà castrense: "un jurament en el qual et plantegen: o jurar o presó, pot tenir valor?". La seva resposta era la que ja m'esperava: No. Com ell era un oficial i jo un soldat ras, no vaig voler preguntar-li de quina manera es disposava a presidir aquell acte; però ho va fer, i en aquella jura sóc testimoni que molts dels meus companys van jurar per compromís... o per cobardia.

També vull dir-vos que considero la guerra com un crim contra la humanitat, i que mai no participaré en cap. I si algun dia vàreu dubtar d'aquesta afirmació, avui, amb el "perfeccionament" de l'armanent, negar-s'hi o admetre-la és tancar els ulls a la realitat.

Hiroshima, Nagasaki, milions de morts civils i militars, infants i no tant infants, en les dues últimes guerres mundials, zones completament desolades, ciutats destruides, el producte de molts d'anys de treball anihilat... I ens estem preparant encara per la propera.

Si hi ha una tercera guerra mundial ja no n'hi haurà cap més. Serà la destrucció total, l'autodestrucció, el suïcidi col.lectiu.

I tot va dirigit cap a això. Ja no solament amb la pol.lució i emmetzinament dels nostres mars, rius, costes i terres... Estem omplint el món de centrals nuclears que encara queda per resoldre el problema de com desfer-se dels perillosos residus radioactius durant milers i milers d'anys... L'exèrcit, sabent-ho o no, participa en tot això i prova i utilitza aquestes armes. Però jo no vull participar en tot això i per tant els torno la meva cartilla militar.

No crec en el que vostès creuen. No crec que la forma de resoldre els conflictes sigui preparant-se per matar, per eliminar l'adversari. No crec, en definitiva, en l'exèrcit. Crec en la no-violència, no solament com una filosofia, sinó com una força. Crec en la força de la no-violència, fins i tot per arribar a refusar possibles enemics exteriors (estratègia internacional). Hi crec tant, que estic disposat, i m'ofereixo des d'aquest moment, a ajudar-vos a creure-hi. Resto a la seva disposició per a fer xerrades, parlar de no-violència i inclús entrenar en la no-violència els seus soldats... I perquè això arribés a ser realitat, estic disposat a donar la meva vida.

Vull acabar aquesta missiva amb una frase d'un col.lega vostre, el general Eisenhower: "Per molt de risc que suposi intentar d'arribar al desarmament, això serà poc comparat amb el risc de no fer res, de restar plegats de mans".

Respectuosament,

José Luis LAFUENTE DEL CAMPO
Rekalde-Betolaza, 33
Uretamendi
BILBAO - 2

Madrid, 25 de març de 1977

CAPITANIA GENERAL DE LA I REGIÓ MILITAR

Sr. Capità General:

De la vostra Capitania General m'arriba el prec de venir a retre jurament de fidelitat a la Bandera... No puc jurar fidelitat a aquesta bandera, ja que mai no donaré la meva vida lluitant contra els francesos, els marroquins o qualsevol altre poble. La meva bandera consisteix a fer desaparèixer tota bandera que separi els homes.

No puc jurar fidelitat a una bandera de la qual se serveixen els poderosos per mantenir llurs privilegis i defensar llurs interessos.

No puc jurar fidelitat a una bandera que aixequen els militars Estic del tot convençut que la pau no pot sorgir del canó dels fusells ni del ventre de les bombes. És aberrant la cursa d'armaments en què s'ha embrancat la humanitat, o més exactament, els dirigents dels pobles. Darrera la cursa d'armaments hi ha d'altres interessos que no són del poble ni els dels pobres ni els de la immensa majoria, sinó els dels poderosos, els d'uns quants. Cercar la pau i la fraternitat amb la força de les armes em sembla molt irracional. Només hi haurà una autèntica pau humana quan la força de la raó guanyi la raó de la força.

... Amb aquesta opció, de la meva part, m'apunto al grup dels objectors de consciència, que busquen i lluiten per una societat en pau i fraternitat, aportant allò que és al seu abast per fer desaparèixer les causes que ho impedeixen: la injustícia, la incultura, l'explotació de l'home per l'home, etc. Amb ells, em nego a col·laborar, encara que sigui simbòlicament, en qualsevol cosa que suposi participació o recolzament a una lluita fratricida, a una cursa d'armaments, a una bandera que divideix els homes, en comptes d'unir-los.

... La Bona Nova de Jesús m'exigeix d'estimar tothom, però des de l'opció pels pobres, pels explotats. Vull estar encarnat en la seva situació per tal de lluitar junts per fer desaparèixer tota opressió i tota divisió. Aquesta és la bandera a la qual he jurat fidelitat. No cal dir que no sempre mantinc aquesta fidelitat. D'aquesta infidelitat sí que se'm pot acusar. Si se m'acusa del contrari podré comptar-me entre els benaurats de Jesús.

Jose Ma. AGUIRRE AMIROLA

(fragments de la carta traduits del castellà)

FONTILLAS, març de 1977

Sr. MINISTRE DE L'EXÈRCIT, Tnt. Gral. ALVAREZ ARENAS:

Em dirigeixo a vostè per comunicar-li la decisió de lliurar la cartilla militar.

Sàpiga, primer que res, que aquesta decisió no es fruit d'un dia, sinó que l'he reflexionada molt de temps.

Li prego que, des d'ara, no compti amb mi per a res que tingui relació amb l'exèrcit i d'altres institucions que promouen la guerra entre les homes, i amb la violència.

...Al fer el Servei Militar vaig contreure un deute amb la humanitat i amb mi mateix. Ara vull disculpar-me'n. Per una banda, a la Societat que em va anar mantenint perquè aprengués l'ús d'una arma que si arribava l'ocasió hauría de fer servir contra les persones que composen la societat. Per una altra banda, demano disculpes a la humanitat, ja que, amb la meva presència en un exèrcit, he recolzat durant un cert temps l'existència de les guerres.

El Sevei Militar em va portar a SAHARA, amb la Marxa Verda pel mig. Vull demanar disculpes a la humanitat per haver participat, també, en tot allò, ajudant a mantenir una situació beligerant i d'injustícia.

El missatge de Crist va ésser d'amor.

Jo vull ser fidel a aquest missatge per aconseguir la pau del món.

...Es mor de gana, perque al cor d'alguns homes ha mort l'amor.

...Des de fa dos mesos treballo a Fontilles (Alacant) de "voluntari" al Sanatori de St. Francesc de Borja, al servei dels malalts de lepra. Intento de preparar-me per marxar al Tercer món, algun dia, i així poder continuar treballant allà en la construcció d'una pau vestida sobre l'amor.

Em solidaritzo totalment amb la resta d'Objectors de Consciència. Demano que es reconegui el dret a l'Objecció de Consciència i que es regulin autèntics serveis civils com alternativa al Servei Militar.

... Em permeto d'enviar-li un fulletó amb els Serveis Civils que alguns objectors van fent, d'un temps ençà, a diferents ciutats d'Espanya. El fulletó inclou també l'estatut per a Objectors de Consciència que la Comissió JUSTICIA I PAU va presentar a Presidència del Govern el 17 de novembre de 1976. El deu conèixer, suposo. EXIGEIXO l'alliberament immediat de MANUEL ESCARIZ MAGARIÑOS i de tots els altres detinguts per haver-se declarat Objectors de Consciència.

Voldria acomiadar-me amb tres frases amb les quals m'identifico totalment:

"Un manament nou us dono: que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat. Amb això coneixeran que sou deixebles meus" (St. Joan, 13, 34-35).

"La no-violència és creure, més que en la força de les armes i de l'odi, en la força de la veritat, de la justícia i de l'amor" (Helder Cámara).

"... Per altra banda, sé que mai no coneixeré Déu si em nego a lluitar contra el mal, arribant en aquest combat fins al sacrifici de la meva vida". (Gandhi).

Fraternalment,

AGUSTIN GARCIA MADRID
D.N.I. 16231922

Cal enderrocar les presons

*"...ja no n'hi ha prou amb reformes que facin la presó una mica més humana (sic), sinó que, el que cada vegada es qüestiona més decidicament és el fet mateix de l'***empresonament***".*

Es una frase d'un article recent. Reflecteix, emperò, el que nosaltres volem expressar avui: el nostre desig unànime que les presons siguin enderrocades, pel fet de ser uns llocs que degraden la mateixa essència de les persones, que trituren materialment els homes i dones que la societat condemna rera les reixes. No ens valen les excuses dient que és l'únic sistema que coneixem prou vàlid, que cal anar reformant progressivament els règims penitenciaris, que... No hi creiem pas en tot això. No hi creiem, perquè, mentrestant, s'estan podrint milers i milers d'homes i dones desesperats darrera els murs terrosos de les presons. Demanem que s'hi reflexioni. L'espècie humana encara no ha sabut refusar la llei del talió, ni les tortures ni les matances voluntàries, ni el militarisme criminal ni l'imperialisme ni... ni les presons, tombes per als vius que hom voldria veure morts. Se'ns podrà qualificar de bufa-núvols, però honradament no podem anhelar altra cosa. Volem que el mot PRESO desaparegui del diccionari i, sobretot, volem que la realitat PRESO sigui desconeguda en la nostra societat, desaparegui del cor dels homes. Els homes i les dones som ésser dignes i assedegats de llibertat.

Aquestes paraules-editorial introdueixen el testimoni següent, experiències sobre un punt: PRESO. Amarg, però real.

COS DE REDACCIO DE "PAX"

dimissió d'un funcionari de presons

EMILIO MONTESERIN

Com ell ens diu, fins fa poc era funcionari del cos de presons. Els que el coneixíem sabíem de la lluita que intentava portar i que finalment l'ha fet deixar el cos. També està molt lligat a la objecció, ja que un germà seu va estar en el primer grup de Can Serra i empresonat a Figueres. Actualment està vivint a Madrid, treballa en un restaurant –de rentaplats– i continua la lluita en defensa dels drets de la persona.

EXCEL.LENTÍSSIM SENYOR:

Sóc un funcionari del Cos Auxiliar d'Institucions Penitenciàries que fa uns dies he demanat l'excedència. Però vull que sàpiga que me'n vaig ple de dolor i tristesa.

Es tremendament trist haver d'abandonar d'aquesta forma, quan fa poc més d'un any entrava en la institució amb la més gran il.lusió i animat per aquest esperit de "realitzar primordialment sobre els reclusos una tasca reformadora"; com diu el nostre reglament en l'article 1er. Aviat vaig comprendre que tot això era mentida i que la missió penitenciària no "s'exercia respectant la personalitat humana dels reclusos, així com els drets i interessos jurídics no afectats per la condemna", sinó que la seva personalitat quedava allí completament anul.lada i els drets humans trepitjats.

Després d'un any de servei a la presó de Barcelona, encara tenia l'esperança que en un Centre de Compliment potser es pogués fer aquesta tasca reeducativa. Per això vaig venir a l'Institut Penitenciari per a Joves de Lleida.

Al cap de sis mesos me'n vaig tan decepcionat com de Barcelona. Almenys aquesta s'anomena presó. Però pretendre fer d'una presó una Institució de Reinserció Social, malgrat es disposi de psicòlegs i educadors que facin de bons i nosaltres els carcellers o "Ajudants Tècnics Penitenciaris" (tan li fa) que fem de dolents, és un autèntic fracàs.

No crec en les presons tal i com funcionen avui. Són trituradores d'homes i nosaltres, els carcellers, els seus botxins. El resultat d'aquests centres no pot ser més nefast; així ho palesen el 80 por cent de reincidents, amb tendència a augmentar.

Això per a mi té una explicació molt lògica. I és que la violència engendra violència. I essent com és veritat que els delictes venen provocats, en la seva majoria, per unes estructures socials injustes en les quals es basa la nostra societat, consumista, competitiva i egoista, personal, familiar, cultural, econòmic, social, etc. es veuen abocats

al delicte. Així ho afirmen molts especialistes. "L'ordre social actual fomenta la corrupció i el crim" (prof. Diez Villasante: Redención, núm 1962). "La reconstrucció de la societat injustament estructurada exigeix una atenció més intensa que la resocialització dels condemnats. El delicte estructural perjudica més que el personal" (prof. Beristain: "Triunfo" núm. 710).

Analitzant, doncs, la personalitat del delinqüent i el seu entorn social, veiem que en el fons en prou feines és culpable. És més aviat un mancat d'assistència social. Partint d'aquest presupost i veient després com actúa la societat, castigant-lo i anulant-lo, com si fos el vil malfactor d'un ordre social just, essent terriblement injust; ni més ni menys recollim el que hem sembrat: odi, violència, destrucció... Evidentment, les presons, lluny d'ésser una solució als conflictes socials o intimidació dels ciutadans s'han tornat centres de deformació humana i escoles de delinqüència. Realitzen "una tasca de deformació permanent de la personalitat" (Robert Bergalle: "Revista de Estudios Penitenciarios", 1975) Les circumstàncies adverses que els portaren al delicte i el càstig que soposen les penes privatives de llibertat generen dins l'individu tal quantitat d'odi i rancúnia que moltes vegades els reinverteixen de nou en la societat.

En fi, perquè allargar-me en aquestes coses que vosté sap millor que jo. La meva intenció és només invitar-lo a reflexionar sobre la situació dels Centres Penitenciaris. Com a màxim responsable d'ells l'invito a que els visiti i coneixi i escolti de primera mà com és la realitat dels que estan sotmesos a penes privatives de llibertat. Com a home i com a cristià no puc restar indiferent davant la situació inhumana dels nostres semblants, "els reclosos". Sortosament es nota una certa preocupació en alguns sectors de la nostra societat envers els delinqüents comuns, o, millor dit, "socials". La gent es va adonant que són més aviat víctimes que culpables. per això comencen a interessar-se per la seva situació; i la reforma profunda que vostès haurien d'emprendre, de tot el sistema penal repressiu i la seva substitució per centres on la persona humana no estigui degradada i fàci possible la seva rehabilitació, vindrà potser per pressions de fora. Per la meva part, em mantinc obert a qualsevol diàleg o servei que pugui fer-li. Potser en algun moment li sembli dur. Però és molt gran la meva frustració. És molt dura la nostra situació. Tant la dels meus companys com la dels internats. Massa funcionaris frustrats que descarreguen la seva frustració amb especial violència sobre els presos. I si no s'exerceix aquesta violència que imposa l'actual sistema, un passa a ser un pres a sou. Jo així em considerava.

Emilio Monteserin Fernández

St. Jordi.
Vilanova i la Geltrú

11 detinguts, traslladats a Figueres

Barcelona, 11 de maig de 1977

Ahir diumenge 15 de maig, els onze objectors de consciència que estaven retinguts a la caserna d'intendència al Parc de la Ciutadella de Barcelona, des dels dia 5, han estat detinguts formalment per la negativa al servei militar (art. 383 bis del codi de J.M.), i en conseqüència traslladats al castell de Sant Ferran de Figueres, en qualitat de presos militars.

Detinguts	Servei civil
Jordi Gimènez	Can Serra
Martí Olivella	Can Serra
Gotzon Diaz	Can Serra
Pere Fernández	Can Serra
Santi Fabre	Can Serra
Antonio Quirós	Màlaga
Pep Freixa	Vic
Vicens Griera	Vic
Joseba Gamarra	Tarragona
Josep Ma. Casanelles	Can Serra
Mikel Zabala	Manresa

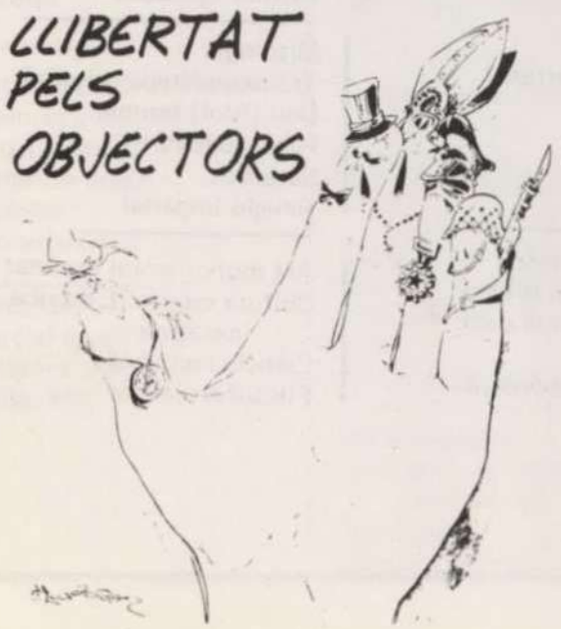

ÚLTIMA HORA: OBJECTORS DELS PP.CC. DETINGUTS!

Moviments

Al número passat, amb la ponència del grup de treball de l'executiu sobre partits i moviments, començàvem un treball o una extensió més ampla sobre algun aspecte del llibre "SUBJECTE" d'en Lluís Maria. Avui només volem reproduir una làmina que ens pot fer de connexió entre l'època dels moviments i la dels partits, i que ens pot servir per al pròxim treball.

(Creiem que pot ser entendora per ella mateixa, aquesta làmina, i que no hi ha necessitat d'explicacions)

	PALEOLITIC Origen	SALVATGISME progressió	ESCLAVISME progressió
ECONOMIA	Equilibri Recolecció Treball equilibrat Austeritat Treball genèric Nomadisme Presents graciosos No comerç	Deutor-acreedor Ceràmica, ramaderia, agric. mineria Treball intens Abundància-carència Inici de la divisió del treball Seminomadisme Presents obligats Comerç veïnal	Amo-esclau a més a més, artesania i grans obres hidràuliques Oci, treball lliure, tr. forçat Luxe-pobresa Divisió del treball Sedentarisme Tributs Comerç internacional (carreteres)
FAMILIA	Matriarcat Unió amorosa Demografia limitada Clan: família ampla	Patriarcat Matrimoni interessat laxe prostitució sagrada Demografia creixent Clan: nissagues gentils	Paterfamilies Monogàmia estricta producció estrcita Demografia creixent "Famuli": dona i fills són esclaus del paterfamilies
DRET	Matrilinial Propietat comunal Societat íntegra Homogeneïtat "Dret" costums	Patrilinial laxe Inici de la propietat privada Societat que es parteix en classes Rangs socials Benediccions, malediccions vendettes de clan	Patrilinial estricte Propietat privada estricta Classes socials antagòniques Cstes socials Lleis imperials i justícia imp.
POLITICA	Democràcia directa Pacifisme Poblat obert Assemblea d'adults No prohibicions No partits	Aristocràcia i monarquia Armes, guerra, tortures Poblat fortificat Cacic Prohibicions Associacions màgiques	Emperador, castes dominants Ciutats emmurallades Ciutats tancades Esperador estat Codi legal diví Patricis i plebeus
RELIGIO	Festa Immanència social Plenitud Felicitat Mantenidor Mística	Misteris Transcendència terrenal Tòtems, tabús Crueltat-por Bruixot Bruixeria	Mitologia Transcendència celestial Déu (ídol)-temple Pecat-redempció Sacerdot Religió imperial
ART i CULTURA	Art equilibrat Cultura oral Coneixements intuïtius Saviesa popular	Art estulitzat grotesc Signes incissius en la cara en la carn Secrets artesans Saviesa selecta, proverbis	Art monumental i refinat Cultura escrita. L'escriba literatura Ciència incipient Filosofia realista

i Partits (2)

SORTIM DE LA PREHISTÒRIA...

FEUDALISME regressió	CAPITALISME progerssió
Senyor-servent	Patró-proletari
Ramad.agric. min. artes.	Revolució industrial i automoció
Corporativisme (gremis)	Sindicats
Abundància-carència	Gran luxe i pobresa consumisme
Retrocés en la divisió del treball	Superespecialització
Migracions de pobles	Migracions laborals
Prestacaions, delmes, tributs	Política fiscal
Comerç veïnal que s'eixampla	Mercat i transports mundials
Honor a la dona	Inici d'emancipació de la dona
Matrimoni laxe	Divorci, relaxació de la monogàmia
Regressió demogràfica	Explossió demogràfica
Família estricta: pare, mare, fills	Relaxació familiar emancipació del jovent
Patrilinial laxe	Tendeix a equiparació de la dona
Propietat mixta	Propietat privada estricta
Classes socials antagòniques	Classes socials antagòniques
Braços: noble, militar eclesiàstic burgés, ric	Classes i capes socials
Pacte de vassallatge: fidelitat	Declaració dels drets humans
Grans nobiliaris, eclesiàstics	Democràcia burgesa de representació
Castells	Grans guerres de moviment
Castell-gleva	Gran urbanització
Senyor feudal	Poders: legislatiu, judicial i executiu
A la llarga: Dret romà	Legislació parlamentària permanent
Sectes secretes	Partits polítics
Teologia abstracta catolicisme	Teologia intimista Protestantisme (separació de l'estat)
Transcendència espiritual	Immanència individual
Déu (imatge)- temple	Déu (sense imatge) - temple
Pecat-penitència cruel	Pecat general - fe que salva
Pontífex cèlibe	Pastor
Religió monoteista mitigada	Religió monoteista estricta
Art espiritualista	Art humanista
Retorn parcial a cult. oral	Cultura de la impremta i de l'electrònica
Secrets artesans. Alquímia	Tecnologia
Filosofia idealista	Ciència racional i experimental

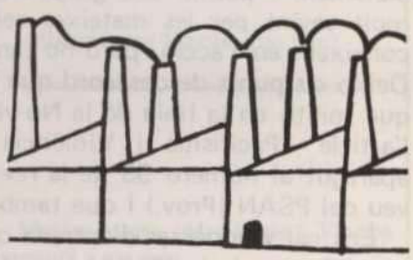

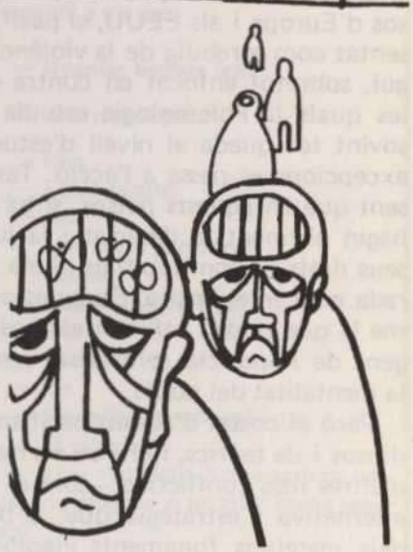

Francesc Riera i Jordi Quintana

MÚSICA I VIOLÈNCIA

Es fa força difícil escriure quelcom sobre música i violència, i encara més, per molta gent és inimaginable una relació entre aquests dos termes, però..

Quantes vegades hem vist una desfilada militar acompanyada de bandes musicals? Quantes vegades, nosaltres mateixos, hem marcat el ritme tot sentint-ne alguna d'aquestes marxes? Quants cops se'ns ha exaltat la sang a cantar o sentir cantar alguna cançó revolucionària?

Ja sabia Goebels el que es feia quan omplí un bon troç de temps de les joventuts hitlerianes a cantar marxes que animaven a marcar el pas, aixecar el cap ben alt i a posar l'espatlla dreta. Ja sabia el què es feia emitint programes radiofònics o posant altaveus als carrers i cotxes propagandístics que llencen tot el dia als quatre vents els cants hitlerians. Fins i tot sabé escollir aquelles músiques de qualitat i hermosura (wagnerianes) per proclamar-les música oficial.

Ja sabien el què es feien, els revolucionaris sud-americans o de qualsevol poble oprimit al llençar arreu del poble cançons amb música enèrgica i penetrant i lletres lloadores de la revolució.

Sí, la música a vegades ha estat i està al costat de la violència, essent un element més d'aquesta i ajudant-la a ésser un fet real.

Podem criticar aquesta utilització de la música, que com la veritat, aquesta no és patrimoni de ningú?

Si critiquem l'ús, la utilització de la música, ho hem de fer en tots els camps, en el militar, el revolucionari, el d'animació, de descans, de la medicina (musicoteràpia)...

Em sembla que tot i dient que l'important és la música en si, l'art musical (composició fruit de la inspiració o programació i audició), hom pot acceptar el posar-la al servei de tots i de tot. Malgrat tot, diria que només podem acceptar la utilització de la música quan aquesta utilització ajudi a humanitzar i sensibilitzar més el món que ens envolta.

Si diem que la música pot col.laborar en tots els camps, quina és o podria ser la relació entre música i no-violència? És possible aquesta col.laboració? Aquests interrogants i molts d'altres encara queden a l'aire. Doncs, bé, serveixin aquestes ratlles per cridar a tots els interessats en la qüestió per formar un futur (tant de bò ben a prop) grup d'estudi del tema.

Jordi Quintana

PACIFISME I NO-VIOLENCIA REVOLUCIONARIA → (Resposta al PSAN-p.)

A casa nostra, pels motius de repressió que prou coneixem i patim. uns grups i altres que lluitem molt sovint per les mateixes reivindicacions, ens coneixem en l'acció, però no tant en profunditat. Deixo els punts de desacord que jo, com a persona que milito en la línia de la No-violència, trobo en l'article "Pacifisme i Violència revolucionària", aparegut al número 53 de la revista Lluita, portaveu del PSAN (Prov.) i que també Pax va publicar.

Ens cal reconèixer d'entrada que, en molts països d'Europa i als EEUU, el pacifisme sols s'ha presentat com a rebuig de la violència vingui d'on vingui, sobretot enfocat en contra de les guerres, de les quals la Polemologia estudia les causes, i ben sovint tot queda al nivell d'estudi, i sols en rares excepcions es passa a l'acció. També cal tenir present que en aquests països, si bé no es pot dir que hagin obtingut la llibertat i la justícia, sí que els seus drets no són trepitjats d'una manera tan descarada com en el nostre. Es aquesta forma del pacifisme la que poden utilitzar els nostres opressors i la gent de l'oposició reformista per intentar integrar la mentalitat del poble.

Però al costat d'aquest pacifisme de taula d'estudiosos i de teòrics, hi ha en els mateixos països i en d'altres més conflictius —com el nostre— una altra alternativa i estratègia que, si bé parteix en part dels mateixos fonaments ideològics, és totalment activa i adaptable a cada situació concreta. Ganhi l'anomena "La força de la veritat", King "La força de l'amor", nosaltres en diem "No-violència activa" o "Lluita no-violenta". Pretenem no únicament una revolució d'estructures, incloses les de poder, sinó també un canvi profund en la consciència de cada persona, per tal d'arribar a aquesta societat no opressora que tots volem.

No pretenc ara definir la No-violència, ja que fóra massa ampli, i ja hi ha llibres i quaderns que ho han fet. Sols reflexionar sobre alguns dels apectes que en l'article esmentat em semblen poc clars des de la meva perspectiva de No-violència.

Si ens diem no-violents no vol dir pas que negue neguem l'existència de la violència o bé que els acte de violència els hàgim de valorar de la mateixa manera, ja que això fóra impossible. M'explicaré: reconeixem que en la nostra societat hi ha violència i agressivitat, i això és força clar en tots els ambients, des de l'escola, la televisió, etc. fins a la política. Però la violència més greu és la que es fa des de dalt, per part d'uns senyors que volen mantenir els seus privilegis i que, a través de cada un dels llocs que ocupen, oprimeixen les classes populars, de formes diferents segons convingui, de maneres més subtils a les escoles, impedint l'ús normal de les llengües maternes, amb sistemes educatius autoritaris, que imposen una línia d'autoritarisme que culmina en l'exèrcit, i de manera encara més oberta en política, on es palesa la manca de llibertat, impossibilitat de manifestacions, control dels mitjans d'expressió, actuacions constants de les forces dites d'ordre, etc. etc.

Crec, i això se'ns ha dit moltes vegades als no-violents, que amb la violència la victòries és sempre del més fort i mai del més just. I això és

clar: té el poder qui té el diner, és a dir qui té la força, mentre no es creïn unes estructures més justes. El dia que els treballadors tinguin fusells, la policia i l'exèrcit tindran tancs, i el dia que els oprimits tinguin tancs els opressors tindran —tenen ja— bombes atòmiques, i quan els un puguin arribar a tenir bombes atòmiques —si els deixen que en tinguin—, els altres ja hauran perfeccionat les formes de guerra biològica, si és que al nostre planeta encara queda vida per fer-ho.

Jon Etxave (Lliga Comunista Revolucionària d'Euskadi, una estratègia armada) amb Lluís Ma. Xirinacs i Ferran Garcia Fària (Captaires de la pau, una visió i una estratègia noviolentes): els objectius de la lluita ens agermanen: volem un món sense explotació".

Bé, tot això pot semblar una utopia absurda, però si mirem la realitat de cada día a casa nostra, trobarem que a les lluites populars, per més que en siguin capdavanters grups i partits violents, a la pràctica les accions a les quals el poble se suma més clarament, són fetes, sinó amb no-violència, sí sense violència; com a mostra vegeu la última part de l'article anomenat "algunes mesures concretes a adoptar".

Quan es parla d'unitat, crec que s'hauria de matizar i analitzar si en una manifestació, per exemple, és millor que hi hagi consignes unitàries que facilitin la identificació massiva del poble amb aquell acte, o bé la lliure expressió de totes i cada una de les visions diferents de cada nucli que el composi. En aquesta valoració, no voldria entrar-hi, si bé voldria aclarir que per a mi, i tenint en compte la situació de la que comencem a sortir, crec més important qualsevol cosa que sigui unitària per a fer moure aquest poble; després quan poguem parlar sense por, ja farem totes les matisacions que calguin.

Pel que fa a la defensa i protecció de les forces repressives, no crec pas que els mètodes violents puguin ser els més eficaços, ja que d'entrada es cauria en la famosa espiral de violència, en la qual, a més, pot passar que acabin rebent els que n'haurien de ser defensats. Encara que alguns cops la brutalitat de les forces dites d'ordre no escolta ni té en compte cap plantejament, en la majoria dels casos en que els manifestants s'han mantingut en formes no-violentes i a més alguns dels seus membres han fet una comissió i han intentat parlar amb elles i negociar les diferents possibilitats per fer l'acte que es volia, sovint s'ha aconseguit, o com a mínim s'han estalviat les carregades. Voldria destacar, però, que la lluita no-violenta no vol dir absència de risc, ni tampoc improvització. Per tirar endavant una acció no-violenta cal tot el compromís i el coratge que farien falta per a una acció violenta i, a més, la preparació en les tècniques i els mètodes no-violents, ja que per mantenir una postura noviolenta que no desperti la agressivitat dels opressors cal la manca d'agressivitat en nosaltres mateixos i el convenciment que, si bé la força està de part d'ells, la raó està de part nostra, i aquesta raó, veritat o justicia que defensem és l'única amb possibilitats, si arribem a convèncer de fer baixar les armes a la policia. I això no és una utopia, ja que no ens cal oblidar que les forces repressives no són, per sort nostra, robots, sinó que són del nostre mateix poble i, ben sovint, de les classes més oprimides.

Aquesta seria la manera en que, "estimant els enemics", això que els cristians de paraula fa quasi 2.000 anys que preconitzen, començaríem a crear, mitjançant la nostra lluita a través dels mètodes conseguits i dels que puguem imaginar segons el cas, la societat nova, justa, pacífica, lliure, comunitària, que els no-violents amb l'alternativa no-violenta, i els altres, cadascú partint de la seva pròpia, anem buscant.

Núria

PER QUE DEU SER?

(diàleg entre Vinoba i un nen)

Mentre estava entre la gent, Vinoba preguntà a un nen:

— Quantes boques tens?

El nen respongué:

— Una
— I quants ulls?
— Dos
— I les altres persones?
— També
— Quants braços tens?
— Dos
— I nassos?
— Un
— I les altres persones?
— El mateix
— ¿has vist algun home amb sis nassos, tres boques, o un altre home sense cap?
— No
— Llavors, per què deu ser que uns tenen mil metres de terra i d'altres no en tenen gens?

ANTONI MIRO O L'ART COM A EINA DE COMBAT

La participació i contribució d'Antoni Miró al Congrés de Cultura Catalana ha estat l'exposició i presentació a Barcelona, i concretament a la Sala Gaudí, de les seves darreres obres –pintures, escultures i gràfiques– basades principalment en dos temes: "Xile 73-76" i "El dòlar".

La presentació pública al Principat ha estat a càrrec d'Ovidi Montllor: "Certament no ens ha tocat viure un temps massa bonic. Cada volta més ens trobem capbussats en un gran esforç per a sobreviure i amb una compensació pel nostre esforç cada vegada més mediocre, per no dir alienant, estrafolària, merdosa i fins i tot destructiva per a nosaltres mateixos. Tot això no és casualitat. Tot això és un programa a consciència d'una societat capitalista. L'art conscient de tota època, no és precisament un art amable".

Nat l'any 1944, Antoni Miró viu i treballa a Altea. Es un alcoià conscient de la seva catalanitat...

"La meva realitat és que sóc català. Em considero català, perquè els nostres dos països, València i Principat, tenen una realitat històrica i cultural conjunta... Encara que, a diferència del Principat, el País Valencià no ha tingut mai una consciència nacional a causa dels problemes i guerres que ha sofert i aquesta pot ser la causa determinant de la manca de consciència de poble".

Entre els valencians sembla ser que hi hagi un desvetllament i un ressorgir com a poble, no és així?

"Actualment l'opinió està molt dividida entre "los valencianos" (mossàrabs) i els valencians catalanistes; els primers són gent venuda al centralisme, vull dir que són incitats, i en certa manera programats, per les esferes oficials (búnquer-barraqueta), i que segueixen una línia marcada que ja els està donant fruits, perquè ja es parla de Regne de València, referint-se al País Valencià. La catalanofòbia d'aquesta gent s'ha posat de manifest en l'orientació reaccionària que s'ha donat a les darreres Falles i en les nombroses bravates d'aquestes mateixes festes.

Els valencians catalanistes treballen i lluiten per l'autonomia i perquè el País Valencià prengui consciència de poble i no sigui manipulat pels interessos d'una classe molt concreta".

"El Principat té una burgesia que ha reinvertit en la cultura popular catalana. Al País Valencià, l'alta burgesia fa racó per Madrid i no es queda gens per València".

L'obra plàstica d'Antoni Miró és un crit de denúncia, un clam per la llibertat, per la solidaritat humana, i una sostinguda lluita per al retrobament popular de les arrels de la seva gent, dels Països Catalans, i de tots els pobles oprimits d'arreu del món.

Des de l'inici de la seva tasca ha assolit aquest compromís i ha estat capdavanter en la popularització de l'art i la cultura, participant en diverses exposicions i edicions pictòriques col.lectives.

"L'any 1965 vam formar el grup "Alcoiart", que va servir per ajudar-nos mútuament i per a resoldre els problemes que se'ns presentaven a nivell individual, encara que cadascú anava pel seu camí".

"Actualment pertanyo al "Grupo Denunzia" que vam fundar a Brescia l'any 1972 juntament amb Comencini, Pacheco i Rinalti; amb els quals hem portat a terme Mostres d'Art. La nostra unió va ésser fàcil ja que ideològicament seguíem una línia conjunta i coincidíem en la temàtica i finalitats de les respectives obres".

Ja que lluites per popularitzar l'art, perquè ex-

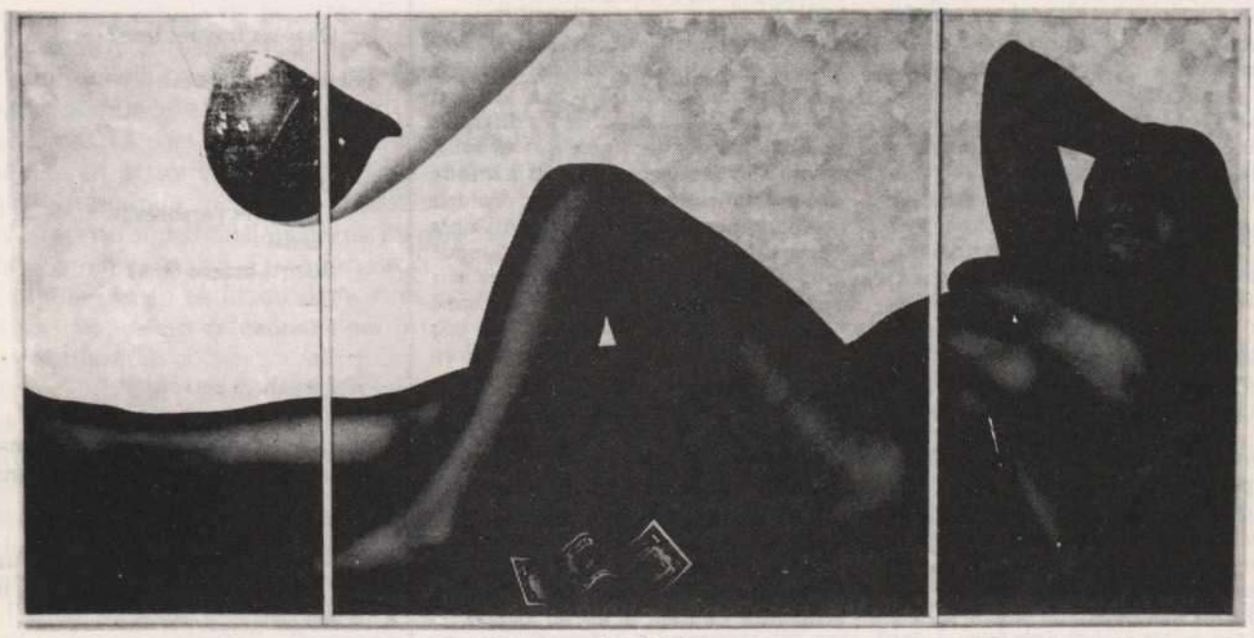

(reproducció fotogràfica d'un quadre d'Antoni Miró)

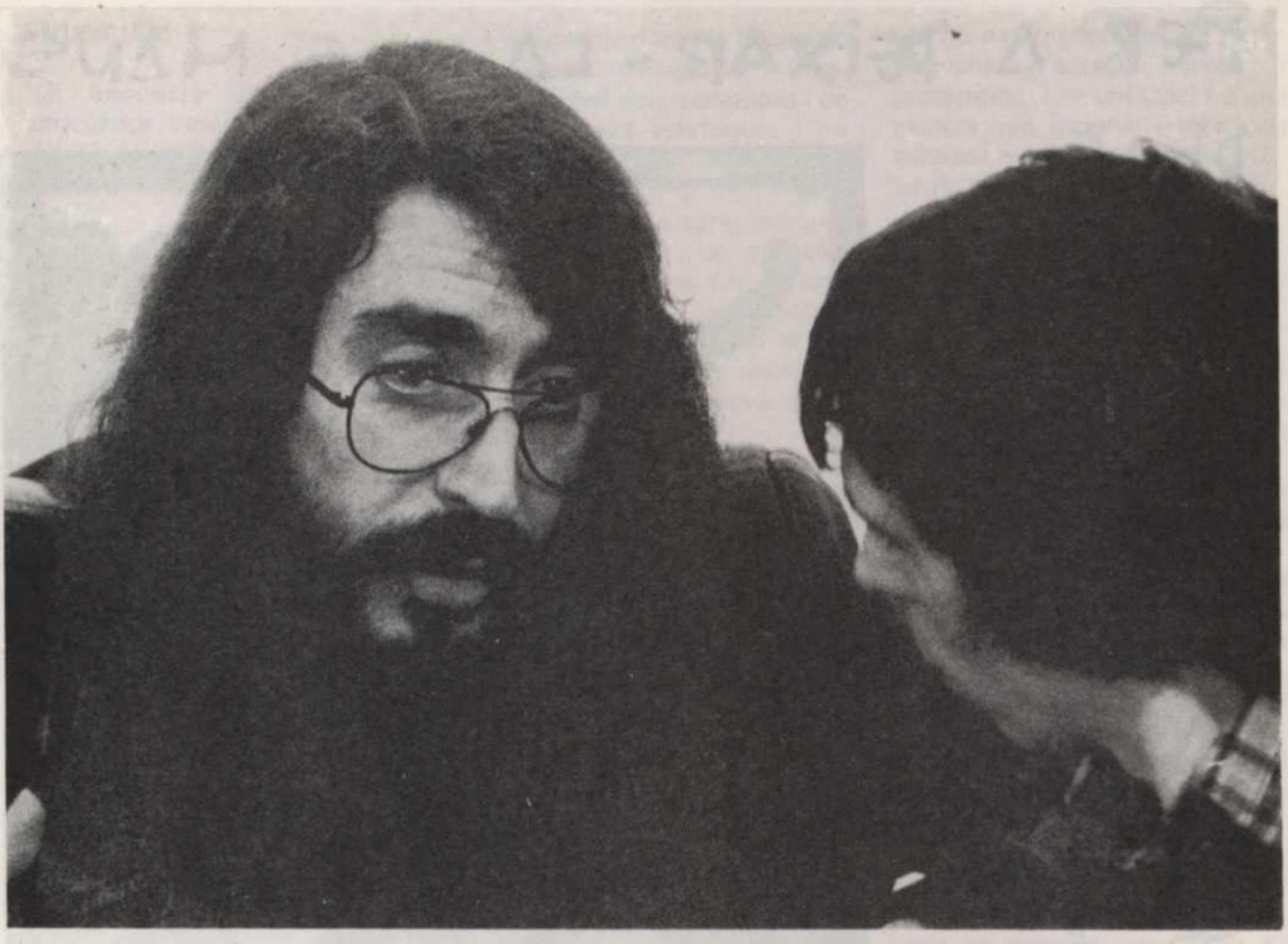

Antoni Miró, entrevistat per Toni Clos: l'art com a eina de combat.

poses en sales i galeríes i no a l'aire lliure, on sembla que seria més a l'abast del poble?

"Sóc conscient que a les sales d'art hi va un cercle de gent molt concreta i que la pintura ha d'arribar a tothom, però de moment es fa difícil trobar nous camins... A causa de la forma de societat en què vivim crecque l'única manera que hi ha per aconseguir d'arribar el poble i al mateix temps poder pintar un mateix és aprofitar les mateixes estructures d'aquesta societat –galeríes en aquest cas– per exposar l'obra, que en el meu cas vol ésser un arma de denúncia d'aquestes estructures i una arma de lluita per a transformar aquesta societat capitalista en una altra més humana".

Ja per acabar, quina és la teva resposta enfront d'aquesta societat cada vegada més violenta?

"Crec que Xirinacs s'expressa prou bé en la frase que diu: "lluitarem amb tota la nostra fúria per la victòria de la pau". Estic d'acord en no-violència fins a cert punt, perquè si et donen una "hòstia" t'aguantes, però si n'abusen, per dignitat no t'has d'aguantar".

Com a cloenda d'aquest **Punt de Vista** hem escollit un poema d'Ovidi Montllor del llibre de presentació a Barcelona d'Antoni Miró:

Demà, qui?

... No para la màquina terrible. No para.
Mata i mata, cada cop menys sensible. No para.
Riu i enganya, amb riure irresistible. No para.
Pacta, juga, fa el revés irreversible. No para.
Dóna i pren, canvia, fa impossibles. No para.
NO PARA. NO PARA. NO PARA.
No para, i cada dia és més. No para.
Màquina de la mort. Màquina-home-màquines.
Màquina de fer morts. De demà, d'ahir, d'ara.
Màquina de rampells, d'orgulls, de bogeríes.
Màquina del Déu Or. Màquina-mort encara.
Màquines que no feu feines útils.
Màquines! Màquines! Màquines!
Moriré maleint-vos! US DECLARO LA GUERRA!

Toni Clos – Les Guilleries

LA PAU ÉS MASSA IMPORTANT PER A DEIXAR-LA EN MANS DELS MILITARS!

(reproducció fotogràfica d'un quadre d'Antoni Miró)

Gent del Col.lectiu

COMITÈ ANTINUCLEAR DE CATALUNYA (C. A. N. C.)

El 13 d'abril passat es va crear al Casal de la Pau de Barcelona el COMITÈ ANTINUCLEAR DE CATALUNYA, mitjançant la federació dels nou grups següents: CAN (del Casal), TARA (Tecnologías Alternativas Radicales Autogestionadas), Campanya del Patrimoni Natural del Congrés de Cultura Catalana, Col.lectiu de Periodistes Ecològics, Comissió d'Investigació del Col.lecgi de Llicenciats, Departament d'Ecologia de l'Associació d'Amics de les Nacions Unides, Comissió d'Apoderats de la Ribera d'Ebre (CARE), Cooperativa de Veïns de l'Ametlla de Mar (COVEMAR) i Facultat de Biològiques.

Aquest Comitè tindrà la funció de coordinar totes les accions ecològiques que s'iniciïn, tant a Barcelona, com a comarques, amb la finalitat de donar informació y conscienciar sobre els que suposen les centrals nuclears, des d'un punt de vista ecològic, polític. econòmic i social.

El comitè està coordinat amb la resta de moviments ecològics i antinuclears de l'Estat espanyol, i entre les tasques immediates que s'ha proposat hi ha la difusió de butlletins, documents, pel.lícules, audiovisuals, organització de xerrades, debats als barris i la convocatòria de diverses accions directes que es donaran a conèixer en el seu moment.

El CAN del Casal s'integra plenament en la tasca de coordinar i treballar amb estreta unió junt amb els altres grups esmentats. Les reunions son els dimarts, a les 7, i es pot anar a parlar-hi desde les 5.

AVUI ACTIUS O DEMÀ RADIOACTIUS!!

MANIFEST PER A UNA MORATORIA NUCLEAR

DENUNCIEM:

1. La **imposició d'un política energètica** basada en el "tot nuclear", prescindint de l'opinió del poble i d'un ampli sector científic.

2. La **dependència** que comporta la política nuclear envers els monopolis de l'energia, especialment de les companyies americanes, durant tot el procés del cicle nuclear (combustible, enriquiment, reprocessament i reactors).

3. Els **perills** que comporta aquesta alternativa, tant d'ordre ecològic com tècnic, econòmic i polític.

4. La **militarització** a què està sotmès el programa nuclear, a causa dels riscs que comportaria un possible sabotatge, terrorisme o accident. Els riscs i la complexitat d'aquest programa conduiran a la creació d'un sistema tecnocràtic i policial.

5. La utilització per a **finalitats militars** del programa nuclear, especialment a partir del **plutoni**, element bàsic per a la fabricació de bombes atòmiques.

6. El **monopoli** de les investigacions sobre les fonts energètiques alternatives per part de les companyies petrolíferes i elèctriques.

7. L'aplicació del programa nuclear comporta un reforçament de la **centralització** tècnica, financera i política del capitalisme.

8. La **manipulació** que l'Administració ha fet d ela **informació** sobre el tema nuclear, monopolitzant els mitjans de comunicació i fent callar i reprimint la veu de l'oposició nuclear.

9. L'existència d'un **Pla Energètic** irracional, demagògic i irrealista, al servei dels monopolis i de les companyies elèctriques i no pas del consumidor.

10. Una **técnica** encara insegura amb problemes, de moment, irresolubles (els residus, el desmantellament de les centrals, etc.), que està **al servei d'una política de consum** i de beneficis, en comptes d'estar al servei de les necessitats reals.

REIVINDIQUEM:

1. L'inici d'un **debat públic** que aclareixi tpts els aspectes (ecològics, tècnics, econòmics, polítics i socials) del problema, i que pugui conduir a l'establiment d'una decisió autènticament democràtica.

2. La **paralització** immediata de la **construcció de les centrals** ja iniciades, i la denegació o suspensió de les autoritzacions prèvies pendents o concedides, fins que s'hagi assolit un consentiment respecte a l'abastament energètic del país i, en particular, s'hagin estudiat adequadament les conseqüències ecològiques i socials del funcionament de les centrals existents, en construcció,autoritzades o sol.licitades.

3. Atès que són els consumidors el qui, en definitiva, i mitjançant el pagament de les factures elèctriques, financen el programa nuclear, són ells els qui han de poder **controlar i decidir** el camí i l'abast d'aquest programa.

4. L'anul.lació del **"Plan Energético Nacional"** i la seva substitució per un altre més d'acord amb la raó, les necessitats i la realitat, tot donant més rellevància a les **fonts d'energia alternatives** no explotades fins ara, especialment l'energía solar i geotèrmica, i la utilització d'una manera més racional i total dels recursos hidràulics i tèrmics existents.

5. Una **informació** àmplia, pública, completa i real sobre el tema nuclear.

6. La **reestructuració** de la Junta de Energia Nuclear (J.E.N.), la seva autonomia i independència respecte a les companyies elèctriques i la participació ciutadana en la seva direcció i administració.

7. **L'adhesió** de l'Estat espanyol al **Tractat de No Proliferació d'Armes Nuclears**, tot exigint la seva **revisió**, a fi que es converteixi en un veritable instrument de control al servei d'un desarmament total, i no un instrument al servei dels països nuclears imperialistes.

8. La **seguretat dels treballadors** de les centrals nuclears no pot ésser un monopoli de l'Estat. El poble té dret a conèixer la realitat i les conseqüències de la pol·lució permanent o accidental. En aquest punt, les empreses elèctriques hauran de finançar comissions de seguretat formades per representants dels treballadors, tècnics i de les col.lectivitats locals i comarcals.

9. La no utilització del **plutoni** per a fins militars.

10. La **nacionalització**, en un govern democràtic i popular, de les companyies elèctriques.

C. A. N.
Comite Anti-nuclear

Bruc. 26, 2n.
Barcelona

CONSELL INTERNACIONAL DE LA INTERNACIONAL DE RESISTENTS A LA GUERRA 1977 EL COL.LECTIU D'ACCIO NO-VIOLENTA DELS PP.CC., SECCIO CATALANA DE LA IRG

Del 5 a l'11 d'abril se celebrà Vlotho (Alemanya) el Consell Internacional de la IRG 1977.

Membres de l'executiu ens demanaren la nostra assistència i participació, suggerint-nos la possibilitat d'esdevenir com a CANVI dels PPCC, secció catalana de la IRG.

Fou per aquest motiu que hi assistírem i aprofitàrem l'ocasió per presentar a nivell internacional el CANVI.

Hi havia representants de França, Itàlia, Alemanya, Escandinàvia, India, Argentina, Vietnam, Anglaterra, USA i nosaltres com PPCC. Foren moltes les qüestions tractades: economia, publicacions, relacions amb altres organismes internacionals, legalització de les seccions amb possibilitats jurídiques, campanyes mundials, denúncies, i una llarga rècula de temes, uns interessants i d'altres superflus.

Volem comentar-vos-en, malgrat tot, alguns d'ells, els que creiem més importants i interessants de tots:

— El dia 6 fou aprovada unànimement la nostra proposta (com a CANVI dels PPCC) secció catalana de la IRG.

— Una qüestió un xic problemàtica fou que no acabaven d'entendre que un moviment N-V i que està pel desarmament i la creació, encara avui utòpica, de la Comunitat Universal, pugui lluitar per l'autodeterminació d'un país. La cosa quedà aclarida quan manifestàrem que l'autonomia, l'autodeterminació no són més que un pas. ¿Com pot un poble oprimit fins al moll dels ossos pensar i lluitar per la Comunitat Universal? Abans ha de lluitar per la seva pròpia llibertat i, un cop lliure, aquesta mateixa llibertat serà la que li farà veure la necessitat de lluitar per la destrucció de patrimonis, de fronteres, per arribar a la Comunitat Universal.

L'any que ve, la IRG convocarà tot celebrant el 30è aniversari de les NN.UU., una sessió especial d'aquestes sobre el desarmament. La nostra postura fou radical. No acceptem les NN.UU. ni en volem celebrar el 30è aniversari. Com poden ser les NN.UU. un organisme de pau i defensa dels Drets humans i estar formades per representants governamentals dels països? Què han fet durant aquests 30 anys? Es per això que proposàrem una campanya de no col.laboració i denúncia de les manipulacions i falsetats de les NN. UU.

PETITA VALORACIO

Encara que moltes vegades ens avorrírem a causa de les llargues pallisses econòmiques, burocràtiques o d'ordre internacional, el Consell fou força interessant, sobretot en els següents aspectes:

— Possibilitat del coneixement del C.A.N.V.I. a nivell internacional.

— Comeixement per part nostra de les NV i la qüestió de l'antimilitarisme i desarmament a nivell mundial.

— Campanyes.

Anna Portella
Jordi Quintana

INTERNACIONAL DE RESISTENTS A LA GUERRA (IRG)

La IRG és una federació multinacional independent i pacifista de moviments per la pau i el canvi social. Creu que són les persones qui fan la guerra, i per això aquestes mateixes persones poden abolir-la. Els seus membres i simpatitzants treballen per a posar fi a la guerra, a les seves causes i l'explotació social, per mitjà d'una filosofia de resistència no-violenta. Sobre la base de l'acció directa no-violenta, la IRG uneix homes i dones de totes les races i religions per abolir l'explotació de l'home per l'home.

BASE ÚNICA DE LA IRG adoptada en el primer congrés fundacional:

"La guerra és un crim contra la humanitat. Per això estic decidit a no ajudar a cap classe de guerra i a lluitar per l'abolició de totes les causes de la guerra."

PRINCIPIS DE LA IRG

— L'adhesió permanent de la noviolència com a millor mètode de lluita i el reconeixement de la importància de la consciència individual en la lluita contra la guerra i les seves causes.

— La condemna de l'imperialisme, colonialisme, neocolonialisme, militarisme i intervencions militars, així com la repressió a les minories ètniques o religioses.

— Compromís en la lluita pel desarmament unilateral nuclear per a tots els països que han desenvolupat i fabricat armes nuclears. El desenvolupa-

ment, la fabricació i el manteniment d'aquestes armes és un crim contra la humanitat.

– Oposició al Servei Militar obligatori i suport per la seva completa abolició. La IRG no reconeix el dret de l'Estat a imposar obligatòriament el Servei Civil alternatiu.

– Lluita per l'alliberament de tots els presoners detinguts per motius polítics, religiosos o ètics.

ESTRUCTURA

L'òrgan decisori principal és la Conferència Triennal(cada 3 anys) a la qual poden participar tots els membres, però només tenen dret a vot els representants de Seccions (1 vot per cada 50 membres de la secció, amb un màxim de 5 vots) que és completament independent tant en estructura com en activitats a fer.

Cada Triennal elegeix un Consell Internacional que es reuneix cada any i que està format per un president, un vicepresident, un tresorer i dotze persones més.

La IRG també té entitats associades amb 1 vot en la Triennal.

VAGA DE LA FAM - ABRIL

1 Quim Blanxar (Reus)
2 Fina Gual
3 Joan Ma. Piñol, advocat
4 Isidre Tort (Igualada, estudiant, canvi)
5 Carme Lorba (Igualada, pedagogia)
6 Marta Busquets (estudiant)
7 Núria Busquets (estudiant)
8 Josep-Enric Costa (estudiant)
9 Pep Calzada (servei civil)
10 Jordi Olivan (Sants)
11 Toni Font (estudiant)
12 Antònia (administrativa)
13 Anna Torrents (mestre, canvi, Terrassa)
14 Paquita Pach (estudiant)
15 Quim Blanxar (Reus)
16 Joan Potach (estudiant, xarxa Badalona)
17 Romà Forner
18 Xavier Targa (estudiant medicina)
19 Gerd Büntzly (alemany, treballa a OC Alemanya)
20 Rosa Rotllan (Floresta)
21 Xavier Boada (estudiant)
22 Josep Ma. Fornos (químic)
23 Lluïsa Castells (comunitat)
24 Ramon Pons (comunitat)
25 Carles Roman (counitat)
26 Carme Grau (comunitat)
27 Alex Gimenez (estudiant)
28 Sergi Marcos (pintor)
29 Joan Rovira (electricista)
30 Montse Vila (administrativa)

El dissabte, dia 14, a dos quarts de 10 del matí, i enllaçant amb la **vaga de la fam correlativa d'un any** que es realitza amb motiu de manifestar el nostre desacord amb tot tipus de violència, vàrem començar, al bell mig de la Plaça de Catalaunya, una vaga de fam de 12 hores en repulsa per les últimes morts i els actes de repressió soferta a Euskadi. Tots estàvem encartellats amb frases al.lusives a l'Amnistia total i als assassinats, perquè ho considerem assassinats, i vàrem collocar una pancarta a terra que deia "Els No-Violents per l'Amnistia Total" i una altra de dreta, lligada a una cadira explicant la nostra acció.

La gent passava, es parava, ens animava, comentava i començava a fer rotllanes tot discutint els darrers esdeveniments, mentre nosaltres donàvem arròs i besses als coloms i caramels a tots els nens petits que passaven per allà. Al voltant de la una, la policia ens "convidà" a marxar, avisant-nos que si no ho fèiem ens traurien ells. Nosaltres vàrem romandre asseguts tranquil.lament.

A dos quarts de quatre, hora en què hi havia poca gent (era l'hora de dinar) vingué el cotxe cel.lular i dos "jeeps". Els policies ens feren agafar les pancartes i amb lenta processó ens porten al cotxe cel.lular, i ens condueixen a la comissaria de Llúria/Casp. Som: Teresa Carreras, Lourdes Martinez, Quim Sicília, Quim Rigo, Josep Torrents, Jordi Albert Batalla, Jordi Quintana, Quim Pañart i Ma. Teresa Surroca (aquests dos últims sortiren el mateix dia, per minoria d'edat judicial)

Allí, i després d'un escorcollament, fórem tancats al calabós mentre rebíem moltes visites i prestàrem declaració.

A dos quarts de vuit del diumenge vam ser traslladats, juntament amb altres presos comuns, a la comissaria de Via Laietana, on ens feren la fitxa policial corresponent, i després de menjar un "deliciós" ranxo, se'ns traslladà al jutjat de guàrdia, d'on sortírem a un quart de cinc.

Jordi.

ASSA
assassins!

PAX

REVISTA DE DEBAT NO-VIOLENT

N.º 28 (2.ª etapa) / juny 1977
any IV / 35 ptes.

LA NO–VIOLENCIA ÉS LA LLEI DE LA NOSTRA ESPECIE,
AIXI COM LA VIOLENCIA ÉS LA LLEI DE LA BESTIA.

Satoi

PAX

revista de debat No-Violent

N.° 28 (2.ª etapa)
juny 1977 / any 4t.
35 ptes.

REDACCIÓ:
Casal de la Pau
c/. Bruc, 26, 2n.
Tel. 301 49 39
Barcelona - 10

COS DE REDACCIÓ:
- Pep Armet
- Antoni Cisteró
- Angel Colom
- Toni Clos
- Clara Doltra
- Lourdes Magem
- Francesc Riera
- Joan Sendra

DISTRIBUCIÓ:
- Equip Inter (Barcelona)

SUSCRIPCIONS A:
Bruc, 26, 2n.
Barcelona - 10

IMPRESSIÓ:
CopiArt
Villarroel, 83

EQUIP TÈCNIC:
- Josep Ma. Costa
- Carmina Lafuente
- Joan Lluch
- Quim Sicília
- J. Ignasi Ripoll

FOTOGRAFIA:
- Robert Ramos
- Fèlix Tarrida
- Pep Armet

DIPÒSIT LEGAL:
B. 18.764/74

PAX no es fa responsable del contingut dels articles signats per col·laboradors o per col.lectius.

COL·LECTIU D'ACCIÓ NO-VIOLENTA
dels Països Catalans

Bústia

LA FORÇA TOTA VELLA I HUMIL QUE ENS AGERMANA

Retorn a Catalunya

Jo veig damunt la serra de foc el nostre pi
Oh gent, que per les feixes daurades feu camí
em sobta com un vi
la força tota vella i humil que ens agermana.
JOSEP CARNER

Catalans, crec que en les paraules de Carner tenim expressada amb tota la força poètica de la nostra llengua, el moment que ara viu el nostre poble.

"Retorn a Catalunya", el retorn que demana en Xirinacs, perquè el nostre President vingui a presidir la segona sessió de l'Assemblea de Catalunya.

"La força tota vella i humil que ens agermana". Aquesta força la té Lluís Ma. XIRINACS. Recolzat pel poble, un poble HUMIL, una gent que "per les feixes daurades" fa camí, o per les grises fàbriques i les fosques presons. Una gent que se sent representada, compresa i estimada per en Lluís Ma. XIRINACS, que és LA FORÇA HUMIL QUE ENS AGERMANA.

Teresa Carreras i Bartomeu
Barcelona, 12.V.77

SOBRE TORTURA

El dia 21 d'abril propassat, al Col.legi de metges de Barcelona, hi hagué una Taula rodona organitzada per la seva Comissió de Cultura amb la col.laboració d'Amnesty International i de la Comissió de Defensa dels Drets humans al Col.legi d'Advocats de Barcelona, amb el tema "la responsabilitat dels professionals davant la tortura".

Feu de moderador el doctor Ramon Espasa juntament amb David Braham, representant d'Amnesty International i enviat expressament a l'acte amb Olivier Guignabaudet, qui explicà l'abast d'acció de l'organisme referit, que arriba a tots els països, per la tasca d'alliberament dels presos d'opinió o de consciència, la movilització de l'engranatge mundial damunt dels governs que permeten les tortures, i la realització d'unes normes d'ètica professional de metges i infermers d'una banda i d'advocats i funcionaris judicials, per l'altra.

El doctor Soler Sabarís feu unes explicacions sobre mètodes de tortures i de casos en els quals ha intervingut professionalment, i el doctor Josep Coromines es referí a les conseqüències psicològiques de les persones torturades.

L'advocat Antoni Pelegrí digué que la tortura estava declarada illegal, però que molts governs l'aplicaven, per poder tenir informació de la víctima o bé per càstig; que una manera d'evitar-la fóra que des del primer moment de la detenció d'una persona aquesta pogués ésser assistida pel seu advocat, i que calia saber que a les presons també s'hi practica la tortura, sense tenir en compte que la presó ha d'ésser un lloc de rehabilitació i no de càstig.

Finalment hi hagué un llarg col.loqui, amb preguntes per part del públic assistent, sobre els temes tractats pels conferenciants.

Antoni Pelegrí
(advocat)

autogovern

Abril i maig,

dos mesos carregats de lluita per tal d'aconseguir l'acord unitari que fes possible aquest desig de tot poble: ser lliure per a decidir com s'organitza, com delimita les seves relacions internes i externes, com s'autogoverna.

Abril i maig,

començada ja la campanya electoral per les primeres eleccions "en pla democràtic" després de la ferotge dictadura. Diem "en pla democràtic" mirant l'amarga caricatura d'aquestes eleccions antidemocràtiques (sense amnistia total, sense llibertats reconegudes, sense autonomia per a les nacions, amb partits i associacions no legalitzats, amb avantatge del capital i del poder, etc.)

Abril i maig,

febril activitat de recapta de vots, de pactes, de compromisos, de demagògia. Qualsevol mitjà és vàlid —mmmmm— per tal d'aconseguir el fi que es cobeja: la força embriagadora del poder.

Des d'aquestes pàgines EDITORIAL, amb la nostra òptica no-violenta, hem demanat, hem exigit:

transparència (editorial del núm. 23)

unitat (editorial del núm. 25-26)

joc net (editorial del núm. 27)

Res d'això no s'ha acomplert. No hi ha hagut ni transparència, ni unitat ni joc net. Ho deixem córrer? NO! La victòria, al final, serà del poble i avui a més a més el poble crida:

sobirania!!!

Sobirania, que vol dir capacitat per a proclamar el nostre anhel d'autogovern.

Després d'anys d'intents frustrats, el passat dia 29 de maig vam celebrar la II Sessió Plenària de l'Assemblea de Catalunya. Xirinacs l'havia convocat amb la seva proposta de Generalitat Provisional de Catalunya. Xirinacs —i nosaltres amb ell— demanàvem que el màxim organisme del poble català fes aquest *acte de sobirania*, proclamés obertament i posés en pràtica que volíem autogovernar-nos. No poques dificultats hem hagut de vèncer: els "partits grans" (així s'autoanomenen ells. Narcicisme? Orgull?) no els interessa, no volen un poble vertebrat, fort, sobirà.

Diguem-ho clar: No en teníem prou amb AP, UCD i altres acòlits del franquisme que sempre han negat la nostra capacitat d'autogovern, que ara CDC (Convergència Democràtica de Catalunya), UDC (Unió Democràtica de Catalunya), PSUC (Partit Socialista Unificat de Catalunya) i PSOE (la seva sucursal a Catalunya), tampoc volen l'autogovern de Catalunya. Pactes? Segur que sí. Suárez els hi haurà ofert el caramel del poder "legítim", el poder remenar un xic les cireres, vaja! I ells —demòcratescristians, socialdemòcrates, socialistes sucursalistes i comunistes revisionistes— l'han acceptat.

Companys: en el moment en que redactem i comentem aquesta Editorial desconeixem el grau de força electoral que tindran aquests "grans", de quans escons disposaran... però el que sí que afirmem és: *lluitarem amb la resta de forces populars per tal d'aconseguir el nostre autogovern.* El poble ha de ser sobirà.

democràcia directa

Tothom parla de la "sobirania del poble". Adhuc els que l'han tingut esclavitzat durant 40 anys ara li reclamen un protagonisme.

Però quins són els drets d'aquest poble? Serà seva la decisió de la marxa del país?, O bé, simplement, podrà anar a tirar una papereta un cop cada quatre anys?

El fet s'agreuja davant les ja immediates eleccions. El poble està desorientat, no tan sols per l'analfabetisme polític a que ha estat obligat durant llarg temps, sinó pel joc "publicitari" de molts partits en els que és difícil, sense conèixer un xic la seva trajectòria en el temps i en els acords entre partits, reconèixer les dretes de les esquerres, els col.laboracionistes dels nacionalistes. Hi ha partits de dreta que anomenen l'autogestió en els seus programes, i d'altres que essent lluny o en contra de plantejaments unitaris, com l'Assemblea o l'Organisme Consultiu, parlen en canvi d'unitat dels catalans i retorn del President.

Davant aquesta confusió, és molt perillós, encara que còmode, conformar-se amb un poder de delegació. Quantes persones, en veure la gestió dels seus "elegits" a les Corts se sentiran enganyades? O bé tindran la necessitat de "dir la seva" mitjançant aquell home al qual el seu vot va fer anar a Madrid? Quatre anys és molt temps i un procés constituent és molt seriós i important com per deixar-lo solament a les mans d'uns quants: al costat de gent neta hi haurà d'altres arribats gràcies a una propaganda falsa i un joc brut, o bé assenyalats a dit.

A catalunya hem encetat un procés, força original, sincer i que ens pot conduir a una veritable política de Cultura Catalana. la recent Assemblea de Parlamentaris (que desitgem el més àmplia possible), són graons de l'escala que ens ha de dur a un veritable protagonisme del poble. En aquesta mateixa línia, també la majoria dels partits i els seus caps, futurs gestors d'aquest protagonisme, afirmen (sincerament o no) que els seus programes han sortit d'un ampli debat des de la base.

Per tant, no és gratuit afirmar que hi ha una quasi total voluntat que els polítics que ens representin a Madrid i els que duguin la gestió al país, no portin un xec en blanc, sinó mandats concrets sorgits veritablement del poble català. Alguns d'ells fa temps que estan ja assumits i concretats: llibertat, amnistia i Estatut d'autonomia.

Som-hi, participem-hi tots fent aquest procés irreversible.

N. de R.:

Als subscriptors i lectors en general:

De cara a l'estiu és molt important que assegurem la sortida de la revista. Per tant, us demanem que ens serviu puntualment la informació de notícies i l'agenda d'activitats. Igualment s'ha de nodrir el fons de revista amb articles de debat o de creació. Necessitem la vostra col.laboració urgent, car a l'estiu moltes coses es paralitzen.

El temini de presentació de material és el 15 de cada mes.

L'equip de revista del Casal del Barcelonès ha assumit la responsabilitat de la distribució de la revista des del número del mes de juny. Us agrairem que les anomalies o deficiències que trobeu, ens les feu saber de seguida.

Acció n-v

con vocatòria del canvi a reus

SALVEM 'LA PASTORETA'!

A Reus, des de fa temps, el consistori no escolta el poble. Això motiva que, entre altres coses, la qüestió urbanística sigui totalment manipulada pels qui a la ciutat hi tenen prou interessos.

Ara és la Plaça de la Pastoreta la que ha rebut el cop d'aquest consistori que mai no ha sabut escoltar la gent de la ciutat. La plaça era una de les poques en les quals els nens podien jugar, i els més grans hi prenien el sol tot xerrant, tot i el soroll eixordador dels cotxes i camions.

El fet és que, sense avís ni ordre de cap ple de l'ajuntament, tots els arbres de la plaça foren arrencats; tot seguit fou tancada i començaren les obres, sembla que perquè quedés tancada a l'accés públic.

El grup CANVI de Reus va fer un avís al consistori i al poble; se n'esperava una resposta vàlida del consistori abans del 26 de maig. Degut al silenci consistorial, es convocà una concentració a la plaça, el dissabte 28; s'hi feren jocs i cançons, es plantaren tres arbres, i es féu una assemblea en la qual es decidí d'anar el marxa fins a l'ajuntament per deixar-hi les 750 signatures que s'havien recollit. L'alcalde no hi era, i es decidí de fer la manifestació; els del CANVI ens esponsabilitzaríem de fer arribar les signatures. A la manifestació hi havia uns 800 ciutadans.

El proper dissabte, 4 de juny, si el consisteri continua sense dir res, hi tornarà a haver concentració a la plaça, per tal de reprendre la lluita. S'espera que la participació popular sigui encara molt més gran.

El cert és que no pararem fins que la plaça sigui retornada al poble, perquè la plaça és nostra, és del poble.

JAUME
(1 de juny de 1977)
Baix Camp

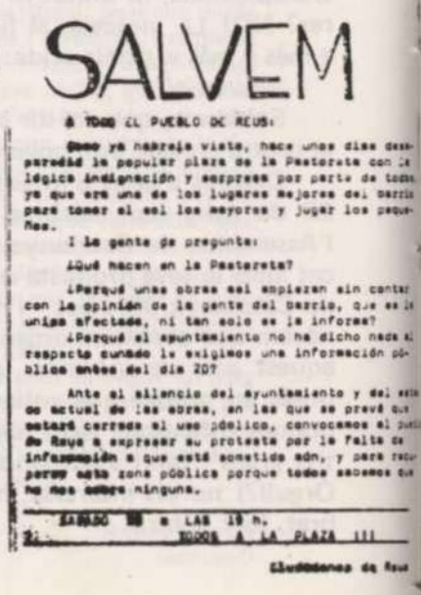
SALVEM

A TODOS EL PUEBLO DE REUS:

Todos ya habreis visto, hace unos días desaparecer la popular plaza de la Pastoreta con la lógica indignación y sorpresa por parte de todos, ya que era una de los lugares mejores del barrio para tener al sol los mayores y jugar los pequeños.

Y la gente se pregunta:

¿Qué hacen en la Pastoreta?

¿Porqué unas obras así empiezan sin contar con la opinión de la gente del barrio, que es la unica afectada, ni tan solo se la informa?

¿Porqué el ayuntamiento no ha dicho nada al respecto cuando le exigimos una información pública antes del día 20?

Ante el silencio del ayuntamiento y del exceso actual de las obras, en las que se prevé que estará cerrado al uso público, convocamos al pueblo de Reus a expresar su protesta por la falta de información a que está sometido aún, y para recuperar esta zona pública porque todos sabemos que no nos cuesta ninguna.

SABADO [illegible] a LAS 19 h.

TODOS A LA PLAZA !!!

Ciudadanos de Reus

SALVEM

DISSABTE -28

A LES 7

900 persones!

LA PLAÇA

PASTORETA

OBJECCIÓ: la lluita continua

El dia 21 de maig els onze objectors de la caserna d'intendència van ésser traslladats a la presó militar del castell de Figueres, el trasllat que es volia fer en gran silenci i en una hora que cap soldat ho sentís es va convertir en un xou que se'n va assabentar tothom. Picar de mans, sorolls, crits, xiulets i cançons van despertar tots els soldats, diuen també que els volien traslladar sense esmorzar, amb l'aldarull que van fer em penso que van esmorzar dues vegades.

A la presó del castell hi estaven molt malament en unes condicions gairebé inhumanes; això va fer que cada ú, a més de fer de dues a tres instancies diàries, feien unes cartes al rei i cia.. Imagineu-vos al Santi, el de les tres dutxes diàries, haver de cagar en una llauna, tenían una humitat tal que havíen de treure l'aigua amb "fregones" imagineu-vos la resta, només dir-vos que estaven en una antiga cuadra de cavalls.

Fins el 27 de maig no hi va passar el jutge militar; així doncs, al cap de 23 dies la seva situació era absolutament irregular, car encara no havien rebut visita ni ordre de cap jutge, advocat o autoritat militar. Igualment no se'ls havia obert "auto de procesamiento". Segons el codi de Justícia Militar, no es pot retenir ningú en aquestes situacions d'ambigüitat per més de cinc dies. No sabíem per tant sota quin concepte els tenien empresonats i això és inconcebible i intolerable.

El dia 21 van ésser traslladats a la presó civil de Figueres. Encara que som conscients que els van traslladar per les seves pressions (les dels objectors) i reivindicacions, hem de fer constar l'anomalia que suposa el fet que uns presos militars estiguin en una presó civil.

El dia 27 va passar-hi el jutge militar i els va posar falta greu de no comparació a files, els poden caure de dos a sis mesos, ells es van declarar objectors.

El dia 28 de maig va sortir un decret-llei (un altre d'aquells) que sembla inclourà els objectors. No obstant això, però, volen fer constar que l'han donat el dia de les FFAA i només per personal militar.

encadenats lliurement →

ACCIÓ DEL DIA 21-V-77 A BARCELONA

Aquesta acció s'havia decidit fer a la reunió del PPCC a Montserrat els dies 7 i 8 de maig. Es tractava de fer una acció molt forta (o bastant) en la que intervingués gent de tot el Principat. Es va encarregar de preparar-la el CO.LL.O. de Barcelona. Al final es va plantejar de la següent manera:

Part de la gent s'encadenaria davant el Govern Militar bo i duent cartells i asseguts a terra. D'altres farien una passejada amb cartells des de Calvo Sotelo fins a Govern Militar. Amb dos grups amb gent de recolzament es dedicaria a repartir les 15.000 octavetes que s'imprimirien.

Els encadenats van ésser 35; els encartellats, 22. Afegint-hi la gent dels grups de recolçament, amb total érem més de cent persones que participàvem en l'acció.

Ens vam trobar al Casal de la Pau de Barcelona a les 4 de la tarda per acabar de decidir alguna qüestió de fons; sobre tot els detalls tècnics. Terrassa va presentar una esmena, bo i argumentant que no eren els militars qui ens solucionarien res i que calia fer l'acció més de cara a l'opinió pública i el govern. Van estar discutint-ho una estona i al final es va decidir de tirar-ho endavant sense cap canvi. Es va decidir d'aguantar 24 hores suposant que la policia no procedís a la detenció.

ENCADENAMENT

Del Casal es va sortir amb una cadena col.locada a la mà esquerra de cacascú. En arribar al final de les Rambles, es va baixar el metro de les Drassanes, on es van encadenar tots i van sortir en direcció al Govern Militar. Quan ja eren molt a prop, dos de nosaltres ens vam avançar a parlar amb el PM que estava de guàrdia per tal de distreure'l i perquè no s'espantés. No va caler: quan anàvem a començar a explicar-li l'afer ja estaven tots 35 encadenats de fanal a fanal (separats uns 25-30 metres) just enfront de la façana del Govern Militar. Eren 2/4 de 7. De seguida van sortir tots els PM fins a un número de 13, així com l'oficial de guàrdia, i van col.locar unes reixes bloquejant l'entrada de l'edifici per tot arreu menys pel mig. Mentrestant, el grup de recolçament els va anar col-

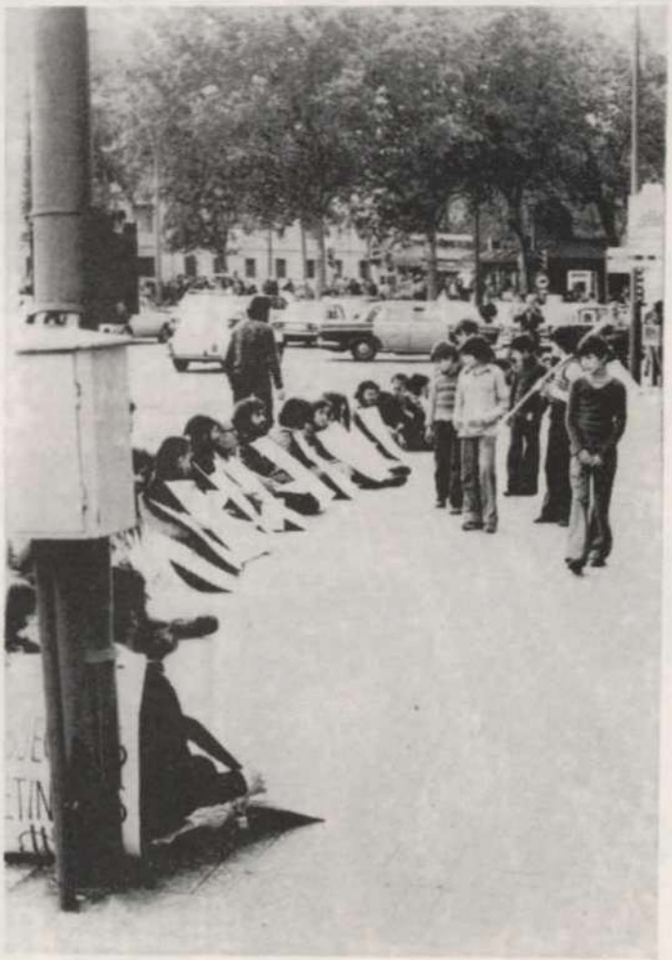

DinFaixat'7

dret a l'objecció de consciència ARA!

locant els cartells que s'havien dut fins allí en cotxe. A tot això, algú dels encadenats duia una carta (que reproduïa gairebé sencer el text de l'octaveta) signada pels 35. Aleshores vam pensar que seria bo de porlar-la en aquell moment i entregar-la a qui s'escaigués. Així és que en Francesc Riera (pròfug), en Claudi Casanovas (O.C. a l'octubre) i en Joan Manuel (OC al gener i ara al juliol) ens hi atansàrem amb aquesta intenció; Després de dos minuts de diàleg de sords (l'oficial de guàrdia ni ens volia escoltar) va començar a cridar-nos que ens picaria i ens detendria. Com que no vam cedir en la nostra postura, es van veure obligats a complir l'amenaça: ens van ficar a dintre. Al cap d'un moment va venir l'oficial de guàrdia dient-nos que ja estava bé de broma i que sortíssim immediatament. Igualment no vam acceptar el seu oferiment bo i insistint en la nostra intenció d'entregar la carta. De nou ens van amenaçar dient que si no marxàvem ens tancarien en una habitació amb els PM (al davant en teníem dos d'altíssims) ens "ahostiarían". Ell a nosaltres ni ens escoltava. Nosaltres a ell sí, però no en fotíem gens de cas. Va arribar a dir que "aquí mando yo", a la qual cosa vam contestar que potser manaria sobre els altres, però no pas a nosaltres tres. Això es veu que el va acabar de posar nerviós, car ens va fer treure pels PM a empentes. Per cert, que n'hi havia un que s'ho prenia molt seriosament.

Tot això va transcórrer en 10 minuts. Mentrestant 3 noies havien anat a comprar clavells vermells i els van anar repartint a tots els encadenats, cosa que va fer que la gent es posés a aplaudir amb força. Va haver-hi més d'un incident amb els fotògrafs. A un el van agafar i estaven tan nerviosos que no sabíen què fer, fins que ell mateix va dir que si volien els donava el carret, que ell no sabia que no es podien fer fotos... A un altre el van perseguir tot corrent fins que el van enxampar. Naturalment, li van prendre el carret. L'únic que ells no sabíen és que el carret que li van prendre era d'un partit de fútbol. Efectivament, mentre el perseguien havia tingut temps de canviar-lo. En Robert, amb un teleobjectiu molt potent, va aconseguir fotos molt bones, car les podia tirar tranquil.lament des de lluny.

Els encadenats van estar allí fins a dos quarts de nou que van arribar dos jeeps de la policia armada (anti-avalots) i un autocar; en total uns cinquanta policies que, després de tallar les cadenes, se'ls emportaren en dues furgonetes cel.lulars cap a la comissaria de Drassanes, al carrer Conde del Asalto, on s'hi van estar unes tres hores i, després de prendre'ls la filiació, els deixaren lliures. Els detinguts expliquen que a comissaria hi ha haver un tracte bastant bo i que els policies no s'acabaven de creure tot allò.

Alhora, 22 persones més de diversos grups de recolzament han fet una passejada amb cartells des de la plaça Calvo Soleto fins al Govern Militar, re partint 15.000 octavetes.

Francesc Riera

COMUNICAT SOBRE LA SETMANA PRO-LLIBERTAT OBJECTORS DE CONSCIENCIA

Dins la setmana de recolzament i informació sobre "L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA REALITZADA A TERRASSA" com a protesta per la detenció i empresonament de 16 objectors, en solidaritat amb l'objector Escariz en vaga de fam des del passat dia 1 de maig i demanant que es reguli aquest dret d'una forma positivia per mitjà d'un estatut que permeti la realització d'un Servei Civil totalment independent de la jurisdicció militar, s'han realitzat distintes accions.

En primer lloc, el dimecres dia 11 desenes d'autobusos portaven enganxats cartells amb frases com *No a la mili obligatòria; Servei Civil; Escariz, objector amnistiat, per què segueix empresonat?*

El dijous, a les 7 de la tarda, es podien veure a les Rambles més de cinquanta cartells penjats en els arbres i un parell de ninots asseguts en dos bancs, amb un cartell penjat demanant la immediata llibertat per a tots els objectors.

L'acció va ésser molt comentada per la seva originalitat i contingut.

El dissabte al migdia es van col.locar en diferents indrets de la ciutat unes caixes grandioses amb cartells, explicacions i informació.

Però el fet culminant va ésser l'encadenada de 16 joves dissabte a la tarda.

L'acció es va realitzar en una de les places més importants de la ciutat (plaça vella) amb gran confluència de gent, entre vianants, sardanistes, els que van tradicionalment al lloc de les parades del partits polítics i d'altres. Durant més de dues hores l'expectació entre els sorpresos va ser òptima, arribant a provocar concentracions de més de 200 persones i provocant dificultats en el tràfic.

D'entre les frases que es podien llegir als cartells que duien els encadenats, podem extreu-re'n alguna de significativa:

— *Llibertat objectors*
— *Menys armes i més escoles*
— *Presos al carrer i no més morts.*
— *Els pioners d'un món sense guerres són els que refusen a colaborar en el Servei Militar.*

En cap moment va fer acte de presència la força pública, encara que sí la pluja que en alguns moments va ser bastant forta. L'acció va acabar deixant un gran nombre de cartells penjats a la plaça, formant una sola gran frase que deia: AMNISTIA TOTAL.

Comitè Llibertat Objectors
CO.LL.O.
Terrassa

CIUTAT DE MALLORCA: ENCARTELLAMENT Carrillo i els objectors

També ens prohibeixen

No només es prohibeixen actes als partits no legalitzats, "atentatorios contra la unidad..." i altres rollos; darrerament (l'última setmana de maig) el Govern Civil de Mallorca ha prohibit una setmana que s'organitzava a Ciutat de Mallorca sobre l'objecció de consciència. Vaig anar-hi, cridat pels companys de Ciutat (formen un grup naixent d'objectors), per tal de parlar en els diversos actes que s'havien de celebrar.

"...con simpatía: Santiago Carrillo"

Just el dia d'arribar a Ciutat hi havia un miting del "Partit Comunista d'Espanya a les Illes", amb intenvenció vedette de Carrillo. Aprofitant que teníem una parada de material de NV al lloc on se celebrava el miting —la plaça de braus— vaig poder assistir als parlaments dels comunistes de les Illes i d'Espanya (ho dic per la presència de Carrillo, "el Santi").

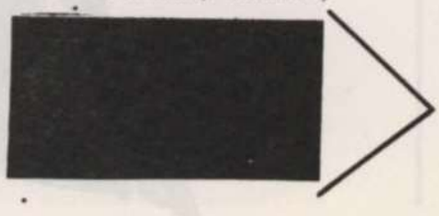

Estupefacte. El fet nacional (per exemple) per a aquesta força política sembla limitar-se a unes quantes frases en català (en mallorquí) condemnant l'opressió de "sa nostra llengua", demanant de poder-la parlar normalment (les intervencions es feren, no obstant, en "castellano" —*comme il faut!*—, "porque así nos entendemos todos" —paraules textuals de Na Francisca Bosch, secretària general del PCE a les Illes—).

A la nit vàrem apropar-nos al bar on "el Santi" departia popularment amb la "base" del partit: tot eren petons i abraçades, crits i llàgrimes d'algun nostàlgic. Vam acostar-nos-hi i, després de saludar-lo, li vam oferir un batge de "si vols la pau no preparis la guerra: SERVEI CIVIL" i en un manifest del PCE a les Illes li demanem uns mots dedicats als companys objectors detinguts. Sorpresa: somrient, hi estampà la següent dedicatòria: "a los objetores de conciencia, con simpatía: Santiago Carrillo".

Si els militars se n'assabenten!

Quatre encartellats

Tornant a la setmana en concret, un cop assabentats de la prohibició governativa (el Govern Civil se'n rentava les mans, sense explicitar prohibició, però no donant permís), vàrem optar de fer una roda de premsa informativa i una acció d'encartellament. Seria la primera vegada que es feia encartellament a Ciutat de Mallorca. Durant una hora i mitja, en Joan Amengual, en Joan Bauzá, en Jaume (tots tres mallorquins) i jo vàrem passejar-nos encartellats pels carrers més cèntrics de la ciutat, enmig de les mostres de simpatia dels autòctons i forans. La premsa ho va remarcar molt. Era una acció que empenyia la lluita no-violenta, en fase naixent, a Mallorca.

En Joan Amengual, detingut

En el moment que escric aquestes notes de l'estada a Mallorca, ens arriba la notícia que ahir (31 de maig) varen detenir en Joan Amengual, haventlo cridat "per qüestió de tràmits". Al presentar-s'hi l'han engarjolat. Visca la democràcia!

Angel Colom

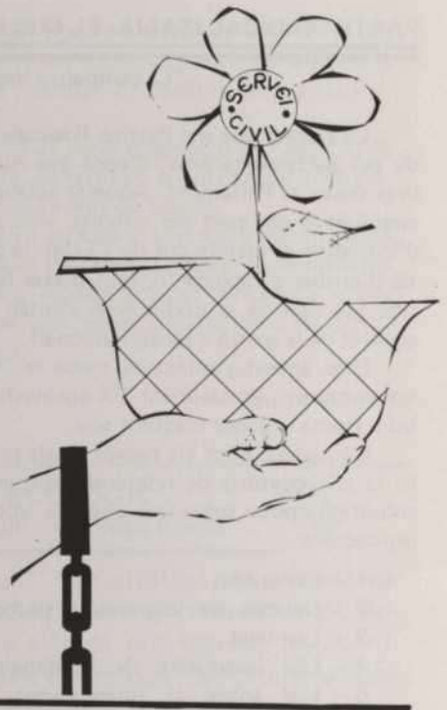

Relació dels companys objectors detinguts a tot l'estat.

1 - MANUEL ESCÀRIZ MAGARIÑOS de Pontevedra.
O.C. 23 juliol 76 — Caserna Wad-Ras, Madrid.
30 juliol, AMNISTIA
11 agost, llibertat provisional
18 agost, de nou empresonat
1 maig 77: vaga de fam
14 maig 77: deixa la vaga.

2 - URBANO FERNANDEZ, de Valladolid, servei civil Valladolid.
O.C. gener 77
Presó de Garellano, Bilbao, 17-4-77
Actualment a la presó de Valladolid.

3 - PEP FREIXA, de Vic (Barcelona), S. C. Vic
O.C. Gener 77
Detingut el 23-4-77, Figueres.

4 - VICENÇ GRIERA, de Barberà del Vallès (Barcelona), S.C. Vic
O.C. Gener 77
Detingut el 2-5-77, Figueres.

4 - GOTZON DIAZ, de Bilbao, S.C. de Can Serra
O.C. abril 76
Detingut el 5-5-77, Figueres.

6 - JOSEP GAMARRA, de Gasteiz, S. C. de Tarragona
O.C. abril 77
Detingut el 5-5-77, Figueres.

7 - MARTÍ OLIVELLA, de Barcelona, S.C. Can Serra
O.C. abril 76
Detingut el 5-5-77, Figueres.

8 - JORDI GIMÉNEZ, de Barcelona, S.C. Can Serra
O.C. juliol 76
Detingut el 5-5-77, Figueres.

9 - ANTONI QUIRÓS, de l'Hospitalet (Barcelona), S.C. de Màlaga
O.C. juliol 76
Detingut el 5-5-77, Figueres.

10 - PERE FERNÀNDEZ, de Gavà (Barcelona), S.C. Can Serra
O.C. gener 77
Detingut el 5-5-77, Figueres.

11 - MIKEL ZABALA, de Tolosa (Gipúzkoa)
O.C. gener 77, Manresa (Barcelona)
Detingut el 5-5-77, Figueres.

12 - SANTI FABRÉ, de Ciutat de Mallorca, S.C. Can Serra
O.C. gener 77
Detingut el 5-5-77, Figueres.

13 - JOSEP M. CASANELLAS, de Barcelona, S.C. Can Serra
O.C. abril del 77
Detingut el 5-5-77, Figueres.

14 - FERNANDO GARCIA DE CORTÁZAR, de Vitòria
O.C. abril 77
Presó de Gasteiz el 5-5-77

15 - PATRI AGUILAR, de Bilbao
27-5-77, detingut a la presó civil de Basauri
28-5-77, traslladat a la caserna de Garellano.

16 - RICARDO OJEMBARRENA, de Bilbao
27-5-77, presó civil de Basauri
28-5-77, caserna de Garellano.

17 - JOAN AMENGUAL, de Mallorca
31-5-77, detingut.

18 - ERNESTO VARONA, de Bilbao, S.C. de Bilbao
O.C. gener 77
Correctiu 2 mesos i 1 dia "por no presentación a filas"
Presó de Gasteiz 22 març.

19 - TONI FONT, de Girona
O.C. abril 77
Presó de Girona 20-4-77
Surt en llibertat abans d'acabar el mes
Espera judici.

PARTIT RADICAL ITALIA: EL CUC DINS LA POMA

"La campanya dels vuit referèndums"

La nova etapa del Partito Radicale italià es veu marcada pel parlamentarisme, d'ençà que quatre dels seus membres seuen al Parlament. Aquesta actitud no correspon a un engoliment per part del sistema, sinó a la voluntat radical d'introduir al mateix cos de l'Estat la palanca suficient per tal d'arribar a capgirar-lo, fent passar la base a la part superior (no ben bé al poder com s'entén ara, sinó més bé al control de la gestió a escala nacional).

Dins aquest context es troba la "Campanya dels vuit referèndums" (inicialment 10) aprovada pel Consell Federatiu a Roma el gener d'aquest any.

Consisteix a fer els passos legals precisos per tal d'assolir la convocatòria de referèndums que donin a conèixer la voluntat popular sobre una possible abolició de les següents legislacions:

1 – Concordat
2 – Delictes de vilipendi i sindicals del codi penal
3 – Llei reial
4 – Llei institutiva de l'ordenament jurídic militar
5 – Llei sobre el finançament públic dels partits
6 – Normes que donen dret a la Comissió Parlamentària per la renovació i arxivament de processos
7 – Normes antilliberals i anticonstitucionals del Text Únic del P.S. (Seguretat Pública)
8 – Llei de manicomis.

La decisió del Consell Federatiu de llançar aquesta campanya és molt valenta i entra de ple en la fita que s'ha proposat que sigui el mateix poble el qui vagi creant les seves pròpies lleis, permetent així uns espais de llibertat molt més amplis. Per això es va confeccionar la carta de les llibertats (PAX núm. 24), i per això s'intenta derogar vuit de les lleis més restrictives i condicionants d'Itàlia.

El Partit Radical italià compta amb l'experiència exitosa d'arrencar la campanya del referèndum per l'avortament. Però ara la situació és molt més difícil. Aleshores comptaven amb el recolzament d'altres partits molt més nombrosos i potents (l'esquerra en general) i també de mitjans de comunicació (L'Espresso, ràdio, àdhuc part de la TV).

Ara s'està endegant tota una xarxa de recollida de firmes, comptant sols amb la força del propi partit i dels grups adherits. Calculen necessaris de tres a quatre mil punts de recollida per assolir l'objectiu de 700.000 firmes precises com a mínim.

Algunes de les accions són:

Trametre proclames als 8.000 municipis italians.
Conferències.
Muntatges audiovisuals.
Anuncis.
Taules als carrers de les ciutats principals.

I la més gran: trobar els 600 milions de lires que calculen necessàries per a la campanya (amb una gestió extremament pobra), tenint en compte que el pressupost normal del partit a tota Itàlia és anualment d'uns 150 milions de lires (la meitat del que es diu que "costa de fer" un diputat a Espanya).

La feina és de gegants, però es considera necessària per diferents raons. La primera és sensibilitzar els italians sobre les vuit problemàtiques. La conscienciació és el primer pas de l'alliberament.

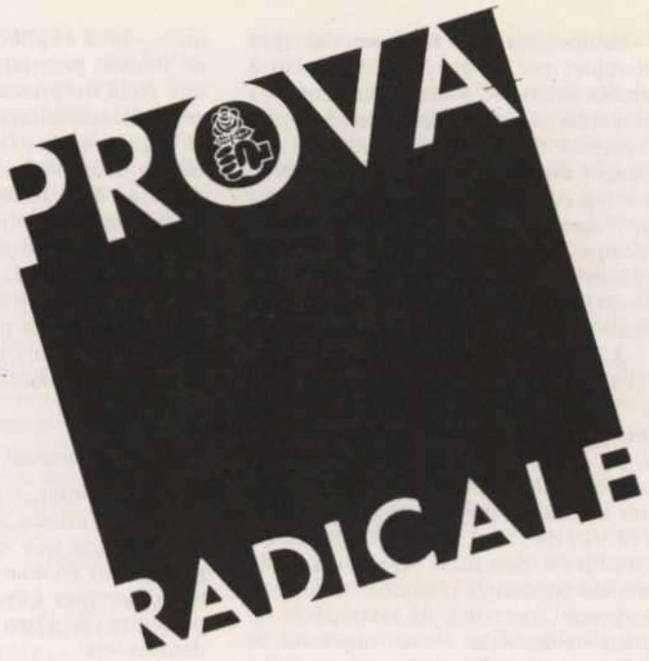

La segona és que la sola convocatòria d'uns quants o de tots vuit referèndums, més la possible victòria en algun d'ells posaria en una crisi irreversible el govern italià actual, ple de velles patums i de corrupció; manegat per una democràcia cristiana completament fora de temps i de lloc, amb el consentiment d'uns socialistes amb por de la seva pròpia ombra i un comunisme que juga a la contra.

La tercera, d'ordre intern, és la d'enfortir el partit en el treball conjunt i en la lluita i de fer arribar la seva ideologia (socialisme autogestionari, llibertari i no-violent) a tots els racons d'Itàlia.

El començament (1er. d'abril) ha estat engrescador; prop de 50.000 firmes els primers dies. Però queda molt de camí a fer i el temps és curt. El que hi ha sobre la taula no és sols una llei, és l'inici de la revisió d'un status, d'un sistema, àdhuc una forma de viure, per part del seu protagonista: el poble.

Realment ara la palanca és ja posada i, a més, sobre amplis i sòlids punts de recolzament: el poble italià, el joc net, la lluita per la veritable llibertat i la justícia (breu, la no-violència).

El Partito Radicale italià i els seus adherits estan fent un esforç més per arribar a la pressió suficient per aixecar, i fins i tot volcar, el gran pes que trepitja les closques de l'home del carrer d'Itàlia, com de tants altres llocs, entre els quals cal comptar, evidentment, casa nostra.

Antoni Cisteró

MOVIMENT ECOLÒGIC

DEBAT SOBRE PARLAMENTARISME

Com ja s'ha publicat a PAX (Núm. 24), el Moviment Ecològic representà una nova experiència a les recents eleccions municipals franceses.

Aleshores, el Moviment Ecològic justificava la seva presentació pel fet que al municipi hi ha una relació immediata entre el poder i la base. Però de cara a les presidencials, el planteig és més complex i aplicable no sols al M.E. sinó també a molts d'altres grups, la majoria dels quals són de caire no-violent.

Per debatre això, s'ha realitzat una reunió a Lons-le-Saunier, analitzant durant dos dies el ressò de les municipals, les accions actuals i el futur per les legislatives de l'any proper. Malgrat ésser convocada pel Moviment Ecològic, molts altres grups, decididament partidaris de la descentralització i de l'autonomia, foren els protagonistes, la qual cosa féu que la discussió sobre una acció conjunta no fos gens fàcil. La contradicció ecologia/electoralisme es mantingué constant. Realment calia preguntar-se si existeix una "identitat ecològica". La necessitat d'una veritable alternativa al malbaratament actual, des d'una òptica de lluita popular, es fa cada cop més palesa, ja que des del sistema establert, tant a la dreta com a l'esquerra es van donant consignes pseudoecològiques.

Però una base popular, autogestionària, descentralitzadora, ¿pot recolzar amb la seva concurrència un sistema de delegació i progressivament prostituït pels condicionaments d'una societat llençada a l'alienació capitalista?

D'altra banda, les eleccions són un gran megàfon, una tribuna oberta sobre el poble, una ocasió única d'arribar a la base més àmplia i per aquesta raó s'inicià el Moviment Ecològic donant suport a la candidatura presidencial de René Dumont el 1974.

El problema és veure si es va cap a un moviment com el "provo", pràcticament mort després de seure encorbatats al parlament, o bé cap a un tipus d'alternativa com el Partito Radicale italià, que aprofiten tots els ressorts parlamentaris per capgirar la societat i arribar a l'abolició del mateix Parlament.

A la reunió de Lons es parlà d'abolició de l'exèrcit, de prioritat de l'agricultura, de refús de la concentració de poder, de saber, d'autonomia a tots els nivells.

El debat no és fàcil i serà llarg. Una nova reunió nacional es farà a Grenoble el mes de novembre; però mentrestant la lluita continuarà. Aquest estiu es tornaran a trobar tots a Malville, a Larzac, etc. Sense aquesta lluita els debats perdrien tot el seu sentit.

Antoni Cisteró

MOVIMENT ECOLÒGIC
Acció política per un món més humà

Et Mot "ecològic" fou utilitzat per primeta vegada el 1866 pel biòleg alemany Ernst Haeckel. Actualment designa la ciència que estudia les condicions d'existència dels éssers vius i les interrelacions existents entre aquests i el seu entorn.

El 1974 i sobretot darrerament, a les eleccions municipals, apareix a França un fenòmen polític nou: el Moviment Ecològic, anomenat familiarment "els verts". Qui són? Què pretenen? Hi ha opinions ben diferentes que van des de qui els qualifica de "cinquena columna" de la dreta per restar vots a l'esquerra despolititzant l'ambient electoral, fins a l'opinió més generalitzada que a la segona volta, la suma dels vots "verts" acabaríen per donar suport a l'esquerra en el camí de la majoria absoluta d'ajuntaments assolits. Com s'ha vist, a causa o no dels "ecologistes", això últim ha succeït. A més, la seva presència ha fet que gairebé tots els candidats de totes les tendències incloïssin en els seus programes reivindicacions de caire ecològic.

Donats els greus problemes ecològics que hi ha plantejats al nostre país, és interessant veure les principals característiques d'aquest moviment, pràcticament sense precedents.

CRONOLOGIA

1874 Neix el Moviment Ecològic per donar suport a la candidatura de René Dumont a les eleccions presidencials, el que permet fer arribar al gran públic molts dels problemes ecològics existents. S'utilitzen tots els mitjans de difusió i s'assoleix un 1,3 per cent dels vots.

1974 (Issy les Molineaux) S'adopta una organització descentralitzada.

1975 Novembre (Lille). Programa: socialisme autogestionari i refús del productivisme.

1975 Novembre. Comença la publicació del mensual "Action Ecologique".

1976 Febrer (Montpellier) Es pren com a estratègia d'acció la No-violència.

OBJECTIUS

EN CONTRA

— El trencament dels equilibris naturals i malbaratament dels recursos naturals.
— De la demografia galopant.
— De l'excessiva concentració urbana i per tant del despoblament rural.
— Del sobreconsum de les classes riques a costa de les classes pobres.
— Del sobreconsum dels països rics a expenses del tercer món.
— De la bogeria nuclear. Bombes i centrals.
— De la concentració de poder, saber i unitats econòmiques de producció i de decissió que lligades a l'economia de creixement cec i a l'acaparament dels mitjans de producció estan a l'origen de tots els problemes anteriors.

A FAVOR DE

— El salvament de les espècies vives i els recursos del planeta.
— La distribució igualitària dels recursos.
— Limitació del creixement cec. Selecció en funció de la utilitat.
— Reorientació de la investigació envers tècniques descentralitzades no pol.lucionadores i fomentades en recursos renovables.
— Control demogràfic en funció de reserves i espais. Llibertat de contracepció, avortament i vasectomia.
— Fi de la urbanització i recuperació de pobles i terres pels seus habitants.
— Respecte a les diversitats culturals, filosòfiques i ètniques, lingüístiques, de sexe i edat.
— Revisió de la concepció del treball.
— Societat descentralitzada i autogestionada, basada en un poder d'informació total i contradictòria a l'abast de tothom, condició necessària per a la realització d'aquests objectius.

Ara, en el 1977, el Moviment Ecològic ha cobert els seus objectius, que eren, abans de tot, sensibilitzar la gent sobre la problemàtica ecològica actual. Ha estat un primer contacte (o segon, si pensem en els primers intents del 1974) amb la lluita electoral, escomès sense mitjans i amb un joc net en tot moment de caire netament no-violent. Malgrat això, sols a Paris, a la primera volta es conseguiren 86.316 vots (10,3 per cent del total amb percentatges superiors al 13 per cent en tres districtes).

Cal pensar què serà el Moviment Ecològic en el futur. Potser no encara en les presidencials del 1978 a les quals no han decitdit de presentar-s'hi, però sí a mig termini, els "verts" poden assolir una més gran sensibilització popular i una militància més activa fonamentada en la creixent degradació ecològica: es convertirà en una veritable alternativa política com pugui ésser el Partito Radicale italià? Serà un catalitzador d'unió dels mil i escaig grups ecologistes, no-violents, pacifistes, alternatives de les més variades tendències?

O bé es convertirà en un "opi" de l'esquerra, quedant-se en una simple discussió bizantina sobre la qualitat de vida, fàcilment manipulable per altres instàncies més nombroses i poderoses?

Sigui com sigui, l'experiència del Moviment Ecològic francès és un bon motiu de reflexió per a tothom, i més encara pels que desitgem que una més àmplia i popular militància, ens dugui vers el canvi irreversible de les actuals estructures repressives i degradants.

Antoni Cisteró

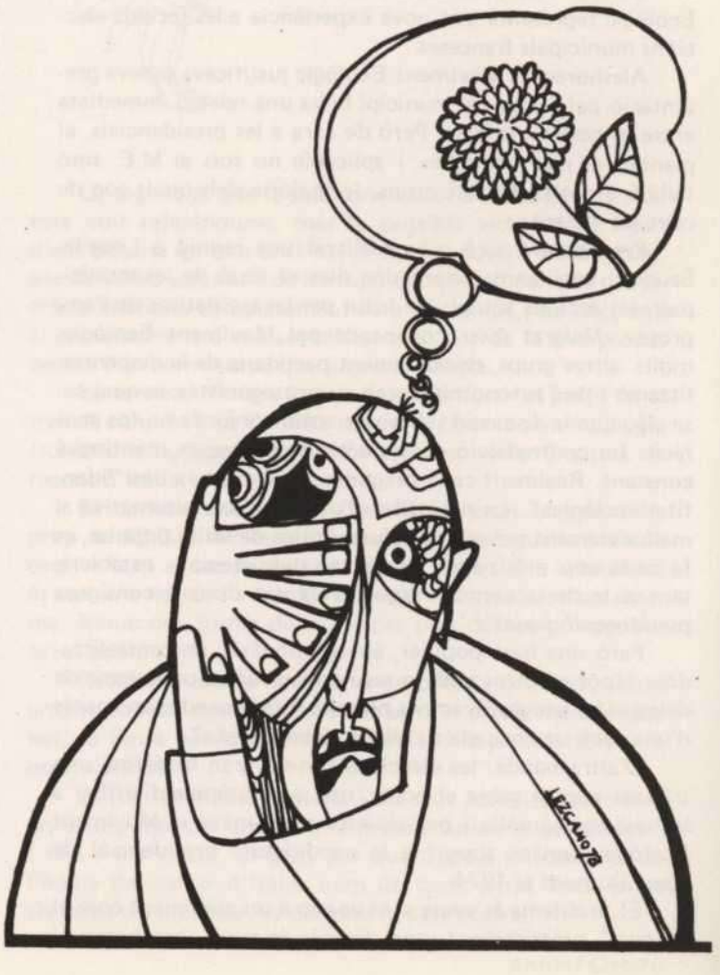

entrevista

XERRADA AMB BRUNO FISCHER, MEMBRE DEL MOVIMENT ECOLÒGIC A PARIS

65 bd. Aragó, Paris. Uns humils estudis rodejats d'un pati comú amb nens jugant fora i dins del local. Aquesta és la seu de la revista Action Ecologique i on es coordina tota la campanya electoral del moviment ecològic. Posters, papers, publicacions, un desordre acollidor, i una gran serenitat, sorprenent faltant tres dies per a les eleccions.

Bruno Fischer fa la permanència aquesta tarda. Xerrem compartint una barreta de xocolata.

Què és el Moviment Ecològic?

Podriem dir que és un col.lectiu de moviments ecologistes que aprofiten les eleccions per plantejar i fer arribar al poble una problemàtica concreta, l'ecològica.

Així doncs, no sou un partit polític?

No, ni molt menys. No aspirem al poder; si anem a les elecions municipals és perquè cal que el poder sigui a la base i d'ací s'arribi a la solució dels problemes creats per una explotació portada per una minoria. Potser acabarem essent un partit, però pensa que ara, més que una doctrina concreta, tot just encetem un procés de discussió i reflexió.

Quin àmbit teniu?

El Moviment Ecològic coordina més de 40 grups. A part hi col.laboren prop de 500 més. Això ens permet de presentar a les eleccions municipals prop de 1.200 candidats arreu de França sota els principis del Moviment Ecològic. Ara bé, tingues en compte que l'actuació és molt independent i depèn directament de la problemàtica de cada regió.

Quins punts en comú teniu amb els Amics de la Terra?

Les fites són semblants però malauradament no s'ha arribat a una acció comú. Per una banda ells pertanyen a un grup internacional i nosaltres només som a França. Per l' altra ells presenten candidats a París i a pocs llocs més i nosaltres, com t'he dit, 1.200 a quasi tota França.

Davant les eleccions, esteu esperançats? Quin futur hi veus?

Almenys a París esperem assolir un 10 por cent. Però él més important és la difusió de la problemàtica ecològica. Tingues en compte que el 1974 amb la candidatura de René Dumont a les presidencials va néixer el Moviment Ecològic assolint el 1,3 por cent dels vots. A més, la nostra incidència es demostra pel fet que quasi tots els partits posen reivindicacions ecològiques als seus programes i això perquè el poble realment es va sensibilitzant.

Referent al futur, la gran incògnita és si ens presentarem a les eleccions legislatives del proper any. A les municipals ho tenim clar perquè hi ha una relació directa entre el poder i el poble, la base. Quant al creixement no és la nostra fita principal i per altra banda és molt difícil d'ajuntar tots els grups "ecològics" degut a les grans diferències d'opinió política existents.

Per acabar, Què és la no-violència per a vosaltres?

No som expressament no-violents. Actuem segons la no-violència més per tàctica que per ideologia. Jo personalment, crec que la no-violència és l'única forma de defensa possible sota una perspectiva autogestionària com la nostra.

Amb els grups de professió no-violenta no hem tingut contactes a fons si bé a nivell local col.laboren força en les nostres campanyes.

Moltes gràcies.

Sortint, els arbres del boulevart Sragó em semblaven contents i més verds mentre recordava amb tristesa la creixent necessitat de reforçar el crit: "SALVEM CATALUNYA PER LA DEMOCRÀCIA".

Antoni Cisteró

no violència i política

En un principi són dues posicions quasi irreconciliables. L'alternativa no-violenta representa l'aproximació més depurada a l'absència de poder, i ho representa perquè propugna una descentralització al grau màxim. Omple de vida vells principis llibertaris que propugnen que cada problema ha de resoldre's, si es pot, al seu propi nivell. Els municipis només han de dependre de les comarques en allò que realment no puguin assolir tots sols i en les tasques de coordinació i comunicació. I així entre comarques, entre regions, entre països. El món sencer.

Un principi de poder entès com a servei o com a presidència o funció moderadora de reunions i assemblees és el deganat. Un valor que s'ha perdut. El més vell o el més antic en el càrrec té sentit que exerceixi aquesta mica de poder. Perquè és un poder que no l'ha obtingut com a resultat d'una ambició, sinó que l'ha acceptat com un servei indefugible.

Fora de l'alternativa no-violenta, utopia no realitzada sinó en zones geogràficament i temporalment molt limitades, el no-violent és més aviat un incordi a la part perfectible dels qui governen, és un denunciador constant, és un partícip de la transcendència, quan es vol transformar l'existència de l'home en el Bé Absolut. Aleshores, en circumstàncies mudables mal li va el poder. Si més no, veuríem el poder admissible de l'home que accepta la presidència d'una cambra o d'una reunió política per un prestigi aconseguit a base de fets i de veritat. Perquè la seva funció d'unió i de conciliació pot ser positiva precisament perque no ha estat perseguida. En un cert sentit, a més dels degans, dels avis, dels més antics ("presbíters"), àdhuc els reis són més justificables ja que el poder els cau més que no pas el busquen.

Perplexitats al cap i a la fi, a les quals ens porta aquesta màquina no gaire segura dels raonaments.

Jordi Maluquer
Director del diari "AVUI"

xirinacs, candidatura a les eleccions

Després de molts intents frustrats per tal d'aconseguir una candidatura unitària per Catalunya, Xirinacs presenta la seva candidatura al Senat. 10.000 signatures de recolzament en dos dies. Però, una condició indispensable: que es constitueixi, abans de les eleccions, la Generalitat Provisional de Catalunya.

Asseguts davant la Modelo, comencem a conversar amb el Lluís Ma. Xirinacs. Mentre la gent va deixant la seva adhesió a la proposta feta per en Xirinacs, de la constitució de la Generalitat Provisional, dos dies abans que es debati a la Permanent de l'Assemblea de Catalunya.

— Pot fer una valoració d'aquestes eleccions, tenint present que, o se les ha menystingut o se les ha boicotejat (País Basc?), o que moltes forces s'hi han abocat i tu mateix t'hi presentes?

— Hi ha qui diu que són les primeres eleccions democràtiques Jo no hi estic d'acord, ja que no s'han acomplert unes exigències mínimes: amnistia total, legalització de tots els partits polítics, llibertat sindical, drets fonamentals (reunió, manifestació, vaga, expressió...). I pel que fa a Catalunya, se'ns va prendre l'Estatut i encara no ens ha estat restituït, i tampoc no s'ha fet cap pas pel reconeixement dels drets nacionals dels pobles de l'Estat espanyol.

Per tant, seran unes eleccions antidemocràtiques, davant de les quals uns hauran decidit de no anar-hi., d'altres posaran condicions... Jo no hi volia anar, però no era per cap d'aquestes raons,

no tenia carnet, no hi pensava en això... però sí que volia que hi anessin uns altres, una veritable candidatura unitària de Catalunya. Jo, en això, hi vaig treballar molt intensament durant aquests últims mesos. Quan va quedar frustrada aquesta possibilitat, varen demanar-me de presentar-me com a candidat per representar Catalunya. En acceptar-ho, no he obeït a la gent que m'ho demanava, sinó que em semblava veure-hi el desig de tot Catalunya, i que això podia ser bo per al poble (la recollida de signatures va ser un petit plebiscit).

— I l'amnistia, la reivindiques igualment, o a més a més és una condició indispensable per a les eleccions?

— Quan vaig decidir de presentar-me, ja vaig dir que no em mouria de davant de la presó. Com a raó de fons, sempre he dit que l'amnistia total no la podia donar el règim franquista. Cap règim no ha donat amnistia contra ell mateix. Lluitar per l'amnistia és lluitar per un canvi de règim, i, a l'inrevés, lluitant contra el règim es lluita per l'amnistia.

— Contradicció o canvi d'estratègia? Abans vas estripar el carnet d'identitat i ara et presentes a les eleccions...

— No és que jo canviï d'estratègia, és que ells també han canviat. No vaig votar al referèndum, encara creia en la "ruptura". Ara la possibilitat del trencament sembla ja inviable, resta la via electoral: val més que hi hagi trenta demòcrates al Poder que no pas que no n'hi hagi cap. Ja s'ha aconseguit alguna cosa: s'ha aconseguit de dividir el règim (reformistes-continuistes i reformistes-rupturistes) que ha hagut de fer moltes concessions (trossos d'amnistia, legalització d'alguns partits...).

A més, recordem que l'any 31, d'unes eleccions convocades per la dictadura en va sortir la república. Si bé la situació d'ara és diferent: no som tan forts.

— Si et presentes a les eleccions, és per a fer un cop de força o bé perquè vols guanyar-les?

— Des del moment en què em vaig presentar, vaig decidir d'arribar fins al final. De cap manera no és un "chantage". Sí, m'agradaria de sortir elegit.

— Però has posat condicions en presentar la teva candidatura...

— Sí, vaig dir que retiraria la meva proposta si abans de les eleccions no s'havia constituït la Generalitat Provisional de Catalunya. La proposta que vaig fer es discutirà demà passat en una sessió plenària de l'Assemblea de Catalunya, i en el cas que tiri endavant hi haurà diferents fases. Crec que és una qüestió de cohe-

li negaren el pa i la sal, ...ara és Senador

rència, si és que tenen confiança en mi. No és més important que al Senat hi hagi la Generalitat que no pas en Xirinacs? Vull tenir una Catalunya a la qual obeir, un Parlament al qual representar. Es ben diferent que hi estigui sol, o que hi sigui com un ham, darrera al qual hi ha un fil, i una canya i un pescador, i una barca... ¿Per què tenim tanta por de constituir el nostre Parlament, si tenim a l'abast tots els mitjans? I estem a punt d'anar a constituir el Parlament Espanyol!

Si la proposta tingués èxit, no tindria massa raó de ser que jo em presentés. Els partits ja tindrien una disciplina per obeir (el Parlament català), però si se'm demanés també estaria disposat a anar-hi.

Però, si això no prospera, qui defensarà Catalunya? Si bé tots els partits tenen clares algunes d'aquestes qüestions, molts d'ells han de respondre a les seves disciplines internacionals (la democràcia cristiana, el socialisme, el comunisme...).

— Com serà la campanya? Davant les campanyes que muntaran els representants de l'oficialitat (tele...), i les campanyes dels partits amb grans pressupostos, amb què comptes?

— De primer, no volia fer campanya, em creia que n'hi havia prou que em presentés amb el meu historial; però m'han convençut que se n'havia de fer —però no la faré jo—. Vull que sigui una campanya pobra, de cap manera no vull fer la competència a les campanyes riques. Pobra de mitjans i molt senzilla: em presento a la gent amb el cor a la mà, amb la veritat pel davant, vull tocar el cor de la gent, no vull bombardejar-los amb propaganda que els obligués a fer coses que no volen fer. Vull ser una interpretació de la voluntat del poble.

— Si no arribes a senador, perquè t'hagis hagut de retirar i perquè no hi hagi hagut vots, creus que tot el treball haurà estat en va?

— No, penso que tot el que s'està fent, totes les coses que ara vivim ens ajuden molt a obrir els ulls, s'haurà pogut sensibilitzar una mica més...

— I si arribes al Senat, que tens idea de com pot funcionar tot allò? Què es podrà aconseguir?

— — El meu inconscient ja hi va treballant una mica sobre això. De com pugui actuar jo al Senat, alguns amics m'han dit que hi anés amb pla folklòric (vestit, intervencions demanant traducció simultània...). Haig de dir, però, que jo sóc molt respectuós amb les persones i molt disciplinat de cara a les regles. Quan entro en un ambient d'aquests, estic molt de temps quiet, haig d'anar coneixent l'ambient poc a poc, i quan els sembla que m'han assimilat del tot, exploto (la meva experiència en la presó, als escolapis, al bisbat, a les escoles on vaig treballar..., sempre ha anat així).

— Vols fer algun aclariment sobre la relació sacerdoci-política?

— Algunes vegades he respost a gent que s'estranyava de la meva actuació: "que voleu dir que l'exemple vàlid del sacerdot és el que heu conegut de la majoria dels capellans que només es cuiden de les seves misses, els seus ritus, els seus temples...?"

Mirant la Bíblia veiem, a l'Antic Testament, aquest exemple de sacerdot. Però al Nou Testament, els sacerdots que escull Jesús són ben diferents (treballadors senzills o gent sense feina); ells feien política: a Jesús el volien fer rei a Galilea, i Jesús es presenta com a rei a Jerusalem (ho entenc com un acte sobirà —màxim, límit—, que està a l'abast de tots els individus. És la participació en un compromís comú: per a uns serà la revolució, per a uns altres serà la conversió).

El fet concret de presentar-me a senador, penso, no ha de ser problema per a la gent senzilla, que veurà, primer que res, una persona que s'aixeca a defensar els seus interessos. Si de cas, això no ho entendran els escrupulosos.

A més, a la història hi ha d'altres exemples; Gandhi, que era un home d'una espiritualitat altíssima, era cap d'un gran partit polític i va estar a punt d'ocupar la presidència de l'estat.

Per altra banda, no s'ha de confondre l'Església amb els seus membres: de cap manera l'Església no ha d'ésser un òrgan de poder, ni hi ha d'estar a dins; això no vol pas dir que els seus membres no hagin de participar en el poder.

Un home al servei de Catalunya. El poble té la paraula!

Toniclos
Joan Sendra

NV/ PARLAMENTARISME

En els debats que es fan cada dimecres a les 8 al Casal del Barcelonès, va sortir una idea que volíem comunicar a tots els militants i simpatitzants del Col.lectiu: creiem que s'hauria d'iniciar un debat a l'entorn de *la No-Violència i la lluita parlamentària* o *la No-Violència i el poder polític.* Això va sorgir del debat que vam fer el passat dimecres sobre "NV i eleccions", en el qual ens vam plantejar alguns interrogants i hipòtesis que feien trontollar aquella afirmació categòrica de les nostres bases ideològiques: "la NV no aspira a prendre el poder polític en la societat". Algunes idees que "sonaven" eren:

- NV/Parlamentarisme: actualment s'estan donant corrents europeus a nivell de grups no-violents que participen en la lluita parlamentària (Partito Radicale, Moviment Ecològic francès, Holanda, i recentment a casa nostra, la presentació de Lluís M. Xirinacs per al Senat).
- Per raons d'eficàcia política s'hi hauria de participar. És un camí viable per a caminar cap a la societat que volem. No es veuen contradiccions fortes amb l'esperit no-violent.
- La qüestió està en delimitar els *graus de poder;* les experiències que anomenem abans (P. Radicale,... etc.) són només a nivell parlamentari, no detenten cap poder polític directe (ministeris, ...).
- Dialèctica entre el pragmatisme i el puritanisme: no es pot caure en una cosa ni en una altra. Hem de cercar postures equilibrades i coherents entre aquests dos extrems.
- No hi hauria contradicció entre parlamentarisme i no-violència si existís un control des de la base, una actitud de servei al poble,...
- Volem el poder per a disminuir-lo? Es vàlid concórrer al poder, encara que sigui per disminuir-lo?
- ... etc.

Veiem que aquesta qüestió és vàlida en el si del nostre Col.lectiu d'Acció No-Violenta; en aquest sentit animem tothom a concórrer en aquest debat.

Debats del Casal del Barcelonès

NOTA DE LA REDACCIÓ

Coincidim en aquest mateix número a iniciar dins de la secció DEBATS TEÒRICS de la revista, el tema *NO-VIOLÈNCIA / LLUITA PARLAMENTÀRIA* (amb informació del Partit Radical italià, el Moviment Ecològic francés i la presentació al Senat de Lluís M. Xirinacs). Recolzem, doncs, des d'ara aquest *debat* i oferim, un cop més, les pàgines de PAX com a reflex extern d'aquest diàleg creador.

MILITARISME I NV

Ja fa temps que volia escriure les meves idees sobre aquest tema i, en veure al Casal de la Pau, Bruc, 26, un cartell amb la inscripció "Els objectors de consciència són els pioners d'un món sense guerres (Einstein)", m'he decidit.

Les despeses per a armament són esgarrifoses a gairebé tot el món, tant en els països occidentals com en els de l'Est, els productors de petroli, els del tercer món, etc. Són quantitats tan esgarrifoses que quan les veig amb tants zeros a la dreta voldria oblidar-les. I són en la seva major part llençades —per sort nostra— ja que si fossin emprades amb un xic de "productivitat" ja seríem tots morts.

Els països, gairebé tots petits, que no tenen aquestes despeses de guerra, tenen certa prosperitat, no justificada per la seva petitesa, manca de recursos naturals, indústria, etc. Podem dir Andorra, Luxemburg, Lichtenstein, San Marino, Tonga, Islàndia, etc.

Una conseqüència directa del militarisme és el servei militar obligatori, en els països on existeix. A part la seva manca total de producció és, crec jo, l'última resta de l'esclavatge. Es un esclavatge temporal que crec que també s'abolirà, com es va abolir el permanent no fa gaire (fa més o menys un segle).

Cerimònia tràgica lligada amb això és la "Jura de Bandera". Quin valor ètic té un jurament obligat, per força? Quanta gent, concretament al nostre país, ha jurat una senyera i ha mort defensant-ne una altra, essent tots dos actes plenament forçats? Crec que només respon a voler donar un caràcter místic i barrejar l'*espiritual* amb una de les coses més lletges del *material*, com és la guerra.

El "Código de Justicia Militar" crec que s'hauria d'anomenar "Código de Disciplina Militar" perquè així respondria més al seu fi, motivat en la seva major part pel servei obligatori. El canvi de nom crec que serviria per clarificar els conceptes.

Una altra conseqüència del militarisme és la profusió gran de règims militars, sempre opressors, que es dóna a gairebé tota l'Amèrica del Sud, Africa, i que tot just sembla que en sortim nosaltres. Tots aquests règims han estat implantats per la força de les armes i no han fet més que empitjorar els problemes reals dels països. Sense un militarisme d'esperit i material això no seria possible. Amb aquest sistema sempre guanya el més fort, no el que té més raó.

Una altra conseqüència del militarisme és l'actitud que els governs prenen en allò que se'n diu "orden público". Ací ho hem pogut veure clar al llarg de gairebé un any i mig. Amb criteris netament militaristes però sense grans riscs (que sempre els agrada), es tracta de silenciar la veu del poble dins el possible, a la banda de fora de les parets.

A la banda de dins ja hi fan tot el que poden els "Virreis" prohibint-ho gairebé tot. També es tracta —cosa que té molta importància— de donar una imatge de violència (irreal) que justifiqui la seva violència (real).

Tot això és denominat per molts repressió, i costa a l'Estat espanyol quasi tant com l'Educació. Les xifres són d'11 zeros (sense cèntims) i només això justifica des d'un punt de vista egoístic i crematístic, la *no-violència.* Naturalment, jo crec que a més d'aquests arguments purament materialistes n'hi ha molts d'altres d'espirituals i humans que recolzen la *no-violència*, establerta gairebé només teòricament fa uns 2.000 anys.

Enric Gomis

ESKATON

per Lluís M. Xirinacs i Damians

Publiquem avui un article escrit per Xirinacs ja fa temps i que va ser publicat a "Serra d'Or".

Considerem que el contingut és de la màxima actualitat i d'aportació per a les bases teòriques de la No-Violència.

Després de Jesús no hi ha després. Amb ell, "el temps és acomplert" (Mc 1, 15). Tot allò que no és Jesús, l'Ungit de l'Esperit, és d'abans de Jesús. El judici de l'aigua —"jo us he batejat amb aigua" (Mc 1, 8)— és el primer. És el judici que ofegà els homes del temps de Noè i el Faraó amb el seu exèrcit i que salvà Noè amb la seva família i Moisès amb el seu poble. El judici de l'Esperit —"però ell us batejarà amb l'Esperit Sant" (Mc ibid)— és el darrer. Després no hi ha res més. És la fi.

La fi és incomprensible per al qui no hi ha arribat. De l'home final diuen: "Ha perdut el seny" (Mc 3, 21), "és el cabdill dels dimonis que expulsa els dimonis" (Mc 3, 22). Copio la nota de la Bíblia de la Fundació Bíblica Catalana a Mc 3, 21: "L'actuació de Jesús va ser veritablement escandalosa. Ningú no el comprenia: *els seus* (parents i amics) resolien l'antinòmia acudint a la pietosa hipòtesi de la pèrdua del seny; els enemics anaven més lluny: es tractava d'un endimoniat. Aquesta doble positura dels *creients* envers els autèntics profetes apareixerà a través de la història del cristianisme.

L'home és el senyor de tot. "El dissabte ha estat fet per a l'home, i no pas l'home per al dissabte" (Mc 2, 27). No hi ha un Esperit de Déu que crea Torahs per limitar la disbauxa de la carn. Esperit de Déu i persona humana s'han reconciliat, han esdevingut una única cosa. "Just quan sortia de l'aigua, va veure que *el cel s'esquinçava* i que l'Esperit, com un colom, davallava cap a ell" (Mc 1, 10). La dualitat "Déu-Carn" ha quedat resumida en la unitat "Home". És l'home límit, l' "eskhaton". El límit de l'home. La fi. El terme.

Home-límit i límit de l'home són dues coses aparentement distintes. Joan Leita, a *L'antievangeli* (ed. Pòrtic. Barcelona 1971), distingeix i oposa el Jesús de Mateu, el Messies, home-límit final de la gran esperança jueva, al Jesús de Marc, radical novetat que limita la història jueva des de fora, límit de l'home o Home Nou. Tanmateix hi ha una llei dialèctica molt poc coneguda que es compleix en tot procés evolutiu: "els canvis quantitatius portats endavant produeixen en un moment determinat un canvi qualitatiu". Aquest canvi qualitatiu és i no és vell, i és i no és nou. És cabalment aquella goteta darrera igual que totes les anteriors, però que és l'única que fa vessar el vas. Jesús és un home, un jueu, com els altres, però dàrrera el qual no n'hi ha cap altre. Ningú no el pot depassar. Ningú no el pot entendre del tot. Ningú no el pot jutjar. Ningú no el pot injuriar. "Us dic de debò que tot serà perdonat als fills dels homes, els pecats i les injúries, tantes com n'hauran dites; però aquell qui injuriï l'Esperit Sant, mai més no tindrà perdó, sinó que és reu d'un pecat perpetu. Es que ells deien: Es posseït d'un esperit impur" (Mc 3, 28-29).

És, doncs, una greu equivocació creure que, així com hi ha un temps abans de Jesucrist, n'hi ha un després de Jesucrist. Després de Jesús no hi ha després. L'Home Nou, Déu-Carn esdevingut una sola cosa, és definitiu. Es l' "eskhaton". I "eskhaton" és tota carn amarada amb oli d'Esperit, batejada amb foc d'Esperit. Estem en presència de l' "Anunci Joiós del Regne" (Mc 1, 15), quan l'antagonisme Carn-Esperit ha desaparegut. Tothom qui viu aquesta síntesi és "eskhaton", fi de la història, home adult emancipat que ha vençut la carn i ha esquinçat el cel. D'ara endavant, ha assolit el règim de llibertat creadora en la plena responsabilitat de tota la humanitat i de l'univers sencer. Ha acabat per a ell el règim de necessitat esclavitzadora. "Es meravellaven de la seva doctrina, perquè els ensenyava com tenint autoritat, i no pas com els escribes" (Mc 1, 22). I la nota de la Fundació Bíblica Catalana diu: "Per als jueus —i per a tots els escritors bíblics—, la fe és l'acceptació d'una veritat importada de dalt. Els escribes no feien sinó reproduir aquesta veritat, no pas crear-la. En canvi, Jesús es presenta com a portador d'un nou missatge". Tenia, diu Leita, "un terrible coneixement de les coses".

Quan l' "eskhaton" es presenta, tota llei cessa, tot dogma cessa, tot culte cessa. "A tot profeta que parli en esperit, no el tempteu ni el poseu a prova. Perquè tot pecat serà perdonat, però aquest pecat no ho serà" (Didakhé XI, 7). Ordinàriament —catecumenat veterotestamentari—, la comunitat tenia bisbes i diaques que la dirigien (cfr. ibid. XV). Però, quan es presentava l'apòstol o el profeta —"eskhaton"—, l'autoritat dels ordinaris s'eclipsava. Moment etern sense després! Moment golut que ho devora tot, que ho assimila tot a ell mateix i que mata tota resistència! Desapareixen l'autoritat i el súbdit, l'opressor i l'oprimit, l'esperit i la carn, el qui té i el qui no té; aquell qui parla és com aquell qui escolta, el qui dóna és com el qui rep, el darrer és el primer.

Després d'això no sabem què hi ha. Però sabem cert que no hi ha res com allò que hi havia abans. I si la història dels homes continua, aquesta història no és futur, sinó passat. Es repetició, complicació de coses velles, reacció,

recaiguda, contrarevolució, recuperació, entreteniment, atur... De bell antuvi hom intentarà recuperar el control: "Elegiu-vos bisbes i diaques. No els menyspreeu; perquè ells són venerables entre vosaltres, junt amb els profetes i els doctors" (ibid. XV, 1-2). I tot seguit serà mort el profeta: "L'exigència d'una autoritat positiva i el domini de les afirmacions de la fe i de les consciències són els mitjans més aptes per a repetir constantment la història de la passió" *(L'antievangeli,* p. 89).

L'aprofundiment seriós d'aquesta realitat escatològica, que constitueix el contingut central del Nou Testament, és de tot punt necessària en el nostre temps. Els signes dels temps indiquen de nou l'ascensió de la Presència escatològica en l'horitzó dels nostres dies (cfr. cap. VII de la Constitució sobre l'Església, del Concili Vaticà II). Torna l' "eskhaton".

Quan no hi ha Novetat en un lloc determinat, la història dels homes transcorre progressiva, estancada o regressiva. És el creixement, l'atur o la degeneració de l'infant per referència a l'adult. És etapa catecumenal de l'home. És vell testament. És història.

Quan, en un lloc determinat, hi ha Novetat, la història humana es trenca en tres trossos: la història dels homes que no copsen la Novetat perquè llurs ulls no són prou forts per a copsar-la —el catecumenat, una pròrroga de la història—; la història dels homes orgullosos que copsen la Novetat, que la rebutgen i que en són rebutjats —l'infern, "els de fora" (Mc 4, 11), les tenebres exteriors amb plors i cruiximent de dents, el pecat que mai no serà perdonat, el suplici etern—, i la història dels senzills pastorets que copsen la Novetat, l'accepten i lleven fruit abundós —el regne de Déu, l'Anunci Joiós, "vosaltres" (Mc 4,11), "el temps acomplert" (Mc 2, 15), el cel nou i la terra nova eterns. Aquest és el sentit de la paràbola del sembrador (Mc 4, 1-20). "Qui tingui orelles per a escoltar, que escolti" (ibid. v. 9).

Ell ha vingut per a salvació de molts i per a condemnació de molts. Ell és l'Home: qui creu com ell, esdevé home; qui no creu es condemna ell mateix. I tot això en aquest món, que en aquest punt esdevé l' "altre món". És la revolució més radical. L'altre món i aquest fan una sola cosa al moment final del judici de la història en un lloc i en un temps determinats.

Cal que ens fem la idea que actualment, en certs indrets, en certes situacions, apareix l' "eskhaton" i arriba el judici. "El Fill de l'home assegut a la dreta del Poder, venint" (Mc 14, 62). "Us ben asseguro que aquesta generació no passarà, que tot això no s'hagi esdevingut" (Mc 13, 30). En els darrers moments de la vida pública de Jesús, perduda tota esperança de conversió dels responsables d'Israel, el judici no és pas pintat amb tons paradisíacs, ans amb tons apocalíptics: "el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els exèrcits del cel trontollaran" (ibid. 13, 24-25). Segurament això fou escrit als volts de l'any 70, quan tingué lloc l'ensulsiada de Jerusalem. "Quines pedres i quines construccions! Doncs bé: no en quedarà pedra sobre pedra que no sigui enderrocada" (ibid. 13, 1-2).

Els nostres cristians s'imaginen un Jesús dolç i mansuet, i realment ho és. Però pensem que la seva pau prové del fet que ell és més fort que una roca. Totes les onades es trenquen i s'esmicolen cotra ell. Qui no vulgui la pau de la Novetat del Crist tindrà fam, i

plor, i guerra, i cruiximent de dents en la tenebra exterior. Un càstig mitigat, un purgatori pedagògic per als catecúmens emmandrits. Un càstig sense perdó, un infern definitiu per als "vinyataires" rebels (cfr. Mc 12, 1-9). L'estil evangèlic ha estat imaginat com quelcom d'inofensiu. Mansuets i muts portats a l'escorxador. No violents. "Al qui vol pledejar amb tu per prendre't la túnica, dóna-li el mantell i tot" (Mc 5, 40). I, realment, aquesta és una bella figura de l'Esperit desencarnat —només realitzable per "fills de papà"— a la qual ja arribaren els rabins anteriors a Jesucrist, famolencs de puresa tres vegades santa i separada de les tempestes de la carn, usufructuaris de les grosses rendes del delme del Temple arrencat als senzills jueus treballadors de Judea, de Galilea i fins de l'extrem de la terra.

¿Jesús és dolç? ¿Com explicar, doncs, les furibundes amenaces als fariseus? ¿Com explicar l'enfurida expulsió dels negociants del Temple? Mirava els seus contradictors "amb ira, ferit per la insensibilitat moral d'ells" (Mc 3, 5). Invocà la destrucció de Jerusalem i del Temple per a aquella generació incrèdula. En començar la passió els diu: "Quan us he enviat sense bossa ni alforja i sense calçat, ¿heu mancat de res? Ells respongueren: De res. I els afegí: Doncs, ara el qui té bossa, que l'agafi; i igualment l'alforja; i el qui no en té, que vengui el mantell i compri una espasa" (Lc 22, 35-36). L'home que no accepta el regne, es posa ell mateix de nou en el càstig veterotestamentari —pedagògic, penitencial o catecumenal—, o bé es posa en el judici condemnatori definitiu que no té res de no-violent, ni de pacifista, perquè representa l'expulsió del regne.

Molta gent nostra cristiana, pacifista i covarda, viciada en el confortable bressol de la Salvació, va agafant afecció a les doctrines gandhianes de la no-violència. Els sembla que han trobat una manera d'assolir el cel sense embrutar-se les mans. Són gent horroritzada dels mètodes revolucionaris emprats en els darrers cent anys per assolir l'equilibri social: llibertat, igualtat i fraternitat. Els esgarrifa —des de les seves poltrones petitburgeses— el soroll de la guillotina, la tortura policíaca, les masses obreres metrallades, les bombes de napalm, la guerrilla amb mosquits i serps... I ara han trobat el substitutiu ideal: resistència passiva, no-violència, reconciliació de les classes antagòniques, amor a l'enemic, suportar-ho tot, parar l'altra galta. De moment els interessa tot això. Ho escolten i ho comenten. Cerquen models a prop. Els encarreguen conferències. Són molt exigents amb els models triats i amb llurs actuacions. Adhuc els posen a prova. "Si ets això, senyor crucificat, salva't a tu mateix i creurem en tu". Ells, entretant, fan alguna "assentadeta" davant un edifici oficial, assagen a estones una esnob postura ioga, o un guisat vegetarià, i fan misses, moltes misses, on Jesús mor per la salvació de tots. Però ells mateixos viuen dels diners que el papà ha arrencat hàbilment de les suors dels obrers, són ells mateixos que

mantenen llurs propietats mercès a la barrera policial que separa la indigència de l'opulència, són ells mateixos que mandregen com a estudiants mentre d'altres s'esllomen treballant, són ells mateixos que es permeten mil luxes refinats mentre fan professió de revolucionaris.

Han de saber aquets gandhians, que el gran Gandhi tenia com a llibre de la seva màxima devoció la *Bhagavad Gita*. L'argument consisteix en un rei indi, Arjuna, al qual se li subleva el germà. Un dia, l'exèrcit del rei i el del germà es troben davant per davant en ordre de batalla. Al moment de començar el combat, el rei pensa: "No combatré" (II, 9) contra el meu germà, ell és carn de la meva carn. I se li apareix Krixna i li diu: No és pas per amor del germà que tu et fas enrera. Es per covardia en el moment crític de començar la batalla. "Lluita, doncs" (II, 18), noblement, sense por i sense odi, que la veritat no pot ser mai matada.

Gandhi, en un cert moment, permeté que tot un exèrcit indi ajudés en la guerra l'exèrcit aliat, durant el conflicte mundial. I els primers cristians no eren pas objectors de consciència. Molts formaven a les legions romanes.

És cert que la Nova Vida no mata ni mor. Però els profetes del vell testament maten, moren i manen matar. Jesús morí crucificat, però Jerusalem fou arrasada.

Ah, si coneguéssim el que ens convé pel que fa a la pau!

No urgeix, de resar cinc parenostres, o de fer una almoina o un dejuni. Urgeix de deslliurar l'esclau; de retornar tots els diners obtinguts amb l'explotació dels altres; de donar la llibertat al qui se'n veu privat arbitràriament; de repartir el poder, la fama, la posició, la cultura; de fondre's amb els senzills de la terra; de jugar-se la vida a favor dels oprimits. Urgeix de responsabilitzar-se de debò de l'Altre. Aquesta penitència no és una broma. I si no la fem de grat, esdevé impotència i, per tant, judici definitiu. No restarà pedra sobre pedra.

Aquest article fou publicat a la revista SERRA D'OR, al número d'abril de 1972.

L'autogestió en el CANVI dels PPCC

Es fa força difícil de poder donar una definició del què és l'autogestió, però em sembla bàsica, bona i interessant la que apunta en Josep Maria Vergara al seu llibre "L'Autogestió a Debat": "En el seu sentit més general l'autogestió coincideix amb la idea d'autogovern".

Mirem el diccionari: Govern: Acció i efecte de governar o governar-se. Governar: Manar amb autoritat o regir una cosa. Guiar o dirigir.

Em sembla força correcte de definir l'autogestió com a auto-govern, com governar-se, guiar-se o dirigir-se a si mateixos, deixant de banda el concepte de "manar amb autoritat", puix l'autoritat implica la imposició d'un sobre la majoria i la submissió de la majoria sota l'un.

Si partim d'una estructura autoritària (històricament i socialment sempre ha estat així), l'autogestió implica, primerament, el canvi de les formes d'organització (pas de l'estructura piramidal a la de diamant; document obert a discussió en la Permanent de l'1 de maig celebrada a Igualada) a tots els nivells, cosa que al mateix temps implica una descentralització de poder (en aquest cas per "poder" es vol dir informació, direcció, decisió)difonentse i transferint-se a tots els nivells (tradició llibertària), a tots els grups de base de la col.lectivitat (vèrtex del diamant).

Aquesta transferència es farà efectiva quan no existeixi cap nucli centralitzador que pugui adquirir la possibilitat d'acumular o erigir-se, com a conseqüència, en cap-dominant. La veritable i eficient transferència o difusió depèn de l'existència de grups de base participants del tot i formadors de l'estructura organitzativa de la col.lectivitat (els vèrtexs del diamant; en el nostre cas els grups de treball o centre d'interès del CANVI).

Aquesta transferència de poder i capacitat de decisió als grups de base (que farà més efectiva la participació i el control populars, l'auto-control dels propis grups) possibilita l'existència de centres de decisió al bell mig dels grups veritablement i directament afectats per les conseqüències de les decisions o qualsevol tipus de problema, multiplicant-se els grups, possibilitant l'exercici d'una gestió global de tota la col.lectivitat.

Cada grup decideix i controla el que fa ell mateix. Ara bé, en una col.lectivitat en la qual l'organització ha de ser coherent amb els objectius i criteris que la defineixen (en el CANVI proposem una organització i estructuració en forma de diamant, ja que creiem que és la millor forma de fer real i efectiva l'autogestió de totes les persones i de tots els grups dintre d'un marc que ens fa planificar la nostra tasca, la No-Violència) ja que existeixen diversos grups coincidents amb una mateixa perspectiva de treball encara que amb especialitats i mètodes diferents, és imprescindible una planificació. Sense planificació (no confondre amb planificació burocràtica o centralitzadora) no pot existir auto-govern en la globalitat d'una col.lectivitat. La planificació no és pas una regulació en ella mateixa, però regula en bé de tota la col.lectivitat, aglutina i "planifica" totes les perspectives de treball vers un mateix fi, per tal de fer-ho veritablement eficient.

Si volem ser de debò autogestionaris (llibertaris) és imprescindible que tinguem com a base primordial, dins nostre i fora nostre, el nostre ésser, el respecte, la confiança, l'amor. Confiar en la bonesa de l'altra gent No-violenta del CANVI i donar-los un vot de confiança en les decisions que prenguin i respectar llurs opinions sense carregar-se-les. Si cal es farà una crítica quan algú, segons criteris majoritaris, es desmarqui de la línia No-Violenta o cerqui altres interessos allunyats dels del Col.lectiu.

Tota aquesta mena de teoria sobre l'autogestió vol arribar a un fi pràctic insinuat en el paràgraf anterior, un fi pràctic dintre del nostre Col.lectiu.

Si diem que volem l'autogestió a tots els nivells, si lluitem per una societat autigestionària, hem de ser primerament nosaltres els autogestionaris. Autogestionari cadascú de nosaltres, autogestionari cada grup, autogestionari cada casal, autogestionari tot el Col.lectiu.

Com diu Lanza del Vasto al seu llibre "Vida interior i no-violència", "la veritat és que l'interior sigui com l'exterior". Si jo, com a Pere, Marta, Francesc, Enric o Mercè, com a persona, no sóc autogestionari, com puc predicar i lluitar per l'autogestió?Es cert que lluitant per l'autogestió hom aprèn a ser autogestionari, però és necessari i imprescindible ser conscient d'aquest cercle d'acció permanent.

Centrem-nos en el CANVI, que és el que ens afecta tots molt més directament. Si s'ha de prendre una decisió, com a CANVI, quin camí seguim? Hi ha més d'una resposta a aquesta qüestió plantejada i depèn també del tipus de decisió. Possibles camins:

Cas 1. Quan una decisió afecta tot el CANVI i cal definir-se com a CANVI.
- possibilitat d'acció:

1.1. Esperar una Permanent i decidir-ho en ella.
Problema: Si la decisió, pel fet que sigui, corre molta pressa, aquest procediment no és útil.

Solució: Veure els punts 1.2, 1.3

1.2. Convocar una assemblea extraordinària.
Problema: Si hi ha decisions a prendre molt sovint, ens trobarem amb més assemblees que dies té la setmana.

1.3. Fer una consulta ràpida (per carta o telèfon) amb termini de resposta fix.
Problema: Que el dia fixat no hi hagi totes les respostes.

Solució: Veure els punts 2.2 i 3.

Cas 2. Quan el tema de decisió és ambigu i no se sap a quin grup pertany.
- Possibilitats d'acció:

2.1. Procedir com al cas 1, amb els seus apartats.

2.2. Fer una petita valocació del tema i que se n'encarregui el grup que, encara que no n'estigui afectat directament, n'és el més afectat, actuant com en el punt 3.

Cas 3. La qüestió pertany a un grup concret.
- Possibilitats d'acci-ó:

3.1. El grup afectat decideix i emet la seva resposta com a grup del CANVI (NO com a CANVI)

3.2. Els altres grups, encara que no n'estiguin afectat directament, poden discutir la qüestió i recolzar, com a grups del CANVI, la decisió dels afectats, però sense criticar mai les decisions dels altres grups.

Analitzem un exemple concret:

Ens hem de manifestar públicament perquè així ens ho han demanat, sobre el monument pel Macià i la recollida de fons que publica el diari AVUI.
- Veiem que ens afecta tots (cas 1)
- Possibilitats d'acció:

1.1. Manquen molts dies per a la propera Permanent i la cosa urgeix, ja que d'altres han fet propostes i el monument tira endavant.

1.2. Creiem que és innecessari i no és possible convocar tota la gent, puix tenen moltes coses per fer.

1.3. a) Si arriben respostes prenem una decisió com a CANVI.

b) Si no n'arriben anem als punts 2.2. i 3

2.2. Veiem que aquesta decisió afecta en especial el grup anti-violència (dic aquest grup perquè és un exemple!)

3. Ja tenim el grup.

3.1. El grup anti-violència del CANVI dels PP.CC. es manifesta dient (per exemple) que proposa que com a monument es construeixi un hospital.

3.2. Els altres grups que hi estiguin d'acord també es manifestaran en aquesta proposta concreta com a grups i la recolzaran. Per exemple, el grup anti-militarista (encara que no n'estigui afectat) pot manifestar-s'hi favorable.

Jordi Quintana

CANVI: Assemblea constituent.

He llegit l'article "Pacifisme i violència revolucionària" publicat a la revista PAX núm. 24 del mes de febrer proppassat, realitzat al si del Partit Socialista d'Alliberament Nacional-Provisional (PSAN-P) i em permeto de contestar-lo i aclarir-lo a nivell personal. El sistema que faré servir és el de destriar els punts que em semblen més importants i contestar-los paral.lelament, tot aclarint conceptes i exposant les coses des d'una perspectiva No-Violenta.

ARTICLE PSAN-P

1. Considera els grups que rebutgen tota violència, vingui d'on vingui, com a grups no revolucionaris.

1. La N-V pot prendre's des de molts punts de vista i de diverses perspectives: filosòfica, de vivència interior, com a alternativa comunitària, com a mètode o eina de lluita, com a fi, com a perspectiva de futur, com a ètica, etc., però sempre és revolucionària perquè és un canvi, un canvi radical, una transformació. (Revolucionària: relatiu a la revolta o canvi radical d'alguna cosa. Partidari de la revolució política o del canvi radical d'idees i gustos).

Potser en el camp específicament polític és on es veu més clar. En aquest cas el CANVI dels PP.CC manifesta en la seva Declaració Ideològica aprovada en l'assemblea constituent:

"... optem per una estratègia revolucionària que signifiqui un canvi en els mètodes de combat, a fi d'arribar a una societat sense classes on no hi hagi explotació de l'home per l'home, sense caure en l'espiral de la violència." Bases 1.2.4.

"La N-V és integralment mitjà i fi, eina de combat dels pobles en la via que els porta a la llibertat." Preàmbul 1.1.2.

En resum, la N-V pretén el canvi de mètodes, d'estructures i, el que és més important, el canvi de mentalitat, de consciència...

(Si en calen exemples palpables només hem de recórrer a l'exemple de Gandhi, L. King, Cèsar Chàvez,...)

2. Les campanyes d'aquests grups fan que:
2.1. Perilli la campanya per l'Amnistia total, predisposant a deixar a la presó aquells revolucionaris que hagin utilitzat la violència contra el règim.

2.2. Es crei una confusió entre el poble, en no distingir entre els tipus de violència existents: la violència de l'extrema dreta (terrorisme) que no és res més que l'expressió de la violència de les classes dominants, i la violència de les classes populars exercida com a lluita contra l'opressió burgesa.

2.3. Es predisposi el poble a no defensar-se contra el terrorisme legal policial i doblegar-se sota la violència institucionalitzada de l'Estat.

3. La no-violència ajuda a mantenir les mans lligades del poble.

2.1. Demanem, lluitem i lluitarem aferrissadament per l'Amnistia Total, per l'Amnistia sense Exclusions. Nosaltres rebutgem tota forma de violència perquè amb violència guanya el més fort, no el més just; perquè la considerem un crim, com la guerra, i perquè tenim molt clar que la rapidesa no implica ni eficàcia ni consensus popular, i treballem per l'assumiment, a tots els nivells, de l'alternativa N-V, respectant sempre les altres perspectives i opcions de lluita.

2.2. La violència, vingui d'on vingui,és sempre violència i com a tal la rebutgem. I la violència de les classes populars, encara que sigui lluita o defensa, és també violència, i com a tal també pot arribar a ser terrorisme. Creieu que les classes populars volen la violència? Jo ho poso en dubte i no hi estic pas gens d'acord. Les classes populars volen pau, justícia i seguretat i lluiten per aconseguir-ho, i nosaltres creiem que la N-V és el millor mètode, eina i fi al mateix temps, que ens porta vers la societat llibertària.

2.3. La N-V no és passivitat ni defensa, és lluita. La N-V interpel.la l'adversari, ja no enemic, a l'explotador, a l'opressor. L'interpel.la a qüestionar-se el per què som així, el per què prediquem això, el per què actuem d'aquesta manera i el per què ell ho fa d'una altra manera, oprimint, vessant sang de l'innocent, assassinant la veu del poble.

3. La lluita N-V és també mitjà d'alliberament dels pobles oprimits i en el cas del nostre poble proposem i lluitem dintre d'aquesta alternativa per la nostra autonomia, la nostra autodeterminació com a poble català.

4. Terrorisme és tot mitjà de violència física o no, que utilitzen les classes dominants per impedir l'accés de les classes populars al poder.

4. Terrorisme pot ser qualsevol mitjà de violència, física o no, vingui d'on vingui.
(Sobre la qüestió del poder, veure punt 8)

5. El pacifisme és un mecanisme ideològic que les classes dominants utilitzen com a eina d'integració de les classes populars.

6. El pacifisme, entès com a rebuig "per se" significa oblidar volgudament la realitat de la violència de la lluita de classes.

7. El pacifisme, quan s'entén com a respecte a l'ordre és una castració de la lluita dels pobles.

8. La presa de poder polític per les classes populars no vindrà a través de la no-violència. Les classes dominants no cediran els seus privilegis sense una lluita aferrissada, que passarà inevitablement pel seu aparell de dominació militar.

5. Les classes dominants volen claudicació, submissió, i això està molt lluny del que és la N-V, aferrissada lluita per la revolució i l'alliberament personal i dels pobles.

6. La lluita de classes no implica pas violència, el que sí que implica és lluita contra l'opressor i l'explotador, i la N-V és lluita revolucionària.

Diem nosaltres:

"En la realitat de la lluita de classes, aportem la nostra convicció del *respecte a la persona humana* de l'adversari, enfrontant-nos, però, a les seves funcions opressores." Bases 1.2.4.

7. Mai el pacifisme no pot entendre's com respecte a l'ordre. Si existeix quelcom així, no és pas pacifisme i n'està molt lluny. Un (home, poble...) només pot respectar l'ordre quan aquest dimana directament d'ell mateix, deixant, llavors, de ser ordre (imposició a obeir) per passar a ser planificació o organització sorgida dels mateixos afectats.

8. Nosaltres no pretenem una presa de poder, tot i instant a que sigui el mateix poble el que n'esdevingui protagonista directe (Preàmbul 1.1.3). La presa de poder no ha de ser mai un punt de partida de la revolució (transformació), sinó un element més, un element de futur.

I és que el poder en mans del poble deixarà de ser símbol de domini, mandat i imperi per a ser facultat d'actuar, de realitzar, de construir. El poder en mans del poble és justícia social.

Sí, les classes dominants, burgeses i opressores no cediran ni un pam i és per això que nosaltres fem la revolució, col.laborem a la revolució popular no imposada ni forçada, sinó clam del poble, però una revolució N-V.

Nosaltres no podem ni volem respectar cap ordre si no emana i és del poble; però encara menys respectarem, avui, el d'un govern que no és el nostre.

Recordem el que digué Gandhi: "La nostra campanya no és per obtenir la llibertat ara mateix, sinó per fornir al poble els mitjans per a conquerir-la".

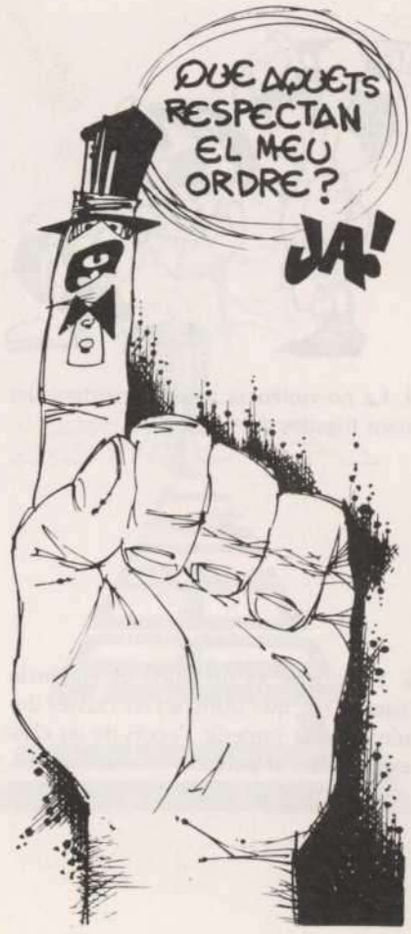

9. La utilització de la violència revolucionària és un dret que té el poble a defensar-se ell i les seves conquestes de l'opressió de les classes dominants.

10. Els grups de l'oposició claudicant que estan contra la utilització de la violència revolucionària, donen suport i estabilitat a la maniobra joancarlista.

9. La violència és un dret del poble si aquest l'ha escollida lliurement. Ara bé, encara que tots els camins, lliures camins d'acció, siguin més o menys efectius (i a vegades la violència no ho és, ja que, com deia abans, amb la violència guanya el més fort, i aquest no és sempre, o gairebé mai, el més just, i a vegades la violència no és el sistema de lluita veritablement assumit i interioritzat pel poble), hem de valorar també quins són els més humans i fins i tot naturals, i és per això mateix que volem fer conèixer la N-V a tot el poble i el seu mètode de lluita vers l'alliberament.

10. No és que estiguem en contra de la violència perquè sí, sinó que, tot i respectant-la com a diferent opció de lluita, refusem la violència per considerar-la inhumana, tant per a nosaltres com per a tot el poble, i oferim l'alternativa N-V que, tot i lluitant contra l'actual règim de la monarquia clarament continuadora del franco-feixisme, no claudica ni claudicarà mai, i lluitarà amb tota la seva força contra l'opressió.

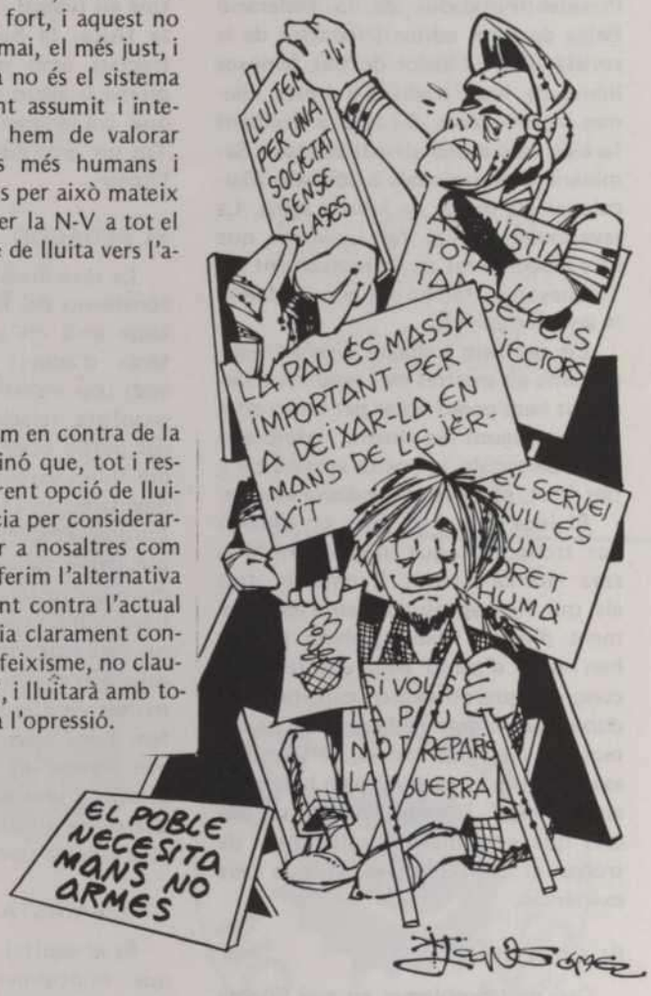

"La N-V és la força més gran que la humanitat té a la seva disposició"

M. K. Gandhi

Jordi Quintana

ÚLTIMA HORA

Han estat condemnats a 8 anys de presó els objectors de consciència —testimonis de Jehovà— següents:

EDUARDO PINTOR MUÑOZ, de Madrid
FRANCISCO MORENO, de Madrid
TOMAS NAVAS GARCIA, de Bilbao

en Consell de Guerra celebrat a la caserna Alvarez de Castro de Girona. Com ja se sap, aquesta és la pena màxima que es pot imposar a un objector actualment, després d'haver estat derogada la llei de condemnes en cadena. Això passa vuit dies abans de les eleccions i a més tenint en compte que el fiscal els demanava 6 anys.

Les darreres notícies que ens arriben ens diuen que hi ha a la presó 250 objectors, disset dels quals són no-violents i pertanyen al M.O.C. (Moviment d'Objectors de Consciència). La resta són testimonis de Jehovà.

CO.LL.O. – M.O.C.

SEMINARIS INTERNACIONALS DE IOGA A ESPANYA A CARREC DE ANDRE I DENISE VAN LYSEBETH

El professor André Van Lysebeth, President-Fundador de la Federació Belga de Ioga, editor i redactor de la revista IOGA i autor de tres famosos llibres de Ioga, traduïts a tretze idiomes i gran pioner del Ioga a Occident farà els seus mundialment coneguts Seminaris Internacionals a Collbató (Barcelona) els mesos de juliol i agost. La seva muller Denise Van Lysebeth, que s'ha especialitzat en l'ensenyament del "Pranayama" també ens honorarà amb la seva companyia.

Els qui hem treballat diverses vegades amb els mestres més reputats d'Occident hem pogut optar per una o altra tècnica segons les nostres interpretacions personals, la nostra sensibilitat i, fins i tot, els nostres condicionaments.

El Ioga és tot un món on cadascú por trobar allò que més bé satisfà la seva recerca interior. Tanmateix, tots els qui han aprofundit en l'ensenyament d'André Van Lysebeth sempre han estat d'acord amb uns fets ben concrets que no deixen cap mena de dubte: és el gran Pedagog com ho demostren els seus llibres; el Científic exigent com es pot veure en la seva revista "Yoga" i també l'humanista discret que et demana constantment de trobar el camí i un sentit a la teva existència.

EL CIENTÍFIC

Cap dels problemes en què l'home es troba involucrat en la nostra civilització no són estranys als coneixements d'André Van Lysebeth, després de trenta anys d'un treball minuciós cercant constantment l'essència de cada una de les coses que creu que poden ajudar a la comprensió del món en què vivim. Amb més de cent-cinquanta números compta la seva extraordinària revista "Yoga" que, no hi ha dubte, durant tretze anys ha estat, conjuntament amb els seus llibres "Aprendo Yoga", "Perfecciono mi Yoga" i "Pranayama", ed. Pomaire, els guies més segurs dels ensenyants i practicants de Ioga de tot Espanya i, fins i tot, d'altres continents.

A més a més del que podríem considerar purament Ioga, els seus coneixements s'estenen fins als darrers descobriments científics susceptibles de fer comprendre més bé els a vegades insospitats efectes del Ioga sobre l'organisme humà. ¡Aquest gran enigma de tots els temps! L'ecologia, la medicina, la física, la bioquímica... són temes tractats amb mestratge per la seva ploma o algun dels grans especialistes que col.laboren a la revista "Yoga". Tot un gran edifici posat al servei de l'home.

EL PEDAGOG

La seva investigació constant en els fonaments del Ioga i un constant contacte amb els seus màxims representants d'aquest segle, conjuntament amb una investigació científica avantguardista relacionada amb l'essència del nostre ésser fan del professor André Van Lysebeth una de les veus més escoltades en l'ensenyament del Ioga a Europa. Però el seu geni, si encara es pot parlar de geni en aquest segle de deliri col.lectiu, està en la manera de transmetre la seva experiència personal i els seus coneixements. Sens dubte calia néixer pedagog per a poder, com moltes vegades hem comprovat els qui fem camí amb ell, explicar els temes més complexos amb una claredat d'expressió i una senzillesa desconcertant que deixa a l'abast de la gent més senzilla el tema tractat.

L'HUMANISTA

És el capítol més difícil de tractar i que, evidentment, pot engendrar més confusions quan ens adonem que una de les característiques, lluny de ser la més brillant dels homes que constituïm la civilització, és la nostra reacció desordenada davant de qualsevol ensenyament. Vivim en una ignorància profunda de la nostra essència que s'encobreix sota un gran verbalisme, dogmes inveterats i tabús ancestrals. L'André Van Lysebeth, amb una extraordinària pedagogia, s'enfronta amb la teva pròpia realitat, una realitat còsmica, visceral i irrefutable: tu existeixes. ¡La teva existència té un sentit! Cerca la raó de la teva esixtència.

SETMANA ESPANYOLA. SEMINARI ESPECIAL PER ALS ESPANYOLS

Aquest Seminari Fonamental es dirigeix als adeptes que no han participat mai als Seminaris Internacionals.

Per la pràctica de les Asanes i de la respiració i relaxació iòguiques, el grup es divideix en dos.

Un reuneix els adeptes amb sense o amb poca experiència del Ioga. Per tant, els principiants poden participar sense cap dificultat.

El segon reuneix les persones ja experimentades, que estudien postures més avançades. Estudiem detalladament i practiquem les Asanes clàssiques i les seves principals variants. El programa de Ioga mental és essencial: teoria i pràctica de la concentració, desenvolupament de la memòria veritable (res de "trucs mnemotècnics"). Descobrim el nostre inconscient i les grans potencialitats que aprenem a manejar. Teoria i pràctica de la meditació. Denise Van Lysebeth ensenya la respi-

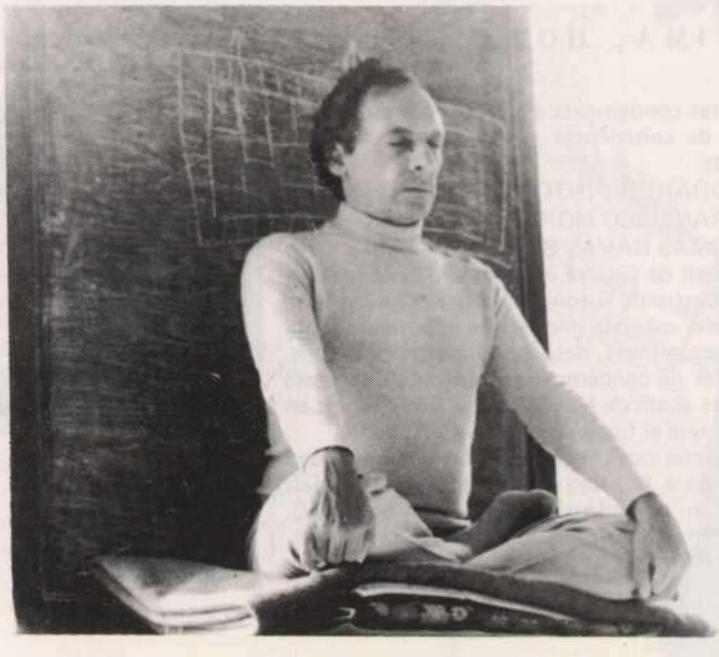

ració iòguica, les tècniques de relaxació profunda, l'educació de la superació nerviosa, el Ioga Nidra, Jala Neti.

El Centre de Ioga Integral, c/Cardoner, 62, Barcelona-12, ha posat en joc tota la seva imaginació i no ha mesurat els seus esforços durant dos anys per tal d'aconseguir que aquests Seminaris Internacionals es fessin a Catalunya, com Suïssa semblava tenir-ne l'exclusiva des de 1970. Calia trobar un lloc excepcional tant des del punt de vista geogràfic com de servei hoteler per atendre els centenars de ioguis de tot Europa que cada any es mobilitzen per tal de rebre els ensenyaments d'André Van Lysebeth.

Es pot assegurar que l'any 1977 marcarà d'una manera transcendental la història naixent del Ioga al nostre país.

Companys: estenent aquests quaderns contribuirem a escampar la NO-VIOLENCIA com a alternativa d'alliberament pel nostre poble. Comprometem-nos-hi!

PAX

Atenció!

EP!!!
SI VOLEU ANAR BEN FRESC,
COMPREU FRESCOR NO-VIOLENT
COMPREU SAMARRETES NO-VIOLENTES
UN NO-VIOLENT EN SAMARRETA ÉS MÉS! ÉS MASSA!!

Tenim samarretes amb el fusell trencat i un colom.
Si les compreu, ajudareu unes quantes campanyes.
Hi ha 19 objectors que esperen que compreu samarretes.

nou quadern

Ha aparegut un nou QUADERN que l'equip de publicacions ha preparat: "QUÈ ÉS L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA?" (número 3 de la Col.lecció "La No-Violència: una alternativa revolucionària".

Recordem els altres números de la mateixa Col.lecció que han estat publicats:

Núm. 1 – "La No-violència en la política" (en castellà)

Núm. 2 – "Manual d'Acció Directa" (en català i en castellà).

Núm. 4 – "Què és la No-Violència" (en castellà).

Núm. 5 – "Entrenament a l'Acció NV" (en català i en castellà).

Només el núm. 5 està exhaurit; dels altres podeu demanar-ne al Casal de la Pau del Barcelonès.

Es preparen nous títols ("La NV i les ideologies polítiques", "NV i economia", "La defensa civil no-violenta", etc.).

SACCO e VANZETTI

És la pel.lícula que ha d'anar a veure tot aquell qui tingui 125 pessetes (90 si aneu a matinal) per gastar molt ben gastades.

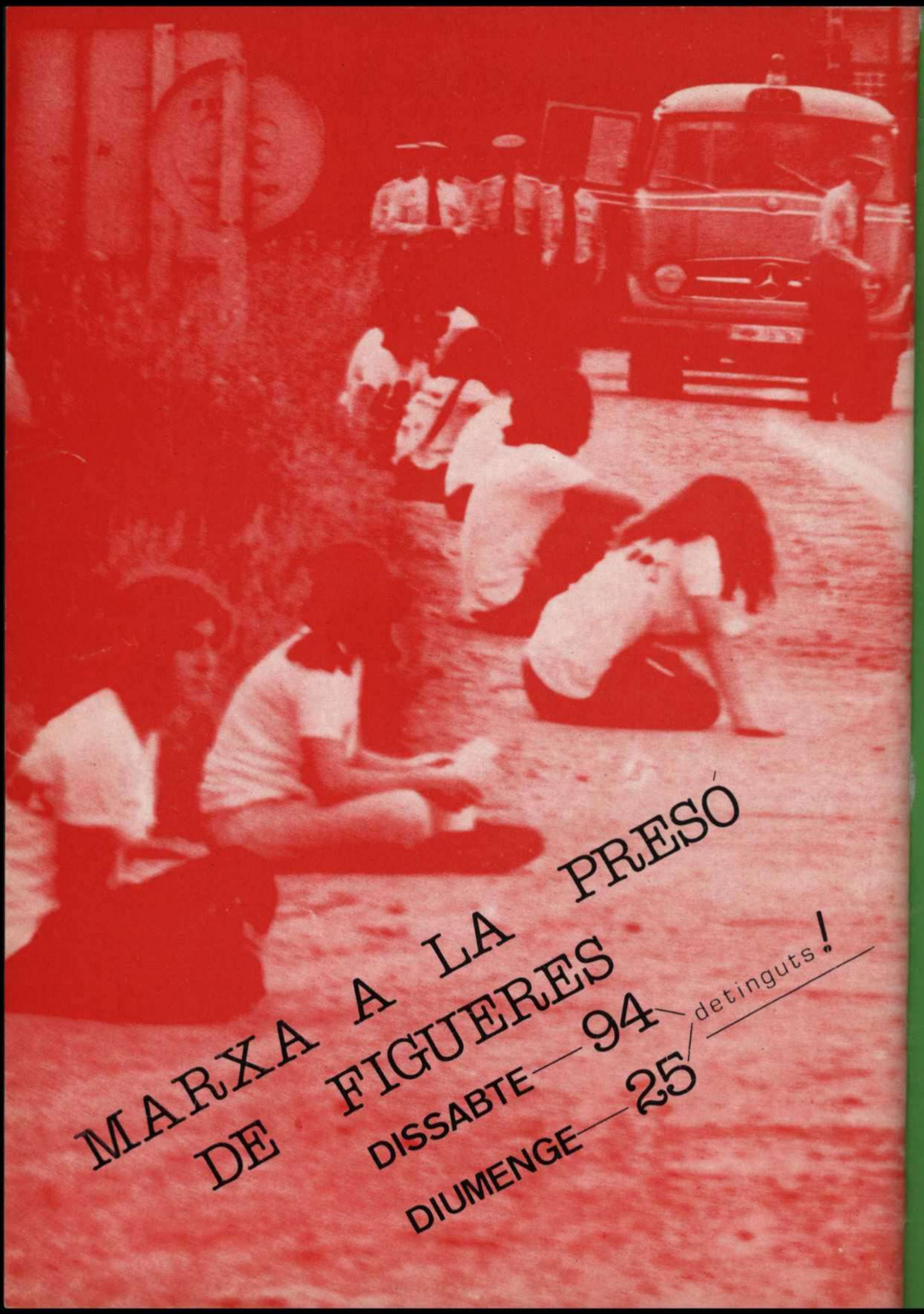
MARXA A LA PRESÓ
DE FIGUERES
DISSABTE — 94
DIUMENGE — 25
detinguts!

PAX

REVISTA DE DEBAT NO-VIOLENT

N.º 29 (2.ª etapa) / juliol 1977
any IV / 35 ptes.

Bústia

LA SAMARRETA DE LA MARXA DE LA "LLIBERTAT"

Tots coneixem la samarreta de la "Marxa de la Llibertat"; ha estat l'obsessió de l'estiu passat; uns per a obtenir-la, altres per a poder-la lluir sense que els l'arrabassessin, altres l'han dut a Cuba o bé cap al Nord. Uns hi han tingut una multa de 100.000 pessetes per portar-la posada, altres se n'han hagut de despullar i en alguns casos ha produït l'esglai pudorós de la força pública en llevar-sela alguna noia... En fi, se n'han passat de totes, i quasi tots en coneixem l'anecdotari.

Ara és diferent. Maig de 1977 a Barcelona. Fa uns dies, és cert i podríem donar noms (que creiem més prudent no dir res, abstenir-se'n). Ara, a prop nostre, a Via Laietana 43, es tortura. Ara la força pública atacona innocents. Ara als interrogatoris es pega amb SAMARRETES DE LA MARXA DE LA LLIBERTAT. Molles, molles d'aigua perquè facin mal, molles de suor del desgraciat que veu la samarreta amb els símbols del camí cap a la llibertat, que veu aquell sol ixent tan de casa enfosquirse en el dolor. La samarreta molla de sang que s'uneix a la de la senyera.

No calen comentaris. Crec que si volguéssim definir la diferència entre les forces dites d'ordre i els catalans, democràtics per tradició, per herència i per lliure voluntat, només caldria conèixer els fets que han succeït entre nosaltres.

Teresa Carreras i Bartomeu
Barcelona, 8-VI-77

CARTA DE MI TIA PILI...

"sans comenter"

Querido Santi: recibimos una carta tuya que apenas pudimos descifrar. Parece escrita por un esquizofrénico, pero de 15 años, pues contiene faltas de ortografía. Ahora comprendo por qué han podido hacerte ese lavado de cerebro tan profundo, debido a tu falta de preparación; si te hubiesen visto más listo se hubieran estrellado contigo. Según la abuela, tu carta es de un loco y como la pobre es muy vieja y está muy atropellada, mientras sigas así y no cambies de parecer, no te molestes en escribir, respétala. Referente a tu terreno, ya me he lavado las manos en este asunto, que he pasado a tu madre y ella se arreglará.

Veo que en tu incultura, en el remite se han trabucado algunas letras, ya que yo no conozco más que una población que se llama Figueras, perteneciente a la provincia de Gerona y ésta a su vez es una de las muchas provincias de España. Debe ser un lapsus tuyo.

En cuanto a algo de marginados que creo dices, no es sistema ocuparse de ellos haciendo el vago. De esto sé mucho, pues llevo muchos años trabajando por ellos y por una justicia social, que creo muy necesaria. Podías haberlo pensado antes, cuando tus viajes a esquiar a Suiza en hoteles de lujo, ese dinero hubiese sido para los necesitados.

Hay pocas cosas que vale la pena vivir por ellas: primero, ser un buen español y con orgullo.

Segundo: ser un buen católico practicante y siguiendo los mandamientos de la ley de Dios.

Tercero: ser un buen hijo y dar gusto a los padres propios, y

Cuarto: ser un verdadero hombre, trabajando por los demás y dando un buen ejemplo.

Y con esto y un Viva España fuerte y muy profundo, me despido de ti confiando que alguna vez cambies y seas todo un hombre y entonces podremos comunicarnos.

Firma (escrita a màquina)

N.R. — Aquesta carta és de la tia d'en Santi (tancat a la presó de Figueres per ser objector de consciència) i li ha estat tramesa a la presó.

ACLARIMENTS A L'ARTICLE SOBRE LA "IRG" PUBLICAT A LA REVISTA "PAX" Núm. 27 DEL PASSAT MES DE MAIG

En el paràgraf 8è. es confonen diversos afers:

1r.— La IRG no vol ni pot convocar una assemblea especial a les NN.UU.

2n. — Per a principis del 1978 es prepara des de les NN.UU. una sessió especial d'aquest organisme sobre la temàtica del desarmament. Davant d'aquesta sessió, la IRG vol convocar manifestacions en tots els pobles exigint el desarmament, perquè el desarmament és massa important com per deixar-lo en mans dels governs.

3r. — En la reunió de la IRG celebrada a Vlotho, també es discutí una proposta del "Servicio de la Acción Liberadora de América Latina", organisme d'orientació noviolenta, en el sentit d'exigir una sessió especial de les NN.UU., sobre la problemàtica dels Drets Humans, en ocasió de la celebració del 30è, aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans, a realitzar-se a finals del 1978. Aquesta proposta sorgeix de la forta repressió a l'Amèrica Llatina, en la qual els governs consideren les qüestions com els Drets Humans com a subversius, i amb la intenció d'utilitzar les NN.UU. com a protecció en contra de les repressions dels governs llatinoamericans.

PAUL J. BRINKMANN
Ex-membre del Secretariat de la IRG

A PROPÒSIT DE "DERSU UZALA"

Dersu Uzala. Home que, per circumstàncies de la vida, retorna a la Natura. Es Home-Natura (segons paraules d'en Xirinacs). Es integrant del tot de la Natura. Es Natura. Com a Natura és Persona i ho comparteix tot amb les altres Persones: el sol, el foc, l'aire, la lluna, l'aigua, el vent, el cèrvol, l'esquirol...

"No tiris aquest tros de carn al foc. Pot servir perquè els que passin per aquí no es morin de gana".

Qui pot passat per aquí? "Moltes Persones: el teixó, el cabirol, el cervatell, La taigà és plena de Persones".

Dersu, Home-Natura, Persona, descobreix un amic, coneix l'amistat, la força de l'amor.

"No cal donar-nos les gràcies. Vivim i treballem junts".

Dersu no pot adaptar-se a la ciutat.

"Té un ordre... No es pot disparar al cel, no es poden plantar tendes; per fer llenya no es poden ta-

1) LLIBERTAT DE CONSCIÈNCIA

(llibertat per als objectors)

En aquests moments que el poble ha donat el poder a les forces polítiques democràtiques, hem de fer un crit d'atenció.

Els governants de l'Estat espanyol han signat els pactes internacionals dels drets humans, però es trepitja la llibertat de consciència —resten empresonats, i s'empresona els objectors de consciència.

La reivindicació d'aquests que són a la presó és una societat lliure, sense classes i en pau. El seu delicte consisteix a no voler participar a la preparació de la guerra (a la formació per a matar altres homes). Aquest delicte és no voler participar en l'organització de l'exèrcit com a institució que perpetua el poder de les classes poderoses.

Els que tinguin el control del poder a la nova societat democràtica hauran d'acceptar i de respectar aquesta via alternativa per a bastir un món realment nou del qual desapareguin les violències.

La situació d'aquests companys nostres ha d'obligar a una reflexió dels poderosos. Perquè, a part d'aquests aspectes d'ideal heroic, sobre aquest fet, hem de veure-hi altres punts.

— Alhora que tot el poble reivindica l'amnistia total, s'empresona companys que treballen desinteressadament al servei de la comunitat oprimida.

— A molts nivells del poble la prestació del servei militar esdevé impopular.

— El manteniment de l'estructura militar és un llast grandíssim per a l'economia de l'Estat.

— La prestació dels serveis civils podria cobrir molts dèficits, sense que això hagués d'agreujar gens el problema dels treballadors en atur forçós.

Demanem que l'Assemblea de Parlamentaris tingui ben present que l'amnistia total vol dir que no es puguin produir mai més empresonaments com aquests.

I ens agradaria molt que els representants del poble fessin seva aquella veu de l'Estatut de Núria en allò que diu: "... voldríem que la joventut fos alliberada de l'esclavatge del servei militar..."

2) vertebració de Catalunya

"... Mentre la gent es lliura al descans estival, se't prega, català, que et posis a caminar, que recorris les viles i les comarques, com un vent encès de llibertat que tot ho aixeca, tot animant els adormits que trobis en el teu camí, perquè dempeus exerceixin llurs drets i llurs deures, perquè exigeixin l'amnistia dels millors dels nostres companys, perquè l'autodeterminació sigui exercida a tots els nivells, per animar els altres Països Catalans i la resta dels pobles hispànics a exercir també llurs responsabilitats col.lectives. Les assemblees democràtiques, d'estudiants, d'empresa, de barri, de municipi, de comarca, les que cal que neixin i les que ja hi són, totes, impulsades per l'Assemblea de Catalunya, seran la concreció i la vertebració real de la llibertat de la massa sencera del poble. *Un poble és indestructible. Vertebrem-nos!* Que cap racó de Catalunya resti sense la seva assemblea. (...)" *(1)*

Ha passat més d'un any d'aquesta crida.

La que, llavors, era florent Assemblea de Catalunya, ara és cadàver condemnat irremissiblement pels grans partits de la democràcia burgesa. Malgrat tot, *el crit de vertebració ha de representar avui una punta de llança del la lluita del poble.*

Vertebrar té dos vessants:

1) crear o enfortir l'organització espontània del poble, la medul.la viva, la saba constantment renovada de la creació popular.

2) crear o enfortir les estructures legals que el nostre poble necessita i de les quals ell mateix es dota (ajuntaments, parlaments comarcals, Parlament de Catalunya...).

L'objectiu, doncs, és ample i engrescador. Treballar per la vertebració de Catalunya s'entén con un *servei* al nostre poble. Servei ample, senzill, humil, sense cap mena d'interès de protagonisme ni de capitalització de poder. Sempre hem dit que la No-Violència no aspira a prendre el poder polític en la societat.

→

Voldríem concretar un xic més.

En Lluís M. Xirinacs ha demanat als FAP (Front d'Acció Política) del CANVI que impulssessin aquest corrent dinamitzador cap a un moviment català no-violent, vèrtex d'acció política global, interrelacionat amb els altres fronts del CANVI (front antimilitarista, front comunitari, front sexista, front antinuclear...)estenent mútuament l'alternativa no-violenta de servei al país i de la lluita per una societat sense violències.

VERTEBRACIÓ,
DINAMITZACIÓ
SERVEI

Tres boniques paraules que hem d'intentar de fer realitat. És un nou embat de la NO-Violència als Països Catalans.

(1) Lluís M. Xirinacs, "Crida al poble català per la Marxa de la Llibertat", diada de Sant Jordi 1976. Extret del llibre "40.000 hores detinguts, la Marxa de la Llibertat", Edicions autogestionades de "Pax", pàg. 21.

Bústia

(vé de la pàg. 2)

llar els arbres del parc, l'aigua es paga i el riu en va plè, el foc està entre reixes..."

Ordre? L'ordre de la ciutat és contrari al del bosc, al de la natura, a les lleis de la natura.

Són irreconciliables. Natura i Societat no són ja res més que dos elements contraris del procés dialèctica de la història. Esperem la síntesi.

Jordi Quintana

Vidrà, 5/7/77

Amics:

Sóc subscriptor de la vostra revista des del passat mes de gener i penso ser-ho durant molt de temps perquè PAX és una revista interessantíssima.

Endavant, doncs, en la vostra tasca!

Salut i Llibertat!!

Joan Bassaganya i Planes
— Vidrà —

RESPOSTA ALS IMPORTANTS DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

L'altre dia, després de la reunió dels partits **grans** sobre la proposta d'autodisolució de l'Assemblea de Catalunya, llegíem als diaris unes declaracions dels representants d'aquests partits, i al Mundo Diario podíem llegir (cito textualment): *"Lo que no podemos permitir es que la A. de C. sea instrumentalizada por ciertos grupos testimoniales y espontáneos que no siendo organizaciones políticas hacen propuestas políticas"*. I llavors posava per exemple d'aquests grups testimonials el Col.lectiu d'Acció No-Violenta.

Durant mig any he estat a l'A. de C. iunt amb altres companys del C.A.N.V.I.; la meva actuació no s'ha notat tant com la dels altres companys, però el que hi he vist no ha estat mai instrumentalització, en cap moment vam deixar de tenir presents els quatre punts de l'A. de C. i si fer coses per la consecució dels quatre punts en diuen instrumentalització, què hi farem, nosaltres en diem dinamitzar. No, jo no vull assenyalar ningú; tampoc estic sota la capa dels 113; però sí recordar un parell de mobilitzacions frustrades i que encara us puc assenyalar els 10.000 cartells que es moren de riure al Casal de la Pau i que anuncien un acte per l'amnistia total i un altre per la legalització de tots els partits, i que no es va poder fer perquè no es va trobar local, i certament no érem pas nosaltres els encarregats de cercar-lo.

En Fraga ens deia: "la calle es mía"; i com que pensàvem que era del poble, la vam fer nostra. Ens vénen a dir que si no som organitzacions polítiques perquè fem propostes polítiques; és que els partits teniu l'exclusiva de fer política? O és que voleu matar el fer política del poble?

Nosaltres no som partits polítics i no ens volem fer portanveus del poble, nosaltres som poble, intentem ser poble, no som representants però intentem dinamitzar el poble, no manipular ni instrumentalitzar una representació. Només volem dir al poble que no s'ho cregui que no pot fer política, sinó que la política i les reivindicacions surten del poble.

Nosaltres som partidaris de l'autogestió, però mai de programar l'autogestió dels autogestionaris.

Francesc Riera

---

subscriu-te a... PAX!

estiu 1977 quina marxa!

Sí, companys. Les Marxes, aquest estiu, proliferen pertot arreu. La saó era bona l'any passat: els cops i les llargues hores de presó ("40.000 hores") han estat excellents adobs per a fer néixer noves marxes, petites o grans, aquí i allà... El cas és que la gent, el poble, continua caminant cap a la llibertat.

En aquest número de PAX informem de quatre —quatre!— Marxes que s'han fet o s'estan fent (acaben de començar). Tres d'elles tenen la característica de definir-se *no-violentes.*

La No-Violència va adquirint graus de maduresa en quant va essent element de combat alliberador de les masses populars. S'està fent realitat el desig de la nostra constitució en tant que Col.lectiu d'Acció No-Violenta, quan afirmàvem que "la NV ha de ser una alternativa de masses, una alternativa de lluita directa política que porti les amples capes de la nostra societat cap al seu alliberament social, polític i econòmic: en definitiva, a ser sobirans i a autogovernar-nos emprant el mot en el seu ample sentit autogestionari".

LES QUATRE MARXES

1) MARXA A LA PRESÓ DE FIGUERES, captiveri dels nostres companys Pep, Vicenç, Gotzon, Martí, Jordi, Antoni, Pere, Mikel, Santi i Josep M.

N'oferim testimoni gràfic i una valoració feta pel Casal de Girona (PAX núm. 22).

2) MARXA DE LA LLIBERTAT A EUSKADI. De la nostra crida (Pax Christi i Secretariat de la Marxa dels PPCC) n'ha sorgit un projecte concret, el qual no s'ha deciarat explícitament no-violent. Ho serà? Els grups no-violents d'Euskadi no la recolzen. Per què? Intransigència dels organitzadors de la Marxa o bé poc compromís polític revolucionari dels companys no-violents bascos? Sigui com sigui, només desitgem que serveixi els interessos reals del poble basc. Si és així, endavant!

3) MARXA INTERNACIONAL NO-VIOLENTA PER LA DESMILITARITZACIÓ. És la segona marxa que es fa d'aquest tipus. Aquest any intenta coordinar les diferents lluites antimilitaristes i antinuclears que es plantegen a nivell popular diferents dels Estats francès, alemany i italià. La llarga durada (un mes) i la quantitat de llocs d'incidència fan que aquesta marxa sigui una gran mobilització europea de consciència i de lluita popular contra el militarisme i la destrucció ecològica i nuclear.

4) MARXA-77. Recorregut per en Ferran Garcia Faria invocant la passada Marxa de la Llibertat, prenent el mateix nom. Difícilment, però, se li pot donar el nom de "marxa de la llibertat", quan no és ni preparada ni assumida per les forces populars.

endavant

PAX
revista de debat
No-Violent

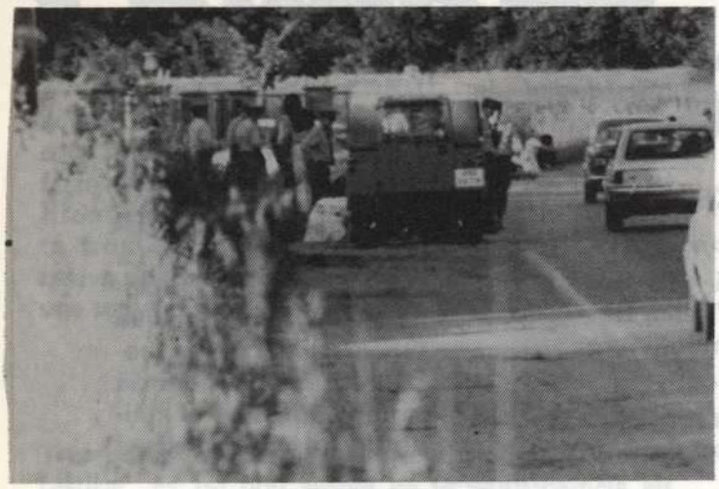

Sortida de Girona. Detenció. 94 detinguts traslladats al Govern Civil de Girona. Hi tarden una hora i mitja.

Mentrestant, tothom està assegut a la voravia de la carretera, tres dies abans del demòcrata 15-J!
Pels volts de les 11 del vespre, tothom és alliberat. Es dorm a Medinyà, en una espècie de castell. L'endemà, diumenge, tornem-hi!

"De bon matí, quan els estels claregen..." Pas de marxa, decidits i cap a Figueres falta gent!

Ràpida passada de la guàrdia civil: "Mira que sois tozudos!". Comencen les detencions, aquest cop per grups repartits a les casernes de Sarrià de Ter, Bàscara, Camallera, Figueres i Castelló d'Empúries. Amb tot, la marxa de la llibertat continua.

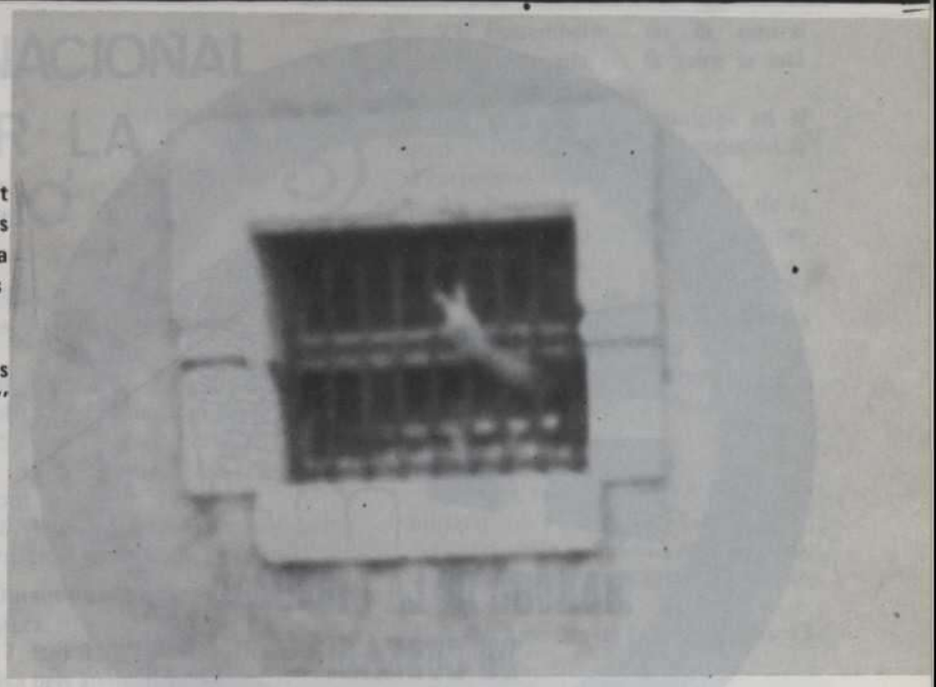

S'arriba a Figueres, hi ha una asseguda davant de la presó: silenci, cants, crits de llibertat... Els de dins ho esperaven. La instantània fotografia capta la mà d'un d'ells, saludant per entre les reixes.

L'objectiu, acomplert. "Tornarem a venir!" —és promesa—. "Fins a obtenir la vostra llibertat" —és constància de lluita—.

SI VOLS LA PAU NO PREPARIS LA GUERRA
SERVEI CIVIL

diada per la llibertat dels objectors

FIGUERES, 17 DE JULIOL

2)MARXA de la LLIBERTAT d'EUSKADI

COMUNICAT DE PREMSA

El COL.LECTIU D'ACCIO NO-VIOLENTA dels Països Catalans vol manifestar públicament la seva satisfacció per l'inici de la Marxa de la Llibertat d'Euskadi, aquest passat diumenge a Guernika, Salvatierra de Alava, Lodosa i Zarauz. Fa un any, el dia 4 de juliol de 1976, els Països Catalans iniciàvem la MARXA de la LLIBERTAT. La repressió —tothom ho sap— fou total. Era l'estrena del primer govern Suárez. Ara, el dia 10 de juliol de 1977, primer aniversari, Euskadi ha començat la seva Marxa de la Llibertat, prenent la torxa popular de la mobilització per les llibertats col.lectives. Estrenat el segon govern Suárez, de moment no hi ha repressió, malgrat que els principals objectius encara subsisteixin: amnistia total i Estatut d'autonomia.

Telèfon del
Secretariat
de la Marxa a

DONOSTI (Sant Sebastià)

(934) 27 63 66

Adhesió del CANVI dels PPCC

Els sectors bascos que participen en la Marxa han fet públic el seu propòsit: "Invitem a tot el poble d'Euskadi a la caminada i a tots els actes que es faran en els diferents pobles, fent de la Marxa de la Llibertat una mobilització nacional, unitària, cívica, pacífica i popular en defensa del nostre poble."

Els no-violents dels Països Catalans ens sentim realment joiosos que la nostra crida dirigida a tots els organismes del poble d'Euskadi (crida feta l'octubre passat per Pax Christi i el secretariat de la Marxa als PPCC demanant que Euskadi fes la seva Marxa de la Llibertat) hagi cuallat tan fermament en aquest poble germà, lluitador aferrissat per a recuperar els seus drets nacionals. Si la Marxa de la Llibertat d'Euskadi sap esdevenir una marxa no-violenta, una marxa radical, conseqüent fins al final, s'haurà guanyat l'espiral de violència que fins fa poc planejava sobre el poble basc.

Aixeca't, poble d'Euskadi! Estem segurs que tu, per la LLIBERTAT, **camines decididament!**

Companys, marxeu valent i en pau!

Barcelona, 11 de juluiol de 1977

COL.LECTIU D'ACCIO NO-VIOLENTA dels PPCC

2ª MARXA INTERNACIONAL NO-VIOLENTA PER LA DESMILITARITZACIÓ 3)

Després de l'èxit de la primera marxa, que, com recordeu, va fer-se l'estiu passat entre Metz i Verdun, es convoca enguany la segona marxa que es farà en dos sectors: del 14 al 31 de juliol, per terrenys dels estats francès i alemmany (Haguenau- Landau, a la RFA. – Lauterbourg-Malville) i del 31 de juliol fins al 15 d'agost per Sardenya, Itàlia.

El col.lectiu organitzador de la marxa –etapa franco-alemanya–, en una roda de premsa que es va fer a París el 22 de juny, va concretar els objectius de l'acció:

– El primer , constituir un lligam entre les diverses iniciatives que es desenvolupen actualment, tant al camp de la lluita contra el programa nuclear com al de la lluita contra la militarització.

– El segon objectiu és el de constituir un esdeveniment polític que doni una nova empenta a aquests diversos moviments.

L'itinerari –continuem parlant de la primera part– no ha estat fixat capriciosament. De fet, obeeix a l'oposició a:

– La implantació de missils Pluton a Haguenau-Oberhoffen.

– La instal.lació probable d'una central nuclear a Lauterbourg.

– L'existència d'un tribunal militar a Landau.

I també obeeix al refús:

– A l'exèrcit per la proliferació de casernes i terrenys militars a Alsàcia i per la presència de tropes franceses, americanes i canadenques a Alemanya.

– A les fronteres.

La marxa començarà a Haguenau com a protesta per la instal.lació d'una base de missils Pluton. El Pluton pot ésser equipat amb càrregues de 10 kT o 25 kT (la mateixa potència de la bomba d'Hiroshima). A França han de bastir-se cinc regiments Pluton; el primer està situat a Mailly i ja hi és des de maig de 1975. Cal fer notar que, segons els estudis dels mateixos militars, no està considerada una utilització dels Pluton més enllà de l'any 1990.

L'itinerari, amb els temes de les vetllades, serà el següent:

14, Haguenau.– Els missils Pluton; la política de dissuasió nuclear.

15, Soultz sous Fôret.– El complex militar-industrial; els treballadors enfront l'exèrcit.

16, Wissembourg.– La solidaritat internacional (fronteres i casernes).

Durant el 17 de juliol es passarà la frontera.

17, Bad-Bergzabern.– Debat a iniciativa dels alemanys.

18, Landau.– El Tribunal Militar dels exèrcits.

19, Kandel.– Debat a iniciativa dels alemanys.

20, Karlsruhe.– L'energia nuclear civil. Solidaritat amb Alsàcia.

21, Lauterbourg.– L'energia nuclear civil. Relacions entre la nuclearitat civil i la militar.

Del 22 al 28 de juliol, la marxa continuarà, principalment, amb vehicles.

22, Ernstein, on la població ocupa el terreny on ha de bastir-se un piló relacionat amb una central nuclear.

23, Fessemheim, on la central nuclear engegada no fa gaire ja està avariada.

24, Vaudencourt, municipi en el qual s'està intentant una experiència d'autogestió municipal.

25, Besançon, on els obrers de la LIP lluiten, des de fa quatre anys, per salvar la seva feina.

26, Sennecey le Grand, on s'ha abandonat el projecte d'un generador a causa de l'oposició popular.

El 30 de juliol, els participants a la marxa prendran part a l'assemblea de Malville.

Després restaran obertes tres possibilitats:

– La volta a Suïssa per l'objecció.

– La marxa antimilitarista de Sardenya.

– La trobada de Larzac els dies 13 i 14 d'agost.

En el número del mes de setembre informarem de com ha anat aquesta marxa: experiències, tècniques, repressió... Sabem segur que en Vicenç Fises, del CANC i altres van a Malville i que en Josep, l'Emi, en Rafel i l'Angel van a la marxa antimilitarista de Sardenya.

DEVOLUCIÓ DE CARTILLES MILITARS

En el núm. 27 de PAX informem de dues devolucions de cartilles militars. Quan rebis aquest exemplar del mes e juliol, uns quants companys del CANVI dels Països Catalans (concretament, d'Eivissa, País Valencià i diferents pobles del Principat) hauran enviat també la seva cartilla al Capità General de la seva "regió" militar. N'informarem degudament en el proper número.

Les raons d'aquesta forma d'objecció de consciència són tan amples i variades com el fet d'objectar durant l'edat militar: el fet és el símbol del refús individual a l'exèrcit i a tota mena de militarització, declarant-se objector de consciència, en notificar al Capità General que ja no cal que comptin més amb tu en tot allò que sigui relacionat amb l'exèrcit.

Representa, també, en aquests moments, una acció de protesta per la detenció dels companys objectors (a Figueres i a d'altres presons militars de l'estat) i pel ple reconeixement del dret a l'objecció de consciència.

L'antimilitarisme comença a fer forat!

Autogestió/Nv

REUS SALVEM la PLAÇA PASTORETA

èxit del poble

L'afer de la Plaça de la Pastoreta s'ha resolt positivament. Fent una petita valoració de la campanya, podríem qualificar-la con una experiència important, primerenca a Reus, gairebé un exemple d'espontània autogestió.

Als organitzadors (o als promotors o als coordinadors, com vulgueu) ens va sorprendre agradablement la bona acollida de la campanya i la generosa col.laboració de la gent. Però no de la gent d'avantguarda, la gent conscienciada, sinó de la gent de base, la gent "despolititzada", de la gent que mai no s'havia mogut per res i ara, com si els haguessin tocat la fibra reivindicativa i política, es convertien en aferrissats defensors dels espais verds.

S'ha aconseguit, doncs, que als actes polítics i públics no es vegin sempre les mateixes cares, els quatre peluts de sempre; s'ha aconseguit arrencar del son a molta gent.

Les ocupacions consecutives de la plaça han constituït una mobilització no-violenta. Si voleu ha estat una no-violència inconscient, intuïtiva, però que suposa la colocació d'un primer maó en la construcció d'un ampli moviment popular i no-violent (perquè no?) a Reus.

!! volem espais verds d'accés públic !!

L'autogestió i l'espontaneïtat han estat el factor comú de les concentracions: nens amb fulls de llibreta i clavats amb una agulla de cap al jersei, on podia llegir-se: salvem la Pastoreta!! Volem jugar!!. Adherents fets a mà que apareixen pels carrers, reivindicant la plaça, i dels quals mai no en sabrem els autors. Pintades anònimes. Cartes al director en la premsa local i "provincial". Cartells grans, a tall de pancarta, que portaven nens que no passaven dels deu anys, etc.

La nota discordant l'han portada els partits (no tots, sortosament) Afamats de militants, de base, varen intentar monopolitzar la segona concentració; (la primera no perquè no la deurien considerar prou rendable) proposant que la comissió que hagués d'anar a parlar amb l'ajuntament estés integrada per representants dels guanyadors de les eleccions, i no per la gent que ja s'havia escollit allí. La resposta del poble va ser unànime: xiulada general.

Ara el batlle ha decidit entrar en raons i permetre l'accés dels veïns a la plaça. Així doncs, la mobilització massiva ha donat els seus fruits. Tant de bo que els "dirigents polítics" de Reus sàpiguen aprendre la lliçó.

Grup de Reus del C.A.N.V.I.

amnistia, ja!

EL "FAP" (Front d'Acció Política del CANVI) informa:

PAX ofereix avui el text integre del projecte de llei d'Amnistia Total presentada per en Xirinacs en la reunió de constitució de l'Assemblea dels Parlamentaris catalans. L'acceptació d'aquest projecte per part dels parlamentaris és un compromís que assumeixen per defensar-lo en la primera sessió de les Corts espanyoles. Almenys així ho esperem.

Publiquem aquest projecte en llengua castellana. Recordem que va a les Corts de Madrid. Quan serà que no haurem d'anar a l'estranger a defensar el que hauríem de debatre en el Parlament de Catalunya?

Notas o sugerencias para el PREAMBULO DEL PROYECTO DE LEY DE AMNISTIA POLITICA TOTAL

En las actuales circunstancias políticas del Estado español, conviene liquidar de una forma absolutamente definitiva todo el bagaje represivo procedente del largo tiempo en que los ciudadanos del Estado han vivido bajo la dictadura franquista. Es necesario cerrar el paréntesis que empezó a abrirse en 1936 y, en aquellos casos en que sea posible, paliar las graves consecuencias producidas por las Leyes e Instituciones que fueron creadas por el franquismo.

En este sentido, se borra totalmente la existencia de los delitos que se hubieran cometido como consecuencia de la supresión de todas las libertades democráticas, nacionales y sindicales, y en el largo período de lucha por reinstaurarlas.

Asimismo, es preciso tener en cuenta en el momento de decretar una amnistía política, la tipificación delictiva que las leyes franquistas efectuaron respecto a situaciones y conductas de las personas que, durante la II República española y la Generalitat de Catalunya no constituían delito y que tampoco eran consideradas punibles en los sistemas democráticos occidentales, como el adulterio, amancebamiento, uso de anticonceptivos, etc. etc.

Especial mención merece también la situación de aquellos funcionarios y militares que, por diversas razones políticas, fueron apartados de sus cargos, así como la precaria situación sufrida por los mutilados del bando republicano.

En general, esta Ley tiende a cancelar y resolver todas las situaciones producidas directa y específicamente por la guerra civil y por la instauración del régimen totalitarista y autoritario del general Franco, y a mitigar en lo posible, como primeras medidas de urgencia, aquellos otros no imputables exclusivamente al franquismo pero que indudablemente, tuvieron fuerte incremento y agravación por su causa.

Esta Lay constituye, pues, un auténtico tratado de paz que pone fin a la división de nuestra sociedad en dos categorías, la de los vencedores y la de los vencidos., e instaura la más absoluta igualdad de derechos y deberes para los ciudadanos.

PROYECTO DE LEY DE AMNISTIA POLITICA TOTAL

Art. 1.— Se concede la más amplia amnistia para todos aquellos delitos y faltas que, con intencionalidad política, hubieran sido cometidos, de cualquier forma, en torno a la problemática general creada por la reinstauración de todas las libertades democráticas y nacionales, sea cual fuere el estado de tramitación o de ejecución del proceso y la jurisdicción a que estuvieran sometidos, siempre que hubieran sido cometidoscon anterioridad al 15 de junio de 1977.

Art. 2.— Se concede también la más amplia amnistía por todos aquellos delitos y faltas discriminatorias por razón de sexo y que implican vejación para la mujer, contenidos en el Código Penal vigente, y que no constituían conductas delictivas en la legislación de la II República, ni en la de la Generalitat de Catalunya.

Art. 3.— Los efectos y beneficios de la amnistía decretada en los arts. 1 y 2, serán totales en cuenta a:

a) la extinción de todo tipo de responsabilidad criminal derivada de penas impuestas o que se pudieran imponer, ya fueren con carácter de principales o de accesorias, previstas en el Código Penal ordinario, en el Código de Justicia Militar o en Leyes penales especiales.

b) la reintegración a sus estamentos o cuerpos respectivos de todos cuantos de alguna manera hubieran sido privados de sus derechos, en la situación, empleo y puesto que les correspondiere de no haber sido sancionados.

c) la destrucción de los archivos, notas y fichas y antecedentes respectivos obrantes en organismos oficiales y policiales.

d) la cancelación de antecedentes penales.

e) las responsabilidades civiles derivadas de delito o falta con intencionalidad política, y que hayan sido fijadas por resolución judicial, serán satisfechas con cargo a fondos del Patrimonio del Estado.

Art. 4.— Se concede asimismo la más amplia amnistía en el terreno laboral para aquellos sancionados por motivos políticos en relación con la lucha reivindicativa de las libertades sindicales. La reintegración al puesto de trabajo en las condiciones y con los derechos que les correspondieren de no haber sido sancionados, podrá exigirse por demanda judicial, planteada a través de la jurisdicción laboral.

Art. 5.— Quedan amnistiadas todas las infracciones administrativas cometidas en el tiempo y con la intencionalidad y carácter señalados en el art. 1, con todos los efectos y beneficios totales, previstos en los apartados b) y c) del art. 3.

Art. 6.— Se hallan expresamente comprendidos en la amnistía todos los funcionarios y militares separados de sus funciones y privados de sus derechos a causa de la actividad desarrollada en el ejercicio de los cargos, empleos y puestos que desempeñaban con anterioridad al 1 de abril de 1939, los cuales serán reintegrados a los que les correspondieren de no haber sido apartados de sus funciones, con reconocimiento expreso para sus herederos legales del derecho a percibir las prestaciones correspondientes.

Art. 7.— Todos los mutilados como consecuencia de la confrontación bélica finalizada el 1 de abril de 1939, e incluso aquellos cuya mutilación fuere posterior a tal fecha, siempre que tuvieran su causa y razón en aquella, tendrán acceso a todos los derechos y

prestaciones previstos en el ordenamiento jurídico, sin discriminación de clase alguna. Sus herederos legales tendrán derecho a percibir las prestaciones correspondientes.

Art. 8.— 1) Podrán recuperar la ciudadanía española todos aquellos que se hubieran visto privados de ella en razón a su permanencia en el extranjero, como consecuencia de las situaciones contempladas en esta Ley.

2) Podrán solicitar la ciudadanía española por trámite de urgencia los hijos de los comprendidos en el apartado anterior, aunque hubiesen nacido en el extranjero y ostentasen en la actualidad otra nacionalidad.

Art. 9.— Se procederá a la devolución de los bienes muebles e inmuebles a quienes, mediante la pertinente demanda judicial, demuestren su propiedad anterior y la pérdida de la misma en virtud de comiso decretado por resolución judicial administrativa o gubernativa, recaída en procedimiento o expediente seguido por hechos de los comprendidos en esta Ley.

Art. 10.— Los tribunales aplicarán de oficio la amnistía decretada, en los casos previstos en los arts. 1 y 2 de esta Ley. En los restantes supuestos serán encargados de su aplicación los organismos oficiales y tribunales correspondientes, previa solicitud del interesado. En cualquier caso se podrá acudir al sistema de recursos previstos en las leyes.

Art. 11.— Esta Ley entrara en vigor el mismo día de su promulgación.

DISPOSICIONES ADICIONALES

Primera.— Se concederá inmediatamente a la entrada en vigor de la presente Ley, la libertad definitiva a todos los que se hallaren privados de ella en razón a objeción de conciencia planteada ante la prestación del servicio militar, basada en motivos religiosos, morales, éticos, filosóficos o políticos. Se procederá, asimismo, al archivo de todas las causas pendientes y a la urgente elaboración de un Estatuto de la Objeción de Conciencia, admitiendo como válidos todos los motivos enumerados anteriormente, y estableciendo la prestación de servicios civiles por un período de tiempo no superior al de la prestación del servicio militar.

Segunda.— Atendiendo a su total inoperancia como prevención al delito, se deroga la Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social de 4 de agosto de 1970 y su modificativa de 28 de noviembre de 1974, decretando asimismo la supresión de la jurisdicción especial encargada de su aplicación, cuyas instalaciones y personal pasarán a constituirse en Juzgados y Tribunales de la Jurisdicción ordinaria, del modo y forma que por el Ministerio de Justicia se regulará.

Tercera.— Se procederá a la urgente revisión (o promulgación de otros nuevos) del Código Penal, del Código de Justicia Militar y de la Ley de Enjuiciamiento Criminal vigentes, atemperando sus normas a las circunstancias actuales bajo los criterios de garantía absoluta para el reo, en toda la fase del proceso (desde el momento de la detención hasta la ejecución de la sentencia) aceleración de trámites procesales, adecuación de los tipos penales que fueran agravados en relación con el Código Penal de 1932 (derogado por el vigente de 1944), supresión de los delitos introducidos de nuevo cuño, en base al criterio totalitarista y autoritario del régimen franquista, y abolición de la pena de muerte.

Cuarta.— 1) Se concede indulto general del resto pendiente de cumplimiento de las penas impuestas en base a Leyes penales especiales ya derogadas.

2) Se concede indulto general de la mitad de las penas impuestas o que puedan imponerse por todos los delitos y faltas comprendidas en el Código Penal, Código de Justicia Militar y leyes penales especiales, por hechos realizados hasta el día 15 de junio de 1977.

3) La reducción de penas por aplicación del indulto concedido en el número anterior nunca será inferior a seis años. Las penas pecuniarias y las de reprensión pública y privada quedarán totalmente indultadas.

4) La autoridad judicial competente dictará resolución por la que se fija la responsabilidad civil máxima exigible derivada del hecho constitutivo de delito o falta, cuya resolución tendrá carácter ejecutivo inmediato. Salvo oposición expresa por parte del presunto reo, la aplicación de indulto, sin necesidad de celebración del juicio oral, se realizará conforme previene el artículo 8 del Decreto de Indulto de 14 de marzo de 1977.

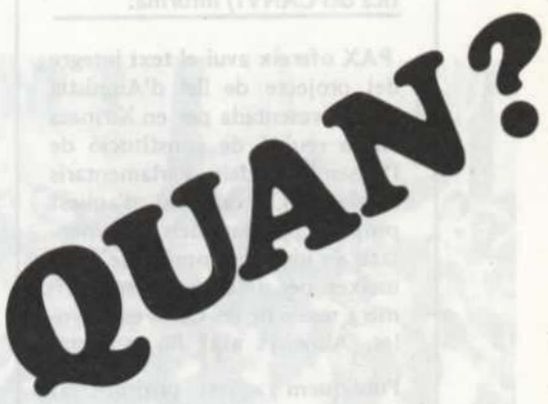

5) Este indulto será compatible con los concedidos anteriormente y se aplicará sobre la totalidad de la pena impuesta,

Quinta.— Los Tribunales procederán de oficio a la rectificación de las sentencias firmes no ejecutadas o en trámite de ejecución, que se hayan dictado en base a hechos cometidos con anterioridad al 15 de junio de 1977, aplicando los grados mínimos posibles previstos en los respectivos tipos del Código Penal, Código de Justicia Militar y leyes penales especiales, sin tener en cuenta las reglas de agravación de la pena por la doble reincidencia.

En los procesos pendientes de sentencia o de recurso de casación, la rectificación a que se refiere el párrafo anterior se llevará a efecto por el tribunal correspondiente, al dictar aquélla o al resolver aquél.

Sexta.— Todos aquellos condenados por hechos anteriores al 15 de junio de 1977 a quienes la aplicación de los beneficios del indulto concedidos o la rectificación de la sentencia no suponga la inmediata libertad, podrán disfrutar de los beneficios de la libertad condicional, en atención únicamente a la concurrencia de las circunstancias 1 y 2 del art. 98 del Código Penal; y asimismo, podrán redimir su pena por el trabajo, en base a lo establecido únicamente en el párrafo primero del art. 100 del mismo Código.

ECOLOGIA / CENTRALS NUCLEARS: tres revistes

① userda

Informació, crítica i alternativa ecològica

"USERDA", UNA PREMSA ECOLOGISTA AL SERVEI DELS BARRIS I LES COMARQUES

"USERDA" ha nascut per servir els interessos populars relacionats amb les reivindicacions ecològiques. Per aquest camí vol cofigurar-se com un òrgan d'informació, crítica i alternativa, que, sense cap mena de demagògies i elitismes intel.lectuals, es vinculi als autèntics problemes comarcals relacionats amb la problemàtica del medi ambient, el quadre de vida i una concepció de la política diferent dels actuals esquemes que practiquen els partits d'esquerra.

"USERDA", elaborada per un collectiu de periodistes, el primer exemplar de la qual ha estat distribuït a mà pels mateixos autors —recuperant tot el veritable sentit de la premsa popular i revolucionària— es dedicarà, fonamentalment, a denunciar els grups econòmics que transformen els sistemes tradicionals de vida i les sofisticades estructures del poder multinacional, que ens està portant cap a una societat cada vegada més centralitzada, burocràtica i policíaca.

"USERDA" neix, també, per facilitar l'organització del moviment ecologista a Catalunya, i evitar la seva manipulació a través de partits polítics oportunistes, que mai no s'han pres seriosament l'anàlisi de la realitat ecològica i geopolítica que tractem de denunciar.

El nostre objectiu no és pretendre de fer un òrgan "progressista" i integrat als actuals conductes de la premsa burgesa. Avui veiem amb freqüència com molts dels collectius ecologistes van essent integrats per la mateixa societa de consum i finançats indirectament pel mateix capital. Nosaltres volem reflexionar profundament sobre el mitjà de comunicació que estem a punt d'estructurar. L'experiència de la distribució d'"USERDA" pels carrers i pobles de Catalunya, i el ressò obtingut per diversos sectors de les classes populars, ens han fet comprometre en aquesta línia. En aquest sentit ens adrecem als científics perque ens ajudin a aportar iniciatives; als urbanistes, economistes i arquitectes perquè aportin ernatives de desenvolupament de les comarques. Ens adrecem, finalment, a les associacions de veïns, cooperatives agrícoles, comitès d'empresa i grups ecologistes per reclamar el seu recolzament.

Santi Vilanova
del Comitè Antinuclear de Catalunya (CANC)

② Alfalfa

CRITICA ECOLOGICA Y ALTERNATIVAS

③ butlletí del C.A.N.C.

Comité AntiNuclear de Catalunya

QUE VOL SER AQUEST BUTLLETI:

Amb aquest butlletí, volem informar d'una manera amplia de totes les activitats del C.A.N.C. a Catalunya, així com de qualsevol informació relacionade amb la lluita antinuclear arreu, suplint la manca de informació que acompanya a aquest tema i denunciant la manipulació que determinada premsá en fa.

Tant el Butlletí com el mateix CANC está completament obert a qualsevol persona o grup que vulgui col.laborar.

NOTA: En el proper número informarem del desenvolupament de la Setmana Ecològica Internacional d'Eivissa.

LA DEMOCRÀCIA ... FINS A ON?

Hem estat construint la democràcia pas a pas durant molts anys, a força d'anar objectant a les restriccions legals que ens impedien exercir-la lliurement.

Avui, amb les eleccions, s'obre un procés per anar enderrocant tota restricció i obligació imposada. Però aquest no serà un combat d'un dia, d'un vot, d'un líder o d'un partit. Haurem de continuar objectant encara a moltes coses que encara resten de l'antic règim. Encara tres institucions resten protegides sacralment: la Monarquia, la "Unidad de España" i les Forces Armades. La democràcia acabada d'estrenar —no amb disgust— tolera posar en qüestió, amb més o menys força, la Monarquia —molts partits diuen: som republicans, però ara acceptem la monarquia com a primer pas...— I encara amb més força es qüestiona de rel "la Unidad de España" —les clares opcions autonòmiques expressades a Catalunya i al País Basc—. Però davant les Forces Armades continuem amagant el cap sota l'ala, ja sigui per temor a la seva força real, o potser a fi que vagin acceptant els canvis consumats que elles —o almenys, importants sectors— no poden ni volen acceptar.

Ja sabem prou bé el paper que les Forces Armades han tingut en el naixement i manteniment del règim franquista durant 40 anys.

Ara la seva funció serà la de "mantenir la Constitució, la Monarquia, i protegir i defensar els territoris i la població d'Espanya".

Tenen, doncs, el paper mil vegades repetit de defensar la Pàtria.

Però, DEFENSAR DE QUÈ?

Una Pàtria que amaga la unitat forçada de pobles autònoms? Una democràcia i una constitució que nega una part important de la seva raó d'existir durant 40 anys? Una població allunyada del món militar que li té més por que confiança?

A casa nostra ja hem conegut massa vegades el pes de les armes: l'ocupació de Barcelona el 1714, la Setmana Tràgica, el juliol del 36... Militarisme i centralisme o espanyolisme han estat desgraciadament realitats moltes vegades lligades. El refús, no sempre confessat, de participar en la institució militar és també prou clar: manca d'escoles militars i d'oficials catalans, i crítica de la complexitat absurda del servei militar obligatori, explicitada en l'Estatut de Núria de 1931: "El poble català (...) voldria que la joventut fos alliberada de l'esclavatge del servei militar".

O és, potser, defensar la població, les repetides actituds de trencar vagues de correus, d'autobusos, de ferrocarrils, de forners...?

És que potser ens defensen de les invasions econòmiques, culturals i polítiques que el neo-imperialisme realitza impunement i cada dia des de despatxos de New York, Bonn o París... instal.lant multinacionals o envaint-nos amb productes, tecnologies, capitals, publicitat, armament...?

Què representen les nombroses Bases Americanes, amb importants arsenals atòmics i estratègiques situacions, sinó ésser un dels primers objetius d'un possible atac en cas de guerra, per defensar uns interessos que no són pas els nostres?

I qui ens ha de defensar dels "defensors professionals", aïllats de la societat, però detentors de la força de les armes? Qui ens ha defensat i defensarà dels seus abusos, si ho posem tot a les seves mans, si ningú no pot parlar, opinar o criticar res de la sacra institució militar?

Per què en els darrers mesos, de tota una llarga col.lecció editorial de divulgació política, dels quatre llibres segrestats, els dos únics que hi continuen depenen de la jurisdicció militar? (1)

Per què els militars de la UMD, els comitès de soldats, els policies reivindicatius i els objectors de consciència al servei militar continuen detinguts i perseguits, malgrat simbòliques amnisties?

És molt demanar també democràcia dins l'exèrcit? El secret i la disciplina militar no poden amagar desitjos inconfessats de mantenir dictadures ocultes, massa temps lligades a l'estament militar.

La democràcia també dins l'exèrcit: un estatut per als soldats i oficials, dret a la sindicació, dret a elegir responsables, a discutir l'organització i les finalitats de les Forces Armades. En aquest diàleg dintre i fora de l'exèrcit anirem descobrint les seves reals funcions i estructures futures: manteniment o tendència a la desaparició, servei obligatori, voluntari-popular o professional... La democràcia qüestiona, objecta, replanteja, fa participar. Si tot és net, per qué hem de tenir por? No és això la democràcia?

DEFENSAR, COM?

Continuaran sortint al carrer ara amb "armes democràtiques" per ofegar les veus dels qui no es conformen amb democràcies formals, de nom però que mantenen situacions d'injustícia o ens porten a un progrés deshumanitzat?

Continuaran creient que els conflictes internacionals, avui, encara es poden resoldre amb exèrcits nacionals, amb poc i vell material, o amb armament atòmic i aliances, que de cap manera no poden protegir ni territoris ni poblacions, siguin propis o estrangers?

en Marti Olivella

Continuaran negant un concepte de defensa que no s'identifiqui necessàriament amb la tan coneguda i exclusiva defensa armada?

Continuaran negant tot nou sistema de pensament i d'acció que proposi mètodes veritablement humanitzats per

resoldre els –sembla– inevitables conflictes entre els homes, les classes i els pobles?

Tanmateix, cal reconèixer que l'exèrcit ha estat maltractat. Li ha mancat material modern i organització. Els pressupostos han arribat justos per cobrir els sous d'un excessiu nombre de personal i d'alts càrrecs. Ara, a canvi de la seva suposada neutralitat, totes les forces polítiques han de tenir ben en compte les Forces Armades. Caldrà tenir-les contentes, modernitzar-les, que se sentin orgulloses de poder recuperar un lloc en la societat que darrerament havien perdut en la degeneració franquista i en el ràpid procés democràtic.

Però per a tot això calen molts diners. Els diners que seran necessaris per solucionar la munió de problemes pendents d'aquests anys. Serà forçós per posar l'exèrcit a l'altura que hom creu que li pertoca, una renovació de personal –molts hauran de passar a la reserva amb les conseqüents compensacions–. Caldrà també tenir armament modern, sofisticat, fins i tot potser atòmic... com cal a una potència industrial, democràtica i militar. Caldrà també reformar el servei militar, fer-lo més atractiu –bé, que comenci a ser-ho–, que el jove no tingui la sensació de perdre el temps, sinó que realitza una gran tasca en defensa de la democràcia.

Si la defensa fos quelcom viu, amb sentit, comprensible, no caldria fer-la obligatòria i forçada. Tots hi anirien de bon grat, talment com tots –o quasi tots– han anat a votar. Si no és així, cal desconfiar d'un deure i un honor que si no el compleixes, t'engarjolen de tres a vuit anys i perds un munt de drets ciutadans.

Hom diu que l'Estat o la societat pot demanar als seus membres un oferiment d'una part de la seva vida, al servei de la comunitat. Tot i que aquesta idea pot ésser molt qüestionada, podem admetre de moment que cal que cada ciutadà (homes i dones) aporti a la col.lectivitat un servei que depassi els interessos estrictament particulars o familiars o de grup. Però, per què l'únic servei possible ha de ser el de la defensa armada? És que potser no hi ha necessitats més urgents fora del marc de la defensa armada que també podrien ésser ateses amb un servei? Hem de seguir justificant una estructura que cada any fa passar pel sedàs 200.000 joves, amb una despesa mitjana de mig milió de pessetes, sense fer res de productiu? I això en espera d'uns suposats conflictes, davant dels quals avui dia res no podríem fer ni que fos amb molt d'armament, cosa que per a nosaltres seria impossible no essent una gran super-potència. Sembla, d'altra banda, que en els inevitables conflictes entre nacions, sols la voluntat de tot un poble a no col.laborar ha estat capaç de vèncer els grans imperis: el del anglesos a la India, o el dels Americans, al Viet-nam. Per què seguir justificant sota mil mites la necessitat d'unes institucions que estan –sembla– condemnades a desaparèixer a un cert termini? Perquè, si no ho fan elles, serem tots que desapareixerem!

Ara en els pobles de l'Estat espanyol s'ha de començar un treball immens de construcció cultural, social, econòmica i política. Per fer això no n'hi ha prou amb lleis –lleis, per altra banda, ben difícils de néixer–, sinó que cal un treball desinteressat i voluntari –com s'ha iniciat els darrers anys en molts barris i pobles– de milers de persones disposades a lluitar a fons. Per què no dedicar part d'aquest treball-servei dels ciutadans joves a aquestes tasques, lliurement triades? Un treball voluntari, amb fortes motivacions personals i socials, és més productiu i més humà –si té mitjans i objectius reals– que moltes planificacions burocràtiques o tecnològiques fetes des de dalt.

Avui, doncs, els pobles de l'Estat espanyol necessiten urgentment una democratització també en l'exèrcit, un replantejament de les funcions i dels mitjans de defensa, i un llençament social, cultural, econòmic i polític que creï els suports d'una societat i d'un món basat en la justícia cara a aconseguir la Vera Pau.

Tots els qui vegin això sabran trobar el seu lloc, el seu servei específic, la seva aportació i la seva objecció,

Per defensar el dret a objectar, a construir noves realitats –malgrat la democràcia– encara us he d'escriure des de la presó compartida amb altres companys, convençuts de l'encert d'aquestes paraules: "Ningú no pot desentendre's de la seva responsabilitat. Ni l'investigador. científic, ni el militar, ni l'economista no poden restar tranquils fent passar la responsabilitat a la instància política. Aquest era l'argument dels criminals de guerra en el procés de Nüremberg –Jo només executava ordres que venien d'una autoritat superior–. Manera massa fàcil d'esquivar la responsabilitat personal. Ningú no ens pot dispensar de l'obligació d'interrogar-nos sobre la definició del crim, i de ser cadascú, al nostre lloc i al nostre nivell, un objector de consciència. La consciència és allò que sempre objecta". (Roger Garaudy, Paraula d'home. Ed. Claret).

MARTÍ OLIVELLA i SOLE
Objector de consciència,
des de la presó civil de Figueres,
pres d'ençà del 5 de maig de 1977

(1) "¿Qué son las Fuerzas Armadas?" i "Qué son los objetores de conciencia?" Edit. La Gaya Ciencia. 1977

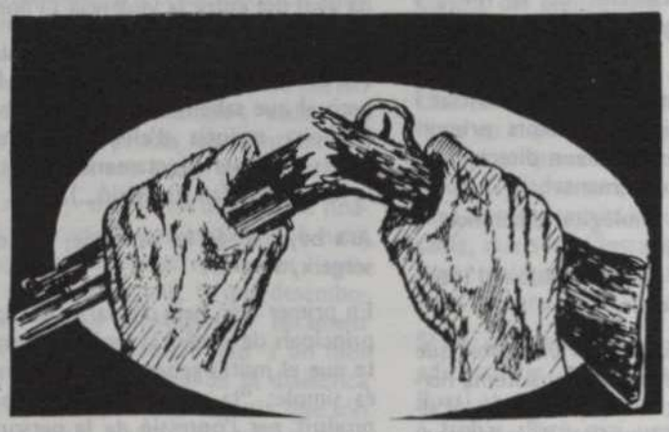

"... un resistent civil no pot buscar ni rebre privilegis".

Mahatma GANDHI
Young India, 1922

notes sobre NV

Es fa força difícil parlar de n-v a nivell global, sense especificar-la en cap camp concret, com el pedagògic (estudi de la relació mestre-alumne), el polític (accions immediates davant de reivindicacions concretes), el sexista, el militar...

Malgrat tot, la visió global de la n-v, com a n-v en si, és quelcom molt important, i per altra banda poc aprofundit per nosaltres que, majoritàriament, hem après la n-v, l'ésser noviolents arran de la pràctica, intensa o esporàdica, d'accions realitzades en moments i amb motius molts clars i concrets (encartellaments per conscienciar la gent, marxes demanant la llibertar de detinguts, encadenaments, llençaments d'octavilles, penjades de pancartes i ninots, etc.).

Aquest aprenentatge, pel qual hem passat la majoria de nosaltres, crec que és força lloable. Malgrat tot, de la mateixa manera que hom accepta que una teoria, sense pràctica al darrera, és buida i fins i tot pot arribar a ésser absurda, una pràctica sense teoria de base que la recolzi i sostingui, també és bastant buida i més aviat sembla un joc de nens.

Aquí radiquen els motius de la necessitat —m'atreviria a dir que imperiosa— de formar-nos teòricament, aprofundint alguns aspectes de la n-v , i donant base i explicant-ne d'altres.

L'ésser humà, des del mateix moment del seu naixement, resta influenciat i condicionat per dos factors primordials (1), que incideixen directament en llur desenvolupament:

1r. Factors biològics d'herència i adaptació.
2n. Factors de transmissió o d'interacció socials.

Els primers factors, els biològics, que depenen de l'evolució del sistema nerviós, "predestinen", per dir-ho d'alguna manera, alguns trets de la persona. Aquests factors existeixen en cada individu i són irreversibles, insubstiubles i insuprimibles. El que sí que és possible és de variar, transformar o canalitzar les manifestacions d'aquests factors biològics.

Biològicament, l'ésser humà té en el seu organisme una sèrie de glàndules que segreguen unes hormones que actuen com a "activadores" en la persona. Alguna d'aquestes hormones (no sé pas quina, ja que no sóc especialista en medicina o biologia) dóna a l'home un fort potencial, una força, una energia que molts anomenen agressivitat. En termes del molt discutit Wilhelm Reich, podríem identificar aquesta energia amb l'orgó.

Aquesta agressivitat, potència o energia es manifesta en el camp extern al biològic, en el comportament; en el camp social, en diversos aspectes: el progrés, la irascibilitat, la violència, l'esperit de lluita, la construcció de la pau...

Els segons factors, els d'aprenentatge, són els que influeixen més sobre el desenvolupament i posterior comportament de l'ésser humà. Aquest comportament, manifestació externa esmenatada al paràgraf anterior, no és res més que la canalització de la potència o energia vers unes fites concretes.

De totes aquestes manifestacions, la que ens centra més l'atenció a causa del nostre refús i la seva problemàtica, és la violència. El primer que observem és el perquè d'aquesta adequació, aclimatació i conciliació tan gran que hi ha avui dia entre la violència i l'home.

Indubtablement, són molts els factors i se'ns faria molt llarg de comentar-los, però el que sabem és que molts d'ells, la bona majoria d'ells, són factors creats i dirigits directament a realitzar la funció que fan (televisió...).

Ara bé, què és la violència, per què sorgeix, d'on ve?

En primer lloc, hem d'aclarir tres tipus principals de violència tenint en compte que el motiu general de la violència és simple: "la violència és un efecte produït per l'opressió de la persona" (2).

1r. La violència fruit d'una mala relació entre homes. La violència (globalment) és fruit de la violència d'uns homes sobre uns altres, en una relació amo-esclau. En la violència sempre hi ha explotadors i explotats. La violència del dèbil forma part dels mecanismes de defensa contra l'opressor (3), és fruit d'un estat de sofriment. És una canalització de l'energia de cara a aconseguir l'alliberament, però canalització violenta.

2n. La violència fruit de la relació home-societat. La societat manipula l'home cercant l'adaptació, conciliació i submissió d'aquest en els perversos i alienants engranatges socials, intentant convertir les necessitats socials en necessitats individuals. La societat dóna a l'home uns elements de lluita antiquats i gairebé (per no dir totalment) inefectius, amb els quals ell lluita aferrissadament per subsistir. Davant d'aquestes infinites dificultats, l'energia de l'home es torna agressiva, aprofitant-la la societat per al seu propi creixement i progrés, creant un diabòlic cercle tancat, que en termes freudians podríem definir com: la societat potencia igualment l'agressivitat i la libido de l'individu. "L'agressió activa la destrucció, la qual apunta vers la mort, mentre que la libidio cerca la preservació, protecció i perfecccionament de la vida. Per tant, la destrucció serveix a la civilització i als individus tan sols mentre treballi al servei de l'Eros" (4), cosa que la societat fa totalment possible mitjançant els seus engranatges, i potencia cada dia més i més.

3r. La violència de la guerra i la mateixa guerra no són altra cosa que una situació de violència institucionalitzada i legalitzada per un estat amb motiu d'uns interessos propis (absorbir part de l'excedent econòmic...)

Hem vist alguns motius de perquè l'energia pot ésser canalitzada vers la violència (els casos 1 i 2), tenint en compte que la societat, per la seva mateixa subsistència, vol violència i hi aclimata l'home, tal com hem dit abans.

De la mateixa manera, tota aquesta energia, per voluntat pròpia, pot canalitzar-se vers la no-violència i això és el que han fet tots els no-violents. Malgrat que el procés de canalització hagi estat en molts casos inconscient, el que és cert és que la voluntat d'ésser no-violent és conscient i madurada, ja que la canalització de l'energia vers la n-v comporta, a nivell vivencial, una alternativa d'actuació.

Sí, la n-v és voluntat. Jo sóc no-violent si vull, si en tinc ganes I si crec en la n-v i la seva força.

Jordi Quintana.

(1) J. Piaget. "On va l'educació". E. Teide.

(2) J. Ma. Diez Alegria.

(3) Yves Tesnon.

(4) H. Marcusse "L'agressivitat en la societat industrial avançada". Alianza.

— EL POBLE DELS U.S.A. VOL LA BOMBA DE NEUTRONS —

Ens trobem davant d'un fet real i lamentable: el senat dels EE.UU. d'Amèrica acaba d'aprovar el pressupost de 32 milions de dòlars per tirar endavant el projecte de fabricació de la bomba de neutrons. No explicaré aquí els efectes d'aquesta bomba ni tampoc el perquè l'han fet i les intencions dels nord-americans al presentar aquest nou nadó de la tècnica de la nostra avançada *civilització*.

El que sí vull fer constar aquí és un petit defecte, gairebé res, una fotesa, de la tan portada DEMOCRÀCIA. Els representants del poble USA al senat demòcrata han aprovat aquesta llei que vincula als seus representats. És que ells volen la bomba N? No ho sé, penso que no; tampoc han estat consultats ni tan sols informats, ni ningú els ha parlat dels efectes ni dels defectes; és natural, deu formar part del secret només conegut pels senyors senadors i per algún arriscat periodista dels països que serien possibles clients de les explosions de l'artefacte.

Ja veieu com van les coses: la Democràcia es pot convertir en això: anar a votar cada quatre anys, sí, després d'una campanya electoral molt democràtica i després ja està, ja poden fer el que vulguin; fins i tot una bomba de neutrons sense saber-ne res nosaltres.

Anem amb compte: hem començat els quatre anys. A Madrid U.C.D. i el P.S.O.E. no volen minories i aquí a Catalunya els GRANS PARTITS es volen desfer d'aquest òrgan del poble, mobilitzador de masses que és l'Assemblea de Catalunya.

Atenció! Vam votar DEMOCRÀTES FIDELS AL POBLE. Encara hi confiem. .

Francesc Riera
Objector de Consciència
— Balsareny —

LA NO-VIOLÈNCIA COM A BASE D'UNA REVOLUCIÓ PARLAMENTÀRIA?

("n-v / parlamentarisme")

Actualment, mitjançant elucubracions filosòfiques es poden trobar mons millors. Si ho fèiem en el pla polític trobaríem el món socialista, comunista, liberal, etc. Sota aquesta base i segons la mentalitat occidental, el parlamentarisme seria el mitjà idoni per assolir el fi (l'estructura del món) desitjat.

Jo hi voldria veure un doble contrasentit en aquest plantejament, tan abonat darrerament al nostre país: primer, el fi no es pot fixar a priori, perquè en el cas de ser assolit, i més a través del parlamentarisme, el procés serà lent i les circumstàncies d'aleshores no tenen per què ser les mateixes que èn el moment en què es va idear. A més, en el joc parlamentari, s'haurà prostituït poc o molt, en el regateig que li és inherent (negociació?). Una altra objecció seriosa és que el fi és donat per una minoria (que normalment no és ni tot l'electorat que ha votat una opció) o, el que encara és pitjor, és format per idees importades de models existents en altres latituds o d'altres temps.

Segon, els mitjans no són justos en la seva totalitat, ni de bon tros. A les repetides alienacions i condicionaments publicitaris o televisius, cal ajuntar-hi també el fet que la base resta allunyada del debat creatiu i les estructures consumistes actuals porten l'individu a desentendre's cada cop més d'aquest procés, absolent així els dirigents del seu pecat de cabdillatge.

En resum, trobar-nos davant una finalitat inexacte i uns mitjans poc nets, incapaços d'infantar res de net i semblant al fi projectat, fa que desemboquem en un plantejament netament no-violent. L'evolució cap a un món més just ha de sorgir de la dialèctica entre els mitjans i el fi, puix que són inseparables. Això, evidentment, en un marc de respecte total a la veritat i realitzat a nivell de cadascú com a aportació a la col.lectiva, que amb un plantejament paral.lel fa avançar vers el fi desitjat.

Evidentment, dins aquesta dinàmica de diàleg constant i progressiu hi cap la intervenció al parlament, però no perquè aquest sigui un camí vàlid per ell mateix, sinó sota l'òptica de convenciment del contrincant i de la recerca conjunta de la part de veritat que hi ha en cadascú.

Una revolució no-violenta s'ha de realitzar en el poble (pel poble), i els plantejaments que en surtin s'han de proposar a l'adversari, no per negociar, sinó com a exposició d'una veritat mutable, que s'ha d'instaurar i contrastar, però mai regatejar afluixant-ne quelcom a canvi d'una falsa "eficàcia".

Si les estructures adverses i el propi adversari es troben (a més d'altres llocs) al parlament, allá se les pot anar a trobar. Però mai unes Corts poden ésser un fi, ni tan sols un mitjà únic i principal. Si es vol acceptar, ha d'ésser simplement com una de les múltiples taules d'intercanvi d'idees existents.

Antoni Cisteró

SALVADOR CASANOVA

o l'anarquia racionalitzada

En Casanova no necessita cap mena de presentació entre nosaltres. El coneixem des de fa temps, com a "marxaire" l'estiu passat, com a participant del grup de No-alineats de l'A. de C. i, darrerament, com a candidat número u de la CUPS en les eleccions.

— Per començar, Salvador, quin creus que ha estat el paper de la CUPS en les eleccions?

— Aquestes han estat unes eleccions-sorpresa, en les quals cap candidatura no ha obtingut els escons que esperava, o el nombre d'escons que els sondeigs d'opinió suposaven. Cal tenir en compte que sortíem de quaranta anys de franquisme, la principal victòria del qual —jo diria que l'única— ha estat la profunda despolitització d'extensos sectors populars. Amb tot i això, cal remarcar l'aclaparant derrota de l'extrema dreta. El poble ha votat democràcia i Catalunya, sense gaires matisacions.
Quant al programa de la CUPS puc dir que no és el resultat d'un procés teòric d'elaboració, a partir de les quatre parets d'un despatx de directiva de partit, sinó que és la suma de les reivindicacions sectorials proposades a través dels nuclis de base. El resultat ha estat un programa no extremista, però sí radical, tant en els plantejaments socials com en l'exigència de les llibertats nacionals de Catalunya.

— En base dels resultats de les eleccions, quina continuïtat tindrà la CUPS?

— El resultat de les eleccions no ens ha sorprès pas més que a qualsevol altra candidatura. En definitiva, però, qui dirà la darrera paraula seran els nuclis de base. I tinc la confiança que la decisió serà la de mantenir viu aquell esperit de continuïtat que ens va unir per tal de configurar-nos com a Unitat Popular pel Socialisme.

— Ara, deixant el tema de les eleccions, per què no ens parles de tu mateix (ideologia, no-violència, comunicació social...)?

— Sóc radicalment esquerrà i radicalment nacionalista, dos conceptes que per mi són inseparables. Em considero anarquista, en el sentit que em crec deslligat del sistema, si més no en un percentatge molt alt. L'anarquia la concebo només com una praxis personal, una actitud; l'anarquia teòrica, deixa de ser-ho per definició.

Quant al problema de les nacionalitats, crec que parlar d'independència avui no és vàlid. Tothom es necessita. D'alguna manera depenem els uns dels altres i de ningú en especial. En aquest sentit, jo canviaria la paraula independència per "inter-dependència", concretant-se en la nostra situació actual en una confederació de l'estat espanyol. En un futur no llunyà, Catalunya formaria part de l'Europa confederada, no ja com a integrant de l'Estat espanyol, sinó com a sobirana.
La meva actitud social em defineix com a no-violent per natura. Val a dir, però, que la meva no-violència, encara que això pugui decebre algú, no va més enllà de certs límits. Crec que en determinades circumstàncies, utilitzar la força davant l'agressió al feble o indefens, o fins i tot per a la pròpia defensa, no suposa necessàriament un esperit violent. Perquè hi ha una no-violència pastada de renúncies denigrants, de submissió indigna a qualsevol opressió, xopa de por i servilment obedient,

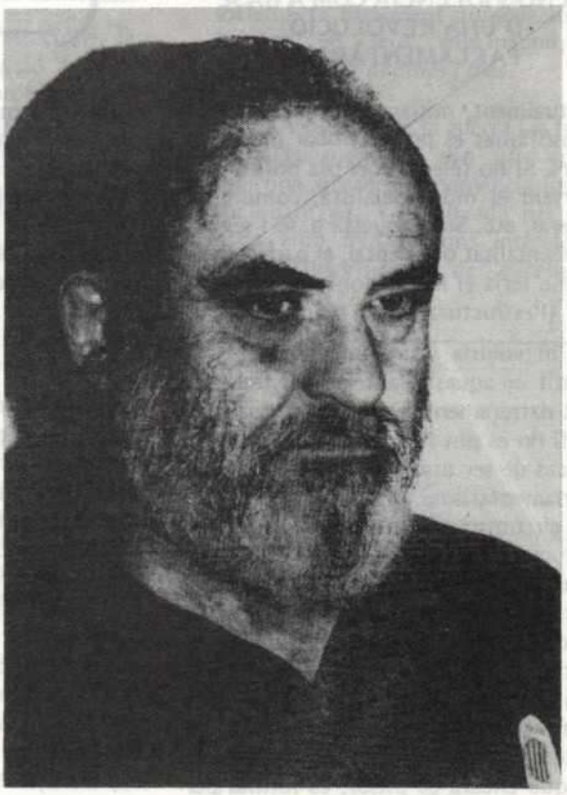

"... el coneixem com a marxaire"

feta d'actituds blanament acomodatícies i que es tanca a casa quan a fora alguna cosa crema, i que no en surt fins que tot està cremat.

Però la no-violència veritable, l'únic que és vàlida, és aquella que diu NO a la llei injusta, tot assumint les conseqüències del no. És la que refusa l'ordre infamant, la que sap rebel.lar-se —pacíficament, però amb fermesa— contra l'arbitrarietat o la injustícia, la que és capaç de manifestar-se en so de pau contra el despotisme polític, contra la iniquitat que el despotisme suposa, contra la tortura inflingida a éssers humans ben sovint justos i innocents, contra la mentida, contra l'egoisme, contra la hipocresia...

Estic contra el militarisme, que és un flagell per a la humanitat, al servei dels interessos d'una minoria sota la disfressa dels interessos de la "pàtria". Esgarrifa de veure com destacats dirigents de partits polítics que es defineixen com a socialistes o comunistes s'omplen la boca amb aquesta paraula. Una paraula, "pàtria", que hauria d'ésser esborrada dels diccionaris socialistes o comunistes, puix que és la paraula clau del militarisme, a través de la qual es justifiquen les agressions d'un poble a un altre.

És per això que l'objecció de consciència hauria de ser la norma i no l'excepció que actualment significa ser objector.

Alguns revolucionaris del secà afirmen que les relacions humanes canviaran quan canviïn les relacions de producció. Jo no hi estic d'acord. A més crec que la voluntat ferma i decidida de canviar les relacions humanes a partir del propi capteniment, sense complexos ni repressions, pot accelerar considerablement el canvi en les realcions de producció. En aquest sentit, els objectors de consciència em semblen una promesa. Una promesa, malauradament, massa minoritària.

De la comunicació social i en concret de les relacions home-dona, crec que només poden ser vàlides si són realment lliures. I només poden ser lliures si totes les opcions possibles en l'ampli camp de les relacions home-dona, des del matrimoni més fidel fins l'amor lliure, des de la relació permanent i exclusiva fins a la relació simultània o esporàdica; mentre una d'aquestes múltiples opcions sigui objecte de qualsevol privilegi, no hi haurà llibertat en les relacions home-dona, puix suposarà sempre una forma de coacció.

Tots els dogmatismes són igualment emprenyadors, tant els de la dreta com els de l'esquerra. Seria dogmàtica l'afirmació contrària que tots els éssers humans, necessàriament, han d'aparellar-se de dos en dos, home i dona. No seria menys dogmàtica l'afirmació contrària, segons la qual, qualsevol forma d'aparellament estable, permanent o fidel, havia d'ésser negada i institucions com el matrimoni i la família abolides. Llavors, el que cal és que cada individu, home o dona, pugui elegir el tipus de relació que millor s'avingui amb el seu particular tarannà o la seva idiosincràsia, mentre no posi límits a la llibertat de l'altre.

Gràcies per la conversa, i fins a sempre.

Rosa M. Rams-Toniclos

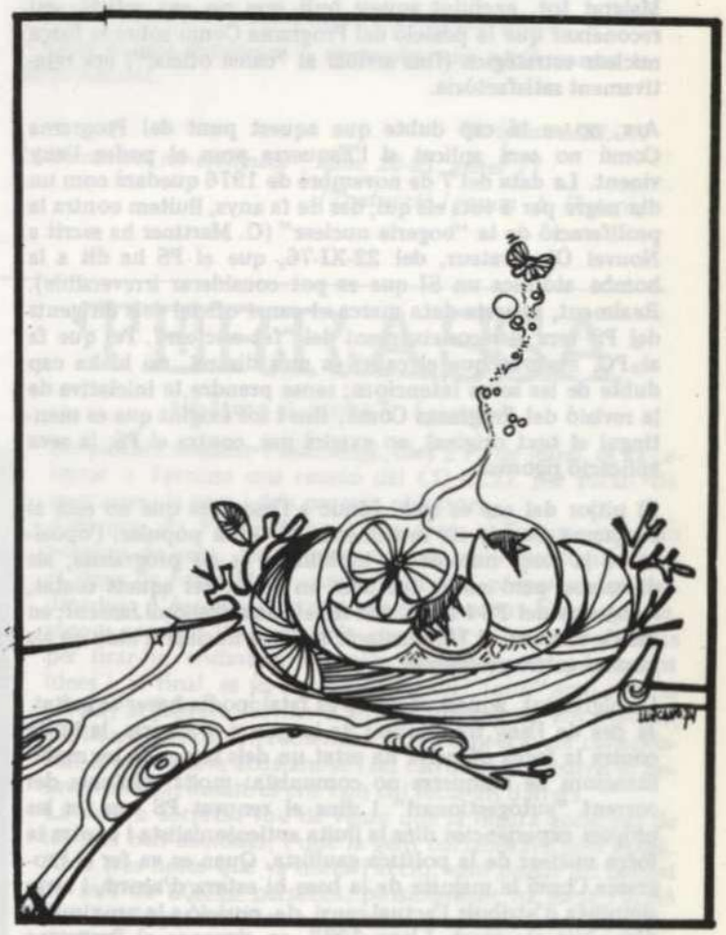

Com a aportació a la problemàtica política d'aquests temps, presentem una traducció resumida de la revista ALTERNATIVES NON VIOLENTES, editada pel M.A.N. de Lyon.

EL CANVI D'ACTITUD DE L'ESQUERRA FRANCESA RESPECTE A LES ARMES NUCLEARS

Mentre el Partit Comunista, el Partit Socialista i el Moviment de Radicals d'Esquerra repeteixen constantment que el programa comú no es pot tocar ni revisar, s'està a punt de modificar-lo en un punt força important: la força nuclear d'atac. El Progr. Comú era molt clar: "Renúncia a la força d'atac estratègica sota qualsevol forma; atur immediat de les fabricacions franceses; reconversió de la indústria nuclear militar en indústria atòmica pacífica, tot respectant els interessos dels obrers afectats. En cap cas els problemes que portés aquesta reconversió seran pretext per continuar mantenint la indústria nuclear militar". Cal reconèixer que aquest programa fet el 1972 té, respecte a la indústria atòmica pacífica, una total ignorància dels problemes técnics, ecològics i polítics que després han estat difosos. Malgrat tot, excluint aquest buit que no ens satisfà, cal reconèixer que la posició del Programa Comú sobre la força nuclear estratègica (fins arribar al "canvi oficial") era relativament satisfactòria.

Ara, no es té cap dubte que aquest punt del Programa Comú no serà aplicat si l'Esquerra pren el poder l'any vinent. La data del 7 de novembre de 1976 quedarà com un dia negre per a tots els qui, des de fa anys, lluitem contra la proliferació de la "bogeria nuclear" (G. Martiner ha escrit a Nouvel Observateur, del 22-XI-76, que el PS ha dit a la bomba atòmica un SI que es pot considerar irreversible). Realment, aquesta data marca el canvi oficial dels dirigents del PS vers el reconeixement del "fet nuclear". Pel que fa al PC, malgrat que el canvi és més discret, no hi ha cap dubte de les seves intencions; sense prendre la iniciativa de la revisió del Programa Comú, fins i tot exigint que es mantingui el text original, no exigirà pas, contra el PS, la seva aplicació rigorosa.

El pitjor del cas és que, àdhuc a l'esquerra que no està al Programa Comú, els moviments de lluita popular, l'oposició a la força nuclear no mobilitza: és als programes, als discursos, però no es tradueix en actes. Per aquest costat, l'esquerra del PS i el PC por fer el canvi tranquil.lament; en cas de victòria, el 78, mantenir la força nuclear d'atac no els portarà gaires problemes.

I malgrat tot, aquest canvi no és fatal; podia haver-se evitat. Ja des de l'any 62, després de la guerra d'Algèria, la lluita contra la força ofensiva ha estat un dels temes de les mobilitzacions de l'esquerra no comunista: molts militants del corrent "autogestionari" i dins el renovat PS van fer les pròpies experiències dins la lluita anticolonialista i contra la força nuclear de la política gaullista. Quan es va fer el Programa Comú la majoria de la base hi estava d'acord, i seria simplista d'atribuir l'actual canvi de posició a la proximitat d'un èxit electoral. L'any 1972, en signar-se el Programa Comú, faltaven nou mesos per a les legislatives, i les possibilitats de guanyar eren gairebé tan positives com avui.

Cal deduir que si s'ha arribat a aquest canvi és més per una resignació davant el fet consumat del qual no se sap com sortir, que no pas per una conversió dels militants a les teories estratègiques de De Gaulle. Per això, més que no pas una crítica a la posició actual del PS, cal fer abans que res una autocrítica seriosa de l'acció i les posisions dels militants i moviments oposats a l'armament ofensiu atòmic.

ELEMENTS PER UNA AUTOCRÍTICA

L'apoliticisme

Evidentment, en general, els moviments d'oposició a l'armament atòmic han posseït sempre un grau molt alt d'idealisme, generositat, indignació... han donat arguments de xoc, però sense trobar plantejaments seriosos en el pla polític. Hi ha hagut una debilitat d'anàlisi, acontentant-se amb explicar el desenvolupament de la força ofensiva en la voluntat política d'un home, De Gaulle.

L'anàlisi del paper econòmic de la fabricació, el lloc en el procés de militarització ha estat molt superficial. Només alguns especialistes han assolit, dins un cercle estret i un llenguatge de militants, d'analitzar amb algun rigor les raons que han portat la classe dominant a realitzar aquest projecte tecnològic, econòmic, militar i polític.

Apoliticisme, doncs, per refús a l'anàlisi rigorosa: però també per refús a prendre partit en el combat polític del moment. Un exemple clar n'és la posició ambígua de les Esglésies respecte a aquest problema: textos i declaracions, però poques posicions concretes i preses de partit coratjoses. Hi ha massa cristians als quals s'ha enganyat fent-los creure que només calia lluitar "per un món més paternal", "per un canvi de mentalitats", "per crear la pau al voltant de cada u", sense dir-los que per a això calia una lluita política contra un sistema de violència estructural de la qual la bomba atòmica és a la vegada el fruit monstruós i el símbol perfecte. No n'hi ha prou amb dir que respecte a l'armament atòmic les posicions de la Dreta i de l'Esquerra són ara similars. Això seria indecent, car és precisament degut a l'abstenció política dels que diuen això el que ha fet possible el canvi de l'Esquerra.

ABSÈNCIA D'ESTRATÈGIA

La conseqüència d'aquest apoliticisme dels oposats a l'armament nuclear ha estat l'oblit progressiu d'aquest tema de lluita pels elements més seriosos de l'Esquerra i de l'Extrema Esquerra a partir de 1968. Els darrers anys àdhuc era inconvenient de fer sortir aquest tema en medis militants: era "pacifisme petit-burgès" o "humanisme cristià" o també "catolicisme un xic demagògic". Les virtuts del "realisme" nuclear han anat guanyant l'Esquerra (sense comptar amb alguns sectors d'extrema esquerra, principalment trotskistes que no han estat mai contra la bomba atòmica).

Dins els medis no-violents, el tema anti-bomba no mou gaires mobilitzacions, més posades en d'altres fronts com Larzac, Malville, etc. No serà que manca una noció d'estratègia a llarg termini als no-violents i a tots els qui insisteixen en l'espontaneïtat de l'acció? I, sense aquesta estratègia, ¿es poden muntar campanyes el fi de les quals sigui fer anullar una decisió ja presa pel poder?

Davant el poder que realitza metòdicament i durant llargs períodes els seus projectes antipopulars (militarització, nuclearització, etc.), els moviments que s'hi oposen no saben fer més que focs d'encenalls, sovint impressionants per la mobilització popular i la imaginació, però sense la durada, la tenacitat, l'estratègia que podria fer fracassar aquells projectes a llarg termini.

FEBLE REFLEXIÓ SOBRE LA DEFENSA

És factible dir que les armes atòmiques són immorals, contràries al Concili, ruinoses, antidemocràtiques, que posen en perill de mort un país en cas de guerra, que apropa l'apocalipsi nuclear amb la seva proliferació, etc... tots aquests arguments són justos; en un debat fan pes, i no cal renunciar-hi. Però cal deixar de subestimar els arguments contraris. En efecte, si creiem els nostres arguments justos i convincents per una part, i per l'altra veiem l'Esquerra,almenys en aquest punt, ajuntar-se a la Dreta, cal treure'n la conclusió que la guerra s'ha tornat cega, estúpida i inconscient, o bé que la força ofensiva nuclear té arguments a favor, quelcom que havíem oblidat: no serà simplement el "ja està fet"?

La conclusió és que l'Esquerra (àdhuc si algun dia es torna més "popular" i més "autogestionària" que el Programa Comú) difícilment podrà renunciar a l'armament nuclear si no se li proposa una alternativa eficaç i credible. Contra arguments, n'hi ha prou amb arguments. Contra un "ja està fet" cal una alternativa.

ABSÈNCIA D'ALTERNATIVA

És un fet que no hi ha hagut el neguit de buscar i proposar a l'Esquerra una alternativa per part dels militants anti-força nuclear (pacifistes, antimilitaristes o no-violents).
La virada vers la força atòmica del Programa Comú s'explica en part per aquesta manca: ningú no ha proposat res a l'altra part. D'ací es pot deduir la temptació de prendre simplement l'herència de la Dreta, sobretot si aquesta accepció avançada permet d'esgarrapar el 2 o el 3 per 100 de vots golistes que asseguren la victòria.

Per a evitar malentesos cal precisar en què ha de consistir aquesta actitud d'alternativa. S'ha de caracteritzar per posseir una exigència tàctica i pedagògica i també una exigència política (elements operacionals d'autodefensa popular).

Davant aquesta necessitat de presentar una alternativa a la força nuclear, els grups es presenten molt dividits. Per a uns, anarquistes espontanis, el sol mot de "defensa", àdhuc "autodefensa popular" és el pricipi d'una traïció: només els privilegiats tenen coses per defensar. Per a altres, moralistes impenitents, la força atòmica és quelcom de "dolent" i que cal refusar incondicionalment sense necessitat de fer cap consideració realista. Per a altres, revolucionaris rigososos, no cal pensár-hi ara, caldrà plantejar-ho l'endemà de la revolució.

Entre els oposats a la força nuclear, els únics que han proposat una alternativa són:

— Els partidaris d'una "defensa popular no-violenta".

— El P.S.U. que preconitza una defensa popular armada, basada en un Servei Nacional amb un mínim de professionals. Malgrat això es dubta de la posició actual del P.S.U. davant el canvi del Programa Comú.

CONCLUSIÓ PROVISIONAL

Resumint aquest treball podríem dir que el canvi del P.S. i el Programa Comú no és fatal; és degut en bona part a errors o manca d'acció per part dels militants anti-força nuclear; falta de claredat política, absència total d'estratègia, feble reflexió sobre la defensa, incapacitat per proposar una alternativa coherent.

Aquesta tesi és parcial i polèmica. Caldria també interrogar sobre el canvi d'actitud del Programa Comú els nombrosos militants que avui són al P.S. i els anys 60 foren lluitadors actius contra la força atòmica. De totes formes l'important és que la gent es plantegi seriosament aquestes dues qüestions:

— Fins a quin punt s'està d'acord amb aquest article.

— Com es pot continuar o reprendre una acció contra la força nuclear.

Christian MELON

"Alternatives no-violentes", núm. 20-21, gener 77

(Traducció i resum A. Cisteró)

ÚLTIMA HORA

TERRASSA:

... els tancs al carrer? (portada)

Els passats dissabte i diumenge, dies 2 i 3 de juliol, es va celebrar a Terrassa una reunió del CO.LL.O. per parlar de com anava la cosa i dels propers objectors.
Atès que era Festa Major, i que érem a Terrassa un gran nombre de gent, es va preparar una acció que lligués amb el tipus de Festa Major que, aquest any, preparava la Coordinadora d'Associacions de Veïns de la nostra ciutat, ja que, segons sembla, l'Ajuntament no tenia mitjans econòmics per tirar-ho endavant. De mica en mica, van anar sortint idees i, al final, es va decidir de fer un "Tank" amb el canó torçat; al darrera, havien d'anar-hi uns quants encartellats, explicant la nostra problemàtica de l'objecció de consciència. L'hora anava acostant-se i les carrosses dels barris es posaven en fila; nosaltres ens vam col.locar els darrers.
La nostra sorpresa fou de veure que la nostra acció era de les més ben acollides, i que la gent col.laborava com podia. Amb tres hores que va durar l'acció, vam passar pel davant de més de 60.000 persones; possiblement ha estat l'acció que ha tingut més ressò i que ha estat vista per més gent. Al final ens van deixar un "micro" i un dels qui anaven dalt del "Tank" va fer un petit parlament que va ser acollit amb força aplaudiments.

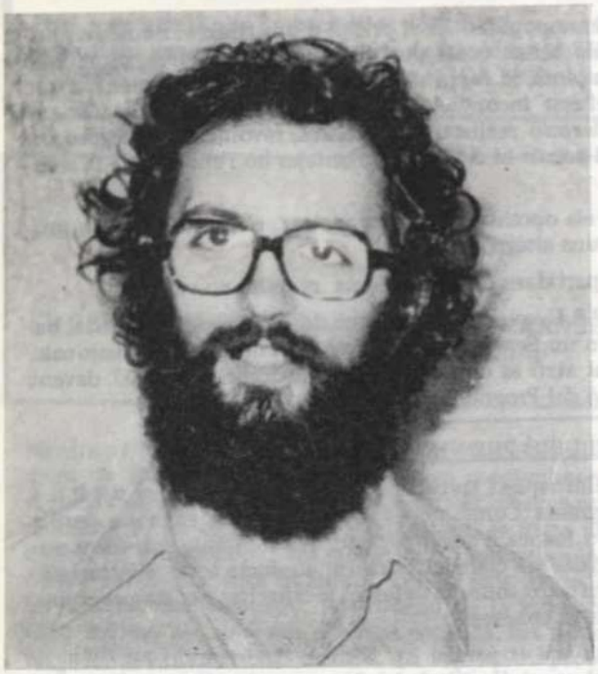

Escariz Magariño ja ha sortit de la presó (veure PAX núm. 28 pàg. 9).

Encara falten els altres. Aquesta darrers dies el tenim a Barcelona.

En el proper número publicarem una entrevista amb ell.

NOUS OBJECTORS ALS PAÏSOS CATALANS

MANIFEST DELS OBJECTORS DE JULIOL

Som set joves que havíem d'incorporar-nos al servei militar aquest juliol i no ho fem, ens declarem Objectors de consciència. Tots nosaltres, al negar-nos a fer el servei militar, hem començat a treballar en serveis civils, serveis pel poble i per la Pau. No hem volgut, ni volem, col.laborar amb l'exèrcit per diversos motius de consciència: morals, humanistes, ètics, religiosos, filosòfics o polítics, però tots amb un fí comú: treballar per la Pau i el desenvolupament. Volem que se'ns consideri com a persones que exercitem un dret, un dret de tota persona, el dret a la lliure consciència, i aquest dret l'exercim conscients del risc d'ésser castigats i condemnats de tres a vuit anys de presó.

No ens acollim al "real decreto" de cinc de gener passat que intentava reglamentar l'objecció de consciència i que en el seu moment ja vam denunciar degut a les deficiències que hi havia. (Els quatre punts bàsics de tot decret que intenti solucionar l'objecció els negava en rodó: 1.- L'O.C. ha de ser per motius diversos, no només per motius religiosos; 2.- que es creï un servei civil d'interès popular; 3.- independent de la jurisdicció militar; 4.- que no sigui discriminatori per la persona que s'hi acull.)

El reconeixement del dret a objectar, i més ara que ja hem començat el procés democràtic, és indefugible i necessari.

Per tot això, demanem fermament la llibertat immediata dels disset companys O.C. empresonats a Figueres, Mallorca, Vitoria i Bilbao; demanem també la confecció d'una llista provisional d'objectors que ens permeti no estar fora de la llei mentre es regula aquest dret.

Volem que se'ns deixi fer un servei civil a la comunitat, que no sigui un servei armat, que sigui independent de l'exèrcit.

És urgent l'amnistia total per als presos polítics d'opinió.

És necessari legislar l'objecció de consciència.

OBJECTORS SERVEI CIVIL

Toni Rodrigues – Can Serra
Jordi Viñas –Can Serra
Joan Bausà – Can Serra
Robert Gimeno – Lleida
Jordi Quintana – Barcelona
Claudi Casanova – Barcelona
Joan Manuel Soriano – Barcelona

CARTA DELS OBJECTORS EMPRESONATS A FIGUERES A L'ASSEMBLEA DE PARLAMENTARIS CATALANS

Encara des de la presó, ens reconforta la celebració d'aquesta Assemblea, en la qual el poble català té posada la seva esperança, per tal de recuperar l'autogovern de Catalunya amb les seves institucions; aconseguir una Amnistia Total que possibiliti començar de nou per a tots; i conquerir el respecte a les llibertats personals i col.lectives.

Confiem que en aquest marc sabreu també ésser portaveus dels afanys de Pau molt estimats pel nostre poble, concretats al llarg de la història, entre altres, per aquests fets:

– En el preàmbul de l'Estatut de Núria –clarament marcat per aquest esperit a favor de la Pau– quan diu: "El poble català... voldria que la joventut fos alliberada de l'esclavatge del servei militar".

– En la llarga lluita pacífica i a cops no violenta –especialment aquests darrers anys– en els barris, pobles, fàbriques, grans manifestacions ciutadanes o accions personals vers una societat justa i lliure.

Aquests fets ens mostren que un combat ferm i decidit no és contradictori amb el respecte a la vida i la dignitat de tota persona. Són el testimoni que el poble català ha donat i que ha de quedar viu en la construcció del futur i en la constitució de les nostres institucions:

Un Estatut que expressi l'aspiració a la Pau, sabent trobar el lloc adient a la Defensa, a les Forces Armades, a les variades possibilitats del jovent per servir el poble, i el respecte a les consciències personals.

Les forces armades, arreu del món, tenen un fort pes, prou conegut per tots –especialment a casa nostra i en referència a les autonomies–. Si bé no calen enfrontaments inútils, sí que cal una política clara i seriosa que no amagui el cap sota l'ala a la seva amenaçadora presència.

Amb l'esperança que sabreu estar a l'altura dels difícils encàrrecs que heu rebut, una forta abraçada!

Visca Catalunya!

Que en un món de pobles agermanats, triomfi la veritable pau per a tots!

Figueres, Foc de Sant Joan.

Els 11 objectors de consciència.

Paxpréss

acaba de sortir

recomanem aqueat llibre

"DEFENSA ARMADA O DEFENSA POPULAR NO-VIOLENTA"

Editorial Nova Terra
Col.lecció: Nueva Síntesis

Presentació de textos d'importants autors, feta per Gonzalo Arias, sobre un tema de gran candència actual.

"Es possible substituir la tradicional defensa armada de la societat per mitjans no-violents?"

Textos de:

Gandhi: El més gran lluitador no-violent.

B. Liddle: Crític i teòric militar anglès.

R. G/Bell: Autor del llibre "Alternativa a la guerra; un pla general d'alternativa de mètode pràctic a adoptar abans de l'abolició de la guerra".

L. Milani: Sacerdot de Barbiana (Florència) que va escriure una carta als capellans militars toscans que anaven contra l'Objecció de Cons.

T. Ebert: Professor de Ciències polítiques de la Universitat Lliure de Berlín, especialista en estratègia No-Violenta.

General de Bollardière: Soldat i heroi de guerra francès que, a rel de la seva postura radical contra la tortura, s'auto-excluí de l'exèrcit i retornà a G. Pompidou la seva condecoració de la Legió d'Honor, optant per l'alternativa No-Violenta.

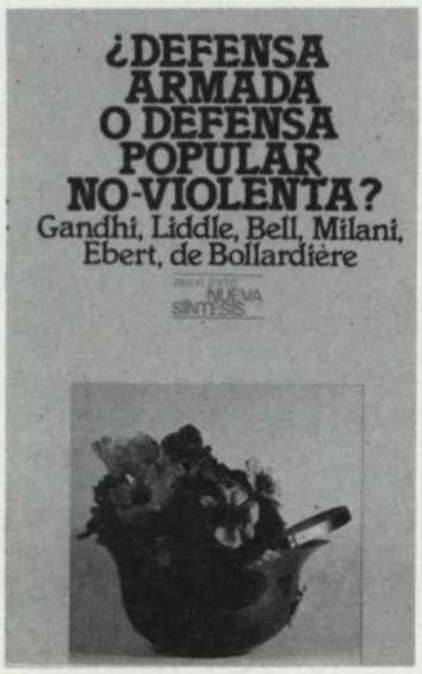

ATORGAMENT DEL MEMORIAL JOAN XXIII

Organitzat per l'INSTITUT DE POLEMOLOGIA VICTOR SEIX, ha estat atorgat el "MEMORIAL JOAN XXIII 1977" a ADOLFO PEREZ ESQUIVEL.

El "Memorial Joan XXIII", instituït per Pax Christi, és concedit anualment el dia 11 d'abril (aniversari de "Pacem in Terris") a una persona o institució, per la seva acció continuada en favor de la Pau.

ADOLFO PEREZ ESQUIVEL, argentí, des de fa més de dos anys està organitzant al seu país i amb el propòsit d'estendre-ho per tot Amèrica Llatina, una intensa campanya en favor de la lluita no-violenta. Durant l'any 1976 viatjà per diversos països europeus per estar en contacte amb els diferents grups de no-violents. La primavera del 1976 fou present al Congrés Internacional de Pax Christi, celebrat a Montserrat, on li fou possible de conèixer les distintes accions de pau que duen a terme cadascuna de les Seccions d'aquest Moviment Internacional. A l'Argentina ha creat el Servei "Paz y Justicia", els objectius i accions del qual difongué a través d'una publicació periòdica, amb el mateix títol i amb la llegenda "Boletín Informativo del Servicio Paz y Justicia en América Latina de Acción no-violenta". Recentment, Adolfo Pérez Estivel ha estat detingut al seu país, sense que, per ara, se'n conegui la situació.

PAX

revista de debat
No-Violent

N.º 29 (2.ª etapa)
juliol 1977 / any 4t.
35 ptes.

REDACCIÓ:
Casal de la Pau
c/ Bruc, 26, 2n.
Tel. 301 49 39
Barcelona-10

COS DE REDACCIÓ:
- Pep Armet
- Antoni Cisteró
- Jaume Codina
- Angel Colom
- Toni Clos
- Clara Doltra
- Lourdes Magem
- Francesc Riera
- Joan Sendra

DISTRIBUCIÓ:
- Equip Inter (Barcelona)

SUBSCRIPCIONS A:
Bruc, 26, 2n.
Barcelona-10

IMPRESSIÓ:
CopiArt
Villarroel, 83

EQUIP TÈCNIC:
- Carmina Lafuente
- Joan Lluc
- Jordi Quintana
- Quim Sicília
- J. Ignasi Ripoll

FOTOGRAFIA:
- Robert Ramos
- Félix Tarrida
- Pep Armet
- Bonaventura Martínez

DIPÒSIT LEGAL:
B- 18.764/74

PAX no es fa responsable del contingut dels articles signats per col.laboradors o per col.lectius.
Estaríem molt contents que els articles publicats a PAX fossin reproduïts en qualsevol altre lloc.

COL·LECTIU D'ACCIÓ NO-VIOLENTA
dels Països Catalans

PER A QUAN L'AMNISTIA?

La Torna

els joglars

llibertat d'expressió

PAU

REVISTA DE DEBAT NO-VIOLENT

SI VOLS LA PAU NO PREPARIS LA GUERRA

SERVEI CIVIL

Nº 30 / Gener 1978

preu : 35 peles

PAX
revista de debat
No-Violent

nº 30
Gener 1978
35 peles

REDACCIO:
Jaume Codina
Josep Ferré
Josep Folch
Rafel Llovet
Francesc Riera
Joan Sendra
Josep Simó
Emi Soler
Jennie
Santiago
Toni Clos

FOTOGRAFIA:
Robert
Bonaventura

IMPRESSIO:
CopiArt
Villarroel,83

DIPOSIT LEGAL:
B-18.764/74

SUSCRIPCIONS:
Bruc,26,2n
Barcelona-10

RATES AL CASAL DEL BARCELONÉS

Aquest passat mes de desembre (exactament la nit del 16 al 17) el Casal del Barcelonès ha rebut la desagradable visita d'un "comando incontrollat" de recaudació d'impostos, que es va emportar desinteressadament tots els calés que hi havien (entre 40 i 50 mil peles).

La clatellada a estat estoicament comptabilitzada per els grups. QUIN REMEI !!

Nota als lectors

Us posem en coneixement els motius pels quals la revista no ha sortit en aquests darrers mesos:

1. Dificultats econòmiques derivades de l'encariment d'impremta, paper...
2. Acumulació de feina en els diferents membres del cos de redacció. Feina que superà les nostres possibilitats.
3. Manca de gent per a fer aquest treball, que motivà la no distribució en els mesos d'estiu.

Els subscriptors seguireu rebent la revista fins a completar els dotze números.

Esperem que sabreu comprendre les nostres dificultats, a la vegada que us convidem, des d'aquí, a treballar per treure endavant aquesta nova revista.

Gràcies

pòrtic

Sí, de nou ja som aquí! Som al pòrtic de la revista Pax. Abans d'entrar-hi per explorar-ne els afanys, els secrets i les esperances, volem situar-la. Una nova etapa. Moltes etapes, cadascuna relacionada a una situació general i nostra diferent. Com a alternativa, amb pocs mitjans, "que surt quan pot i arriba quan vol" la revista Pax ha estat un mitjà d'intercanvi entre grups, una eina de denúncia, un racó d'alternatives, dins una línia clarament no-violenta.

Amb la creació del Col.lectiu d'Acció No-Violenta, al gener d'enguany, pren el subtítol: "revista de debats no-violents". I va trobant el seu lloc en la nova situació dels no-violents i del país.

Ara tot just 15 dies després de l'assemblea general del CANVI, un nou equip de redacció es disposa a tirar endavant aquesta publicació. El grup de la revista serà autònom i federat al Canvi, i intentarà ésser el portaveu de les diferents tendències i grups no-violents.

No sols és un servei per a poder-se expressar, sinó que vol inicitar al debat, al diàleg, a la recerca en el camí de trobar les aportacions específiques de la no-violència en els diferents camps de la vida. Ens cal, però, trobar el nostre espai públic. No volem resignar-nos a ésser solament un butlletí intern de diàleg i informació, però també volem medir bé les nostres possibilitats de llençament.

Darrerament han aparegut algunes revistes d'alternatives que creiem molt interessants. Cap d'elles, però, planteja explícitament l'acció no-violenta com a alternativa de relució i solució de conflictes. I aquest creiem que serà el nostre camp: aprofundir en la no-violència, facilitar el debat entre les diferents tendències, informar i valorar les lluites i campanyes no-violentes, oferir material de formació, tècnica i d'aprofundiment.

Això sols serà possible si convertim la revista Pax en una eina nostra. En aquests darrers anys les accions, les campanyes, han marcat i centrat el nostre treball quasi exclusivament. És hora d'aprofundir, de fer realitat el somniat equilibri entre teoria i pràctica com dos moments d'un mateix moviment. La nova orientació del Col.lectiu com a federació de grups i persones que cerquen teòrica i pràcticament l'aportació no-violenta, ha de trobar en aquesta revista la possibilitat de potenciar el que fins ara, per les circumstàncies del país, havíem deixat com a bell somni.

No som al pòrtic d'una gran catedral; més aviat som a punt d'entrar en una petita i senzilla ermita romànica perduda al Pirineu.

Traspassem el llindar i cerquem en la senzillesa tècnica i d'estil, els detalls, l'esperit que sura, que roman, que anuncia un canvi, un camí nou.

Sempre serem al pòrtic de nous problemes, de noves realitats, de noves alternatives i esperances. Els ulls oberts, el cor despert per a captar, per a fer-nos solidaris, per a llençar estels en la via de crear a casa nostra i arreu un món sense violència, explotació ni guerra.

"Lluitarem amb tota la nostra fúria per la victòria de la pau".

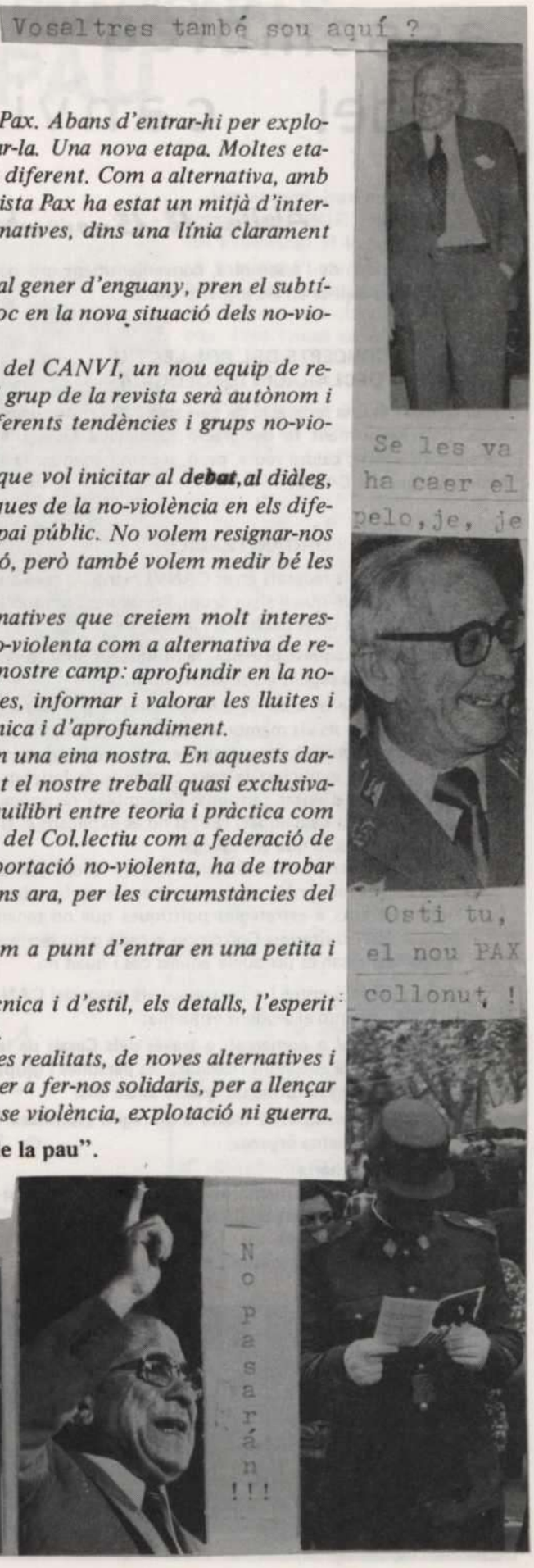

assemblea del canvi

Alella, 12;13 novembre

Les conclusions de l'assemblea, convenientment ordenades, podrien resumir-se en els següents punts:

CONCEPTE DEL COL.LECTIU
– DECLARACIO IDEOLOGICA –

El CANVI és una federació de persones i de grups no-violents. (Provisionalment la declaració ideològica la seguim considerant vàlida; caldrà veure, però, si convé adequar-la al nou contingut del CANVI).

ORGANITZACIÓ

– Cada grup dels federats en el CANVI manté la seva autonomia per tot allò que li sigui propi, i procurarà no implicar als demés en les seves decisions i actuacions.

– D'acord amb aquest principi, la utilització pública del nom CANVI es farà segons els següents punts:

- Pot emprar-se el nom de CANVI sempre que hi hagi un acord de tots els membres que el composen.
- Els grups sectorials (que treballen un àmbit concret) tenen dret a explicitar la seva condició de federats. Però per tal d'evitar tensions, l'assemblea recomana que no es faci ús d'aquest dret si no és explicant el tipus de vinculació que ens aplega.
- Els grups territorials (casals) poden anomenar-se CANVI del seu àmbit territorial excepte en les qüestions referents a estratègies polítiques que no tenen perquè ésser unitàries. Correspon a cada grup territorial judicar quan es produeix aquest cas i quan no.

– La coordinació entre les persones i els grups del CANVI es farà d'acord amb el següent esquema:

A) A nivell local o comarcal, a través dels Casals de la Pau. Cada Casal serà autònom i decidirà les persones i grups que el constitueixen i la forma de relació entre ells.

B) A nivell de Principat, a través d'un règim assembleari concretat en els següents òrgans:

Assemblea plenària

- Reunirà tots els membres i resoldrà les línies bàsiques i el contingut de CANVI.
- Serà l'òrgan sobirà.
- Es reunirà com a mínim un cop l'any.

Permanent

- Reunió oberta a tothom amb les següents finalitats:
  Informació, coordinació i decisió sobre qüestions concretes respectant les línies de l'assemblea plenària.
  Posta en comú del treball de les diferents comissions.
  Convivència entre els membres de CANVI.
- La permanent serà autoconvocada, concretant a cada reunió la data de la propera. Excepcionalment una comissió o un grup qualsevol por convocar-ne una d'extraordinària havent efectuat abans les consultes pertinents.

C) Relacions exteriors

- Cada grup federat cuidarà de la pròpia representació i enviarà delegats davant els organismes que cregui convenient, amb la sola representativitat del propi grup.
- Les delegacions com a CANVI les decideix l'Assemblea o la Permanent.
- Existeixen les següents:
  - Relacions amb els grups no-violents de l'Estat espanyol: Francesc Riera i Núria Breu, Barcelona.
  - Relacions amb grups internacionals: Oscar i Arcadi, Barcelona.

D) Accions o activitats concretes. Aquestes comissions deixaran d'existir un cop acomplerta la seva tasca. (Les que existeixen en aquest moment les podeu veure en l'informe)

Joan Baez va estar amb nosaltres el passat novembre. Tots vam tindre ocasió de desmitificarla. Això sol ja justifica la seva vinguda. Va donar butifarra als fotografos i peles pels grups no-violents de tot l'Estat, encara que els organitzadors es van aprofitar del nostre nom i van fixar preus d'entrades gens populars.

MOVIMENTS INTERNACIONALS PER LA **PAU**

breu presentació d'alguns moviments que treballen per la PAU a nivell internacional.

Internationale des Resistents à la Guerre (IRG WRI: War Resisters International).— Es tracta d'una confederació pacifista independent, que té seccions o afiliacions a 18 països del món; principalment està implantada als medis jurídics, anarquistes i llibertaris. Treballa per a trobar solucions als conflictes i a les guerres, per la lluita contra el comerç d'armes, pel recolzament a l'objecció de consciència, per l'entrenament a l'acció no-violenta, per l'ajuda als moviments per la pau, per les marxes pacifistes, etc.

La seva seu central es troba a Bruseles, 35 rue Elewijckstraat, 1050 Bruxelles, Belgique.

La IRG edita un periòdic titulat "War Resistance", i un bimensual, News Letters, que apareixen també en francès.

Cada tres anys la IRG organitza una trobada internacional de les delegacions de totes les seccions, anomenada La Trienal. La propera haurà de celebrar-se al juliol del 78 a Catalunya; en tornarem a parlar.

Mouvement International de la Reconciliations (MIR IFOR: International Fellowship of Reconciliation).— Es un moviment confessional internacional basat en la no-violència com a principi de vida per una comunitat mundial de pau. Dins l'estat de crisi i de sofriment actual, els membres del moviment estan convençuts que "Déu ens crida per a crear la història, per a transformar-nos a través d'una nova consciència del poder alliberador que representen la justícia, la veritat, la no-violència i la reconciliació; això ens conduirà a lluitar contra les estructures injustes aixecades sobre conceptes de classe".

El MIR sosté les lluites per als drets de l'home (Rodèsia, Vietnam, India, Amèrica llatina, Irlanda del Nord), per l'objecció de consciència; participa a la lluita anti-nuclear i treballa al costat de les esglésies per aconseguir un nou impuls a la no-violència evangèlica (relacions amb el Consell Ecumènic de les Esglésies amb el Vaticà).

L'adreça de contacte amb la seva publicació és: Hof van Sanoy, Veerstraat 1, Alkmaar, Netherlands.

Mouvement puor une alternative no-violente.— Es un moviment d'origen francès que s'ha extès per Europa. Es proposa dues tasques fonamentals: 1.- coordinar i estimular l'acció no-violenta a França i a l'estranger. 2.- dialogar amb els interlocutors polítics i sindicals per a la construcció d'uns societat socialista autogestionària.

El moviment treballa en la proposició d'una defensa popular no-violenta (autodefensa popular, objecció de consciència, transformació de l'aparell militar fins la seva desarticulació, control obrer sobre la indústria d'armament, control polític de l'Estat).

El moviment tracta, igualment, de promoure la no-cooperació i la desobediència civil com a mitjà no-violent de canvi social i polític; és necessari valorar el paper dels medis no-violents a les lluites ecològiques.

Adreça de contacte: MAN, 20 rue du Dévidet, F 45200 Montargis.

El moviment ha publicat un "Tractat d'orientació política" (T.O.P.), on exposa la seva visió del socialisma autogestionari.

Service Civil International (SCI).— Creat el 1920 per un enginyer suís, Pierre Ceresole, aquest moviment compta actualment amb 15.000 membres, repartits per més de 20 països. El SCI organitza camps de treball a curt termini (alguns dies o setmanes) i a llarg termini (2 anys), amb la finalitat d'aportar una ajuda concreta a aquells qui no creuen en la solidaritat humana. Alguns exemples:

— organització de serveis civils pilots en substitució de serveis militars obligatoris.

— reconversió d'un poblet del sud de França en un centre de vacances per a famílies d'immegrants i per a famílies franceses.

— creació a Irlanda del Nord d'un centre d'acolliment de nens i joves de totes les creences.

— accions d'urgència en cas de catàstrofes naturals (Guatemala, Italia, Bangla-Desh)

Adreça de contacte: Secretariat Internacional, 35 avenue Gaston Diderich, Luxembourg.

Pierre Bourgat

Gràcies bombers

BOMBERS: persones del poble al seu servei. Es de lloar l'actitut que han adoptat en els darrers fets (encadenades a la Modelo, a les Rambles, pancartes reivindicatives, etc), negant-se a exercir funcions repressives i, per tant, negant-se a col.laborar amb la policía de "orden público".

Agraïm aquesta actuació que es un vot d'esperança per un futur de veritable llibertat.

NO VOLEM COMPASSIO, VOLEM UNA SOLUCIO!

LA TANCADA AL S.E.R.E.M.

LLUITAREM

El 2 de novembre ens varem tancar 50 persones, la majoria disminuits físics, a les oficines del SEREM (Servei per la Rehabilitació de Minusvàlids) de Barcelona. Ens proposàvem fonamentalment la sensibilització de la opinió pública sobre la nostra situació, així com la dels òrgans populars com centrals sindicals partits polítics, entitats ciutadanes, etc Aquestes reivindicacions són:

— adaptació dels transports públics.

— accés a l'escola normal, amb la creació d'aules especials en aquella o per a qui ho necessiti.

— segur d'atur subsidiat per a tot d.f. sense lloc de treball.

— supressió de barreres arquitectòniques al carrer i edificis públics.

— creació de residència per a grans minusvàlids i adaptació d'un percentatge adient de vivendes individuals.

Totes elles són imprescindibles perquè la població d.f. es trobi amb igualtat d'oportunitats amb la resta de la societat a l'hora de desenvolupar qualsevol aspecte de la seva existència.

Varem escollir el SEREM ja que és un exemple de organisme burocràtic i inoperant, creat per l'Administració franquista per a donar sols solucions personals i parcials, però mai globals. Demanem el seu control per part dels interessats a nivell provincial i estatal, com òrgan de la Seguretat Social que és, dins l'esperit del "Pacte de la Moncloa"; com es veu que aquest pacte només s'aplica per a controlar els salaris, portem 24 dies tancats esperant resposta, i és posible que quan surti aquest article encara esperem.

Hem d'entendre la tancada com una lluita activa, malgrat la escasa experiència ens varem organitzar ràpidament en comissions. *Premsa* per relació amb diaris, agències, revistes, radio i TV, amb més de 20 contactes diaris. *Estudi* de legislació i relació amb partits polítics, centrals sindicals, etc. *Propaganda* que, a més de la impressió de fulls informatius diariament i de pegatines, els distribuïa per associacions de veïns, empreses, escoles i taules al carrer. *Manteniment* per organitzar la neteja, cuina, menjar, dormir, atencions mèdiques, etc. Además de *control* i *coordinació*, encarregades de la recepció de visites, recollida de signatures, caixa de resistència, ordre intern, etc..

Cada nit després de sopar hi ha una Asamblea General on es prenen tots els acords i es decideix l'estratègia a seguir. A nivell personal ha sigut per a tots una experiència molt alliçonadora com a convivència, lluita i maduració col.lectiva. Considerem la nostra acció com una lluita obrera més, ens considerem treballadors en atur. En tot moment hem utilitzat una tàctica no violenta perquè creiem que és la més eficaç enfront el paternalisme i desinterès típics de l'Administració davant les nostres necessitats i interessos.

En aquesta línia d'acció, el Ministre de Sanitat, enmig de les converses, va ordenar al governador civil enviar la força pública a les 7 del matí (durant el dia passen pels locals del SEREM més de 1.000 persones a solidaritzar-se i col.laborar en les nostres tasques) malgrat que sols érem 75 persones; ens negarem a sortir per considerar el SEREM al servei dels d.f. i adoptarem una actitud de defensa passiva, quan ja hi havien 30 policies a dintre i 80 al carrer. Per telèfons amagats vàrem avisar la premsa, partits i parlamentaris. Al negar-nos a utilitzar les cadires de rodes, crosses i aparells, la policia no va poder fer el "miracle" de que caminesssim i ens va començar a treure en braços mentre cantàvem No erem mogus, Viva la gente, Vull ser lliure i els cridàvem les nostres consignes: volem rampes, no escales; volem escoles, no ghettos; transports públics adaptats; tots som un poble; company, uneix-te.

A les 10 del matí encara quedaven 45 persones i hi havia més de 50 periodistes, 10 advocats i parlamentaris de cada partit. Els policies donaven clares mostres d'insubmissió als seus caps, que no sabien com reaccionar; algus números ploraven, etc. Els veïns ens passaven per les finestres tabac, medicaments, etc. La Creu Roja es va negar a col.laborar en el desallotjament. Per la concentració de vehicles de la policia el tràfec estava tallat en 200 metres. L'espectacle era kafkià; a 75 metres del SEREM els grups de recolzament ja havien improvitzat un bar, la sala de premsa i els veïns facilitaven les seves finestres per a la informació gràfica. Al final les pressions davant el Ministre van aconseguir que la policia es retirés.

Semblant mètode s'ha utilitzat en les manifestacions, encadenada a Canaletes, concentració a Sant Jaume, etc. La tàctica no violenta, encara que no assumida interiorment per tots els d.f., ha demostrat la seva utilitat, quan hi ha una planificació prèvia, si compta amb l'interès de la premsa i la solidaritat ciutadana al ser reivindicacions populars i a més es té la iniciativa a l'hora d'actuar.

Moltes de les nostres reivindicacions són a llarg termini, però sabem que hem començat el camí.

Ramón Nicolau
Servei Civil del Besòs

TOTS SOM POBLE

PRESONS

CRONOLOGIA A PARTIR DE L'AMNISTIA

17/X/77 Amnistia pels presos polítics.

18/X/77 Segovia: 9 presos membres de la COPEL es tallen les venes en protesta per l'aïllament en què es troben des de fa alguns mesos ja que la direcció general els considera perillosos.

19/X/77 Badajoz: nombrosos presoners pugen al terrat i són obligats a baixar per la força.

20/X/77 Múrcia: 5 presos són traslladats a l'hospital per haver ingerit objectes.

Barcelona: un pres es llença des del tercer pis de la Presó Model.

21/X/77 Barcelona: mor el pres que es va llançar a la presó Model.

Tenerife: els presos es reuneixen en assemblees.

Madrid: dos presos de la COPEL munten un escàndol a l'audiència provincial.

22/X/77 Barcelona: creació del comitè de Reforma Penitenciària.
Intent de suïcidi d'un pres. Volia llançar-se des del segon pis.

Madrid: 600 presos de Carabanchel envien un telegrama al President del Senat.

23/X/77 El ministre de justícia, Lavilla, exposa els punts de la Reforma del Reglament Penitenciari.

Múrcia: 7 presos es tallen les venes a la presó de Cartagena i són traslladats a l'hospital.

24/X/77 S'anuncia la presentació al Senat d'un projecte d'indult.

Alacant: 3 presoners es tallen les venes essent ingressats a l'hospital.

Sevilla: un grup de presoners es neguen a rebre assistència mèdica.

25/X/77 Màlaga: 5 presoners intenten fugar-se de l'hospital.

Intent de suïcidi, tres presoners es tallen les venes. 400 presoners reclosos en cel.les d'aïllament.

Alacant: intents de suïcidi.

Basauri: autolessionats.

26/X/77 Tarragona: 5 presoners intenten fugar-se.

27/X/77 Barcelona: quan anaven a ser jutjats a la sala V de l'audiència provincial tres presos, un d'ells es talla les venes davant el tribunal.
Quatre presos es neguen a ser traslladats de la presó Model a l'audiència provincial.

Málaga: 8 presos són traslladats per mar amb grans mesures de seguretat de la presó de Màlaga al Puerto de Santa Maria.

30/X/77 Barcelona: Motí a la Model.

Basauri: 5 presos es tallen les venes. Són traslladats a la ciutat sanitària.

Sevilla: un pres és traslladat urgentment al centre de traumatologia per haver ingerit un objecte metàl.lic.

31/X/77 Barcelona: són traslladats de la Model 400 presoners a: Ocaña, Sòria, Segòvia, Terol, Lleida, Osca.

PRESONS: Condicions infrahumanes...

1/XI/77 Barcelona: 13 ferits a la Model. 285 de les 600 cel.les, destruïdes.

Vaga de funcionaris a la presó (la camarilla de León Zalacaín, director de la presó, continuen treballant). Els funcionaris denuncien l'administració com a provocadora del motí.

Sevilla: S'obre expedient contra el director de la presó per haver maltractat a 4 presoners.

Basauri: 24 autolessionats.

2/XI/77 Jaén: motí: 200.00 ptes. de destrosses.

Barcelona: confirmats els trasllats: 20 presos a Lleida, 40 a Terol, 40 a Segòvia, 46 a Ocaña i 60 a Soria; els altres han sigut traslladats a diferents penals de l'Estat.

3/XI/77 Castelló: 56 presos dels 59 que hi ha a la presó s'amotinen.

Tarragona: forta tensió dins la presó. Arriben 13 lessionats (auto) a Barcelona.

Màlaga: intent de motí.

Barcelona: els senadors presenten un projecte de llei sobre indult.

Huelva: estalla un motí.

4/XI/77 Barcelona: funcionaris demòcrates s'ajunten i demanen un canvi. 30 presos són castigats a cel.les d'aïllament antirreglamentàries. Un pres es talla les venes i el coll, es dóna cops de cap contra la paret. És ingressat a l'hospital després de cinc hores d'haver-se autolessionat.

5/XI/77 Santa Cruz de Tenerife: els presos demanen indult. Denunciades les males condicions en què es troben els presos reclosos en cel.les d'aïllament per causa del motí de la Model. El ministre de justícia, Lavilla, s'entrevista amb 6 advocats penalistes per parlar de la situació de les presons. L'Entesa dels Catalans demana la dimissió del director de la Model.

6/XI/77 Basauri: 2 presoners s'autolessionen.

Huelva: reforçada la vigilància de la presó com a mesura preventiva.

Càdiz: motí a la presó de Puerto de Santa Maria.

Barcelona: familiars de presos socials s'entrevisten amb el ministre de justícia.

9/XI/77 Jaén: 10 presos autolessionats.

10/XI/77 Barcelona: Justícia i Pau demana un indult i les reformes penitenciàries i pe-

Presos de la COPEL al teulat de la presó de Burgos

nal. Surt un pres de la presó Model traslladat a Ocaña i denuncia les males condicions i els maltractes als traslladats. Diu que és testimoni del començament del motí a la Model.
León Zalacaín diu que dimiteix (en realitat és cessat).

11/XI/77 Madrid: proposta d'indult per als presos socials, presentada per Xirinacs i Bandrés al Senat.

12/XI/77 Ocaña: 90 presos dels traslladats de la presó Model reclosos en cel.les d'aïllament. Quasi tots són membres de COPEL.

13/XI/77 Múrcia: 5 presoners són ingressats a l'hospital per haver ingerit dues culleres i una navalla tancada.

15/XI/77 Segòvia: 47 presos en vaga de fam.

16/XI/77 Barcelona: Un pres tancat en cel.la d'aïllament fa una vaga de fam per reivindicar l'aplicació de les noves mesures del recent reformat Reglament Penitenciari. Els presos sol.liciten la dimissió de Junta de Règim de la Model. Hi ha uns 25 presos en cel.les d'aïllament.

València: 22 presoners fan vaga de fam. Són ingressats a l'hospital per haver ingerit objectes metàl.lics.

18/XI/77 San Sebastián: (Martutene) 21 autolessionats són hospitalitzats.

Ocaña: 110 presos estan reclosos en cel les d'aïllament des de fa 15 dies.

A Còrdova, Segòvia, Basauri i Barcelona, 30 presos estan en la mateixa situació.

19/XI/77 Valladolid: Motí. En el carrer hi ha enfrontaments entre els familiars dels presos i la policia.

Barcelóna: 27 presos són traslladats: 1 a Tarragona; 10 a Alacant; 9 a Algeciras; 2 a Màlaga; 1 a Cádiz i 2 a Las Palmas.

21/XI/77 Barcelona: després de la vaga de fam i de força denúncies, demanant que fos aplicada la recent reforma del Reglament Penitenciari. La direcció aplica el nou Reglament. Concentració davant la presó de dones Trinitat. Cada diumenge hi ha concentració.

22/XI/77 San Sebastián: Intent de motí a Martutene. Els presos es varen produir talls al coll i van ingerir objectes. Van ser reclosos en cel.les d'aïllament.

Barcelona: els parlamentaris catalans investigaran la situació de la Model.

23/XI/77 Bilbao: Són traslladats tres presos a l'hospital per haver ingerit vidres i molles metàl.liques.

Granada: tres presos s'autolessionen, ingereixen culleres i es tallen les venes.

Segòvia: 42 presos procedents de la Model fa 19 dies que estan en cel.les d'aïllament. El centre penitenciari no els dóna ni roba ni estris. Varen sortir de Barcelona en pijama. Han sigut els presoners de Segòvia qui els han ajudat. 39 d'aquests presos estan en vaga de fam des de fa 12 dies reivindicant l'indult i com a protesta per la forma en què varen ser traslladats.

24/XI/77 Barcelona: L'Entesa dels Catalans i els parlamentaris demanen que pugui entrar una comissió a investigar sobre la presó. Són sancionats dos presos per recollir sabó, tovalloles i diners pels reclosos en cel.les d'aïllament. Són sancionats no nomes per l'acció, sinó també per ser membres de COPEL.

25/XI/77 Guipúzcoa: un pres autolessionat es fuga de l'hospital. Un militant d'ETA és reclòs en cel.la d'aïllament amb dues culleres a l'intestí.

Sense comentaris...

OBJECCIO

ASSEMBLEA DEL M.O.C. A MADRID, efectuada els dies 26 i 27 ·XI

Participen els següents grups: Lleida, Málaga, Vic, Igualada, Terrassa, Barcelona, Bilbao, Oviedo, Madrid, Vilanova, Valladolid, Manresa, Sevilla, Zamora. Cada vegada són més. Això s'anima. Com sempre, ens vàrem enrotllar molt. Vàrem començar en base als següents punts, presentats pel grup de Bilbao:

1.–Objectius i mètode de la reunió.
2.–Evaluació campanya.
3.–Transformació servei civil.
4.–Situació objecció de consciència.
5.–Anàlisi del moment.
6.–Vaga de fam?
7.–Revista objecció?
8.–Entrada I.R.G.
9.–Informacions vàries.
10.–Estudi econòmic.
11.–Material grups.
12.–Propera assemblea.

Aquests punts varen ser modificats al presentar-se un advocat del PSOE força jovenet, ben encletxinat, el qual havia estudiat molt el nostre projecte i en base a ell n'havia redactat un altre. Després d'una detallada explicació dels punts foscos. Parlava de "conya" el "tio". Va per parlamentari. Ho vàrem discutir nosaltres i varem presentar moltes esmenes. El PSOE PRETEN PRESENTAR-LO A CURT TERMINI. Sembla que tindrem projectes cantidubi a les Corts, esperem que el definitiu serveixi per alguna cosa!

Conjuntament amb aquests es va veure la necessitat de presentar un projecte de Servei Civil. S'elaborà un esborall estudiant-se a una propera reunió a Saragossa els dies 17 i 18 d'aquest mes.

Després vàrem parlar de la qütesió "peles". No en tenim ni una, els deutes ens ofeguen. Si tens material nostre, PAGA'L!!!!

Com que feia uns dies que no enviaven cap ultimàtum al govern i com que:

– Esteve Rodoreda. CIR n. 1, Colmenar Viejo, Madrid.

– Pachi Saenz de Uturi. CIR n. 10 Calabos. Saragossa.

– José Sánchez Blasco. CIR n. 5 Calabos. Cerro Murreano, Córdoba.

– Fernando Canet. Presó d'Alacant.

segueixen empresonats, vàrem decidir enviar-los el següent ultimàtum: "Si abans del dia 10 de desembre no estaven en llibertat, tornariem a començar a fer accions directes".

Tot això va ser molt debatut i parlat i etcètera, etcètera, etcètera. La propera reunió es farà el 2o i 21 de gener. I res més. Fins una altra.

els militars ataquen fort

11 - XII A Sant Climent de Sescebes, acusats de sedició per repartir uns fulls demanant la llibertat dels soldats democratics empresonats son detinguts: Joan Sagué, Joan Sánchez, Carmen Carmona i Maria Bou. Surten en llibertat provisional el dia 17 en espera del Consell de Guerra.

15 - XII Albert Boadella, director dels Joglars, es citat a declarar i detingut, acusat per la jurisdicció militar d'injúries al exèrcit per l'obra "La Torna", que era autorizada ja per la censura. Al tancar la redacció (2 de gener) encara és a la Modelo de Barcelona.

15 - XII Són detinguts a Girona: Ramón Barceló, Josep Mare i Narcís Masmartí. El motiu és la presentació al Govern Militar d'una instancia fen-se responsables, els sis partits i grups, del full repartit el diumenge anterior a Sant Climent

16 - XII Tres companys del Grup No-Violent de Girona presenten un altra instancia fent-se també responsables dels fulls. Son detinguts el dia 19 i tancats a la presó civil de Girona: Pere Madrenys, Joan Canimes i Rafael Lafarque.

18 - XII A Saragossa, en acabar una reunió del M.O.C., la Guardia Civil practica un registre amb autorització judicial buscan "nadales" que podien ser motiu d'injúries al exercit, i deté a José A. Lozano. Els del grup de Valencia foren detinguts ja a la carretera: Rafael Fernández, Rosario García, Ricardo Romaguera i Vicente Roser. Foren interrogats per l'autoritat militar e ingresats a la presó civil de Saragossa, acusats de sedició i propaganda ilegal per "nadales" ofensives al exercit. Els empresonats es van declarar en vaga de fam.

EL QUE OBEEIX MANTÉ AL QUE MANA

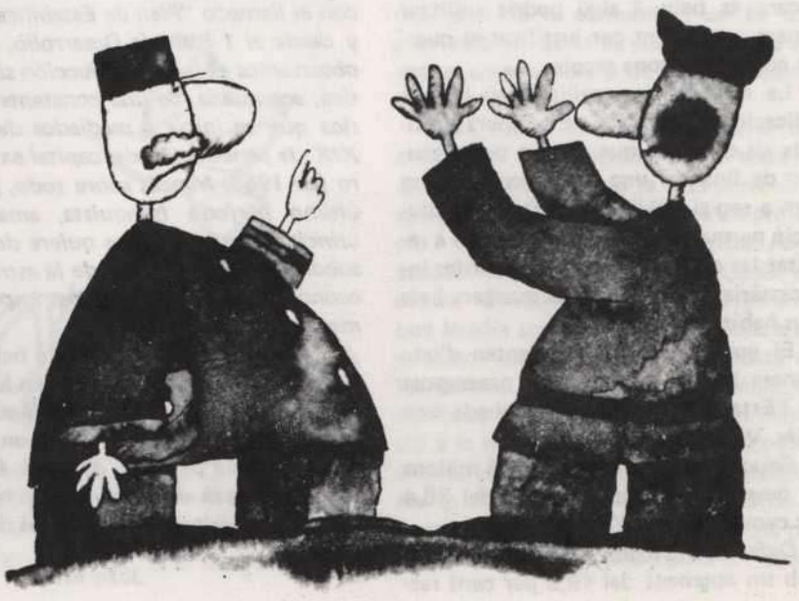

SERVEI MILITAR OBLIGATORI PERQUÈ?

Aquesta pregunta se l'han formulada milers de joves d'arreu del món durant molts anys.

A França, l'any 1872 un senyor anomenat Thiers donava les següents raons per obligar els francesos a la prestació del Servei Militar:

— fer participar tots els ciutadans sense excepció en la defensa nacional.

— fer del quarter una segona escola.

— combatre la separació de classes mitjançant el contacte entre elles.

— crear un instrument per la defensa de l'Imperi i de la pau civil.

Intentaré rebutjar una a una aquestes raons, cenyint-me al cas de l'Estat espanyol.

El primer punt, inspirat, potser, en la idea d'igualtat de la Revolució francesa, amaga, com ens demostra la realitat, un masclisme flagrant doncs són homes els que estan obligats a la prestació del Servei Militar i, són ells, també, els qui han d'assumir la "defensa nacional". D'aquesta manera, les dones adquireixen el rang de ciutadanes de segona categoria, i serveixi com exemple el retall del diari LA VANGUARDIA (16/11/77) que acompanyo.

Es evident que no vull pas dir que és militaritzi a les noies per aconseguir la igualtat de drets i deures.

Referent a la segona qüestió, i malgrat que la taxa d'escolarització ha millorat notablement a l'Estat espanyol en la mesura que s'ha produit un augment en el nombre de places escolars, ja que no en la qüalitat de l'ensenyament i sempre, és clar, enraonant en termes generals, podem dir que el nivell cultural encara és baix, i algú podria utilitzar aquest argumnent per justificar el quarter com una segona escola.

La resposta és senzilla, però la seva aplicació molt difícil. Els diners destinats als quarters, que no són pocs, haurien de finançar una bona escola, entesa com a servei públic i gratuït, i una educació permanent, que donessin com a resultat les condicions mínimes per fer innecessària l'existència dels quarters i els seus habitants.

El govern espanyol ho enten d'una manera ben diferent i, en el pressupost de l'Estat per a l'any 1978 queda ben palès. Veiem xifres:

Educación y Ciencia: 233.845 milions de pessetes amb un augment del 38,4 per cent respecte a l'any anterior.

Defensa: 188.665 milions de ptes. amb un augment del 19,8 per cent respecte a l'any anterior i d'aproximadament 20.000 milions de ptes. en relació al pressupost de l'any 1977 per Educación y Ciencia.

La tercera raó que dóna Thiers és atacable per: 1.- la realitat d'una societat dividida en classes està íntimament lligada a l'existència de l'Exèrcit, entenent l'Estat com un òrgan d'opressió de classe mitjançant el que la classe econòmicament dominant, per perpetuar llur situació de privilegi, es dota de cossos armats, el principal l'Exèrcit, i de tot tipus d'institucions coercitives; 2.- la organització mateixa de l'Exèrcit és un focus classista doncs és en ell on la jerarquització, fidel reflex de la piràmide social, i el principi d'obediència de l'"inferior" al "superior" assoleixen el més alt grau.

Es en la darrera justificació de la

prestació obligatòria del Servei Militar on queda més clara la funció que ha d'assumir l'Exèrcit.

A l'Estat espanyol l'Exèrcit no ha de defensar cap Imperi però sí recolza implícitament una política imperialista contraria als interessos de la majoria dels ciutadans i favorable a les multinacionals i els americans.

Sergio Vilar escrivia en un article aparegut a MUNDO DIARIO: *"Desde 1959, con el llamado "Plan de Estabilización", y desde el I Plan de Desarrollo, lo que observamos es la reintroducción sistemática, acentuada, de una constante histórica que se inicia a mediados del siglo XIX: la penetración del capital extranjero (en 1956, francés sobre todo, y en el último período franquista, americano principalmente), lo que quiere decir: la subordinación creciente de la estructura económica española a los imperialismos".*

Respecte a la defensa de la pau civil, cal dir que una pau inspirada en la por a la força de les armes, és una "pau" que fa plorar, és, com diu en Raimon, "una buida paraula per a no dir res". La pau serà PAU quan es fonamenti en la justícia i la solidaritat i no en la llei del més fort.

Joan Enric

ACCIÓ A VALENCIA

ojo

mundoDiario

Domingo, 11 diciembre 1977

Se encuentra reunida en Madrid

Comisión de contacto con la NATO

La comisión «ad hoc» establecida en el Tratado Hispano-Norteamericano para la coordinación con la NATO se ha reunido ayer, sábado en el Ministerio de Asuntos Exteriores, con el fin de recibir información de las sesiones del Consejo del Atlántico Norte y del Comité de Planes de Defensa que se acaban de celebrar en Bruselas.

A este efecto se trasladaron a Madrid el vicesecretario adjunto de estado para asuntos europeos, Mr. Goodby, el vicesecretario adjunto de Defensa para asuntos de seguridad internacional, señor Siena y el consejero de Defensa de la delegación norteamericana ante la NATO, Mr. Leger.

NEIX UN SOLDAT

SUISSA:
votació popular els dies 3 i 4 de desembre de 1977 sobre la introducció d'un servei civil per als objectors de consciència

"Tota Suissa neix soldat": aquest article de la constitució helvètica rau als fonaments de la obligació imposada a tot ciutadà suís de sexe masculí de fer el servei militar.

D'altra banda, des de començaments de segle s'ha demanat, de moltes maneres diferents, la creació d'un servei civil per a tots aquells qui, en consciència, refusen de fer el servei militar, però que estan disposats a fer un servei a la comunitat, tot construint la pau amb mitjans pacífics.

Al capdavall, el 1972, una iniciativa[1] llençada per un grup de professors del poblet de Münchestein, a la vora de Basilea, va reeixir. Després de cinc anys de consultes, de discussions, d'elaboracions, un projecte governamental[2] serà sotmès al poble, el qual haurà de decidir si està o no d'acord amb la introducció d'aquest servei civil.

Amb tot, el projecte és insuficient als ulls de la major part dels objectors, una part dels quals ha decidit llençar una nova iniciativa per aconseguir que el poble torni a votar-ho, d'aquí un o dos anys.

1. Per a canviar un article de la constitució helvètica hi ha un mitjà a disposició del poble: llençar una iniciativa. Això vol dir recollir 50.000 signatures (100.000 des de 1978), en un termini limitat, donant suport a un nou projecte d'article constitucional. Si aquest projecte obté el nombre de signatures suficient, ha d'ésser sotmès obligatòriament a la votació popular.

2. El projecte governamental és molt restrictiu, puix que només accepta l'objecció per motius religiosos o ètics, afectants únicament la tercera part dels objectors dels darrers dos anys. Actualment, els objectors que fan valer els motius polítics són jutjats més severament que els altres. En el cas que el projecte governamental sigui acceptat pel poble, aquests mateixos objectors no serien acceptats als serveis civils i, presumiblement, continuarien essent condemnats a la presó.

Pierre

BUSCANT NOVES FORMES DE VIDA

LA COMUNITAT DE L'ARCA
UNA ALTERNATIVA NO-VIOLENTA A LA SOCIETAT

La Comunitat de l'Arca, fundada per Lanza del Vasto, està establerta a lLa Borie Noble, al departament de Hérault, França. Es un terreny pobre i abandonat damunt d'un altiplà. Allà home i dones, solters i casats tracten de subsistir sense ajuts de fora, tot assegurant la instrucció i l'educació dels infants i de satisfer les necessitats bàsiques sense que calgui cap gran organització tècnica. Couen el pa al forn amb llenya, els camps i horts donen cereals, fruita i llegums; el bestià i els seus derivats i llana; els tallers produeixen mobles i teixits de la llana que ells mateixos han filat.

Aquesta voluntat d'independència econòmica és una de les característiques més visibles de la vida de l'Arca. Amb això tracten de demostrar al món que es pot aconseguir la plena realització humana i espiritual a través d'una forma de vida senzilla i d'uns mitjans simples i a l'abast de tothom fins dels més pobres.

Per als Companys de l'Arca aquesta manera de viure -es una acció directa No-Violenta permanent. D'una banda, la no-col.laboració gairebé perfecta amb una societat i amb un sistema econòmic amb els quals no estan d'acord. D'altra banda, la presentació d'una alternativa que ells demostren que és viable. Llur vida senzilla, natural, laboriosa, fraternal i a l'abast de tothom dóna testimoniatge de la possibilitat d'una societat sense violència. Dins una societat basada en la competència, la multiplicació artificial de les necessitats i la recerca del profit o de la "posició", la violència serà sempre necessària, sota la forma que calgui, per a defensar els "legítims interessos" d'uns i altres. Però si uns homes renuncien a la riquesa i es posen d'acord per assegurar ells mateixos les necessitats bàsiques de llurs famílies, formen una societat que vui i es manté sense violència ni explotació dels més febles.

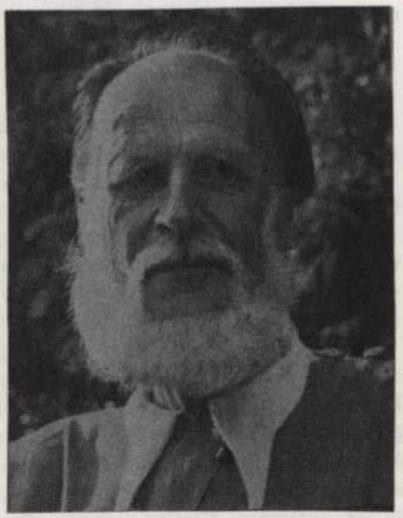

LANZA DEL VASTO

Promotor de la comunitat

Es evident que no és gens fàcil assolir i mantenir indefinidament aquest tipus de relacions. Per això la jornada dels Companys de l'Arca està ritmada pels temps de pregàries, lectures, meditació i silenci. Per això també, per entrar a formar part de la comunitat, cal fer uns vots amb els quals et compromets a acceptar aquesta forma de vida i a respectar les regles de la Comunitat.

Així, l'Arca es presenta fonamentalment com l'experiència d'una societat on tots els sectors de la vida personal i social estan organitzats segons els principis i mètodes de la No-Violència. Amb aquesta acció permanent constitueix un centre d'informació i d'ensenyament que irradia sobre tot el món gràcies a les relacions amb l'exterior que manté de les formes més diverses: acolliment de visitants, conferències, sessions d'iniciació a la no-violència, grups d'amics a les ciutats (amb la missió de donar a conèixer la no-violència i l'experiència de la comunitat) i, sobre tot, les accions noviolentes en col.laboració amb tot aquell

qui accepta comprometre's en el combat no-violent per una campanya o un problema concret.

La importància de l'Arca està en que, a més de permetre una vida integralment no-violenta en el seu si, és l'expressió concreta d'una anàlisi social i d'una visió política coherent amb els principis de la no-violència.

Avui l'acció no-violenta ja no pot ésser solament l'acció d'una consciència generosa que es rebel.la contra la injustícia; avui l'acció no-violenta, si vol depassar el nivell de la "bona obra" ha d'inscriu-re's dins un context més ampli: el de la societat que hem de construir i dins un pla que faci possible la seva realització.

La no-violència, si bé té uns principis d'acció propis, li manca l'anàlisi social i la visió política en acord amb aquests principis. Per aquesta raó els no-violents es veuen obligats a posar llur acció al servei d'una política que en principi els hi és estranya. D'altra banda, alguns grups polítics reconeixen de bon grat la no-violència com a testimoniatge o com a mitjà vàlid entre d'altres, sempre i quan no sigui contrària a la violència que ells creuen justa, és a dir, la de l'ordre si ens referim a grups de dreta o a la violència revolucionària si són grups d'esquerra. Tot això posa en evidència la necessitat que tenim els no-violents d'anar definint una política realment coherent amb els nostres principis.

L'Arca, per la seva condició de laboratori de no-violència i malgrat que el seu mode de vida no sigui immediatament generalitzable en el món actual, pot aportar una contribució de pes a aquesta recerca indispensable d'una política no-violenta. Intentem veure alguns aspectes possibles d'aquesta política fruit de l'experiència de l'Arca.

Estructura social: Cal no reduir tota la política no-violenta al fet comunitari, però tanmateix qualsevol política que refusi de contruir la societat damunt del profit i de la competència i intenti, en canvi, bastir-la damunt de la lliure voluntat de compartir i d'una comunió autèntica, haurà de reconèixer la comunitat com a estructural social de base. Gràcies a ella els no-violents, contrariament dels polítics, podran deixar de centrar llur acció política sobre la presa de poder i dedicar-se, en canvi, a ensenyar als homes la manera de dominar-lo i prescindir-ne.

Al mateix temps, la comunitat permet enfrontar-se a les exigències quotidines de la no-violència, i no pot permetre's de reduir-la a un tema de reflexió o a un ideal revolucionari. Cal anar aprenent i redescobrint la no-violència en les realitats més properes dia a dia.

Economia descentralitzada: La Comunitat de l'Arca té una economia de subsistència com a contestació concreta a la societat de consum i refús dels abusos i del seu sistema econòmic. La clau de l'economia rau en la manera de salvar la distància entre producció i consum. L'economia moderna, cada vegada més especialitzada i centralitzada, no fa més que anar allargant aquesta distància i complicant el camí per a salvar-la. Per a l'Arca la millor solució consisteix a reduir al mínim la separació entre producció i consum, entre braç que treballa i boca que menja. Quan les necessitats essencials estan assegurades pel treball comunitari, cadascú sap perquè i per qui treballa i sap el què costa satisfer-les. Així el treball pren un sentit molt més proper i assequible i esdevé una tasca molt més humanitzada.

Mètode de producció artesanal: Es evident que la societat de consum, el desenvolupament industrial i la concentració urbana són un fet. Una política noviolenta no pot ignorar-ho, però tampoc no ha d'ignorar que aquests fets comporten l'alienació de l'home i que el progrés cal cercar-lo en una altra direcció i a partir d'una altra força. La revolució ha de tocar també aquest punt.

S'ha criticat sovint als Companys de l'Arca el seu refús sistemàtic del progrés tècnic: filar i teixir a mà, llaurar amb cavalls, cuinar amb llenya, fer llum amb espelmes, etc. Són molts els motius d'aquesta actitud:

— Per a denunciar l'imperialisme de la tècnica industrial.

— Per a denunciar i evitar la contaminació.

— Per a recordar que la indústria es desenvolupa damunt de la ruïna dels camps o dels pobles del Tercer Món, aixafant els qui no poden seguir el seu ritme.

— Per a no participar en aquesta explotació del Tercer Món i oferir-los cooperació i un exemple que és possible viure, ésser feliç i assolir una completa realització humana amb uns mitjans que són al seu abast.

— Per a refutar la pretesa necessitat d'enriquir-se per tal d'ésser feliç. La civilització ha cregut promocionar l'home mitjançant l'acumulació dels mitjans de poder; de fet només ha aconseguit multiplicar, agreujar i complicar els seus problemes tot donant-los proporcions gegantines.

— Pel mateix principi de no col.laboració impossible si han d'emprar tots aquests mitjans tècnics.

Sentit de la vida: L'Arca es un lloc on una gent construeix un sistema de vida en funció del sentit que li vol donar, establint una unitat profunda entre llur situació i llur vocació. Cal recordar també això i intentar fer-ho possible en tots els casos en la política no-violenta. Què en treuríem de contruir un món sense guerres i fins amb una justícia igualitària, si això comportava crear una societat de robots i titelles? Les societats capitalistes i socialistes tenderxen a semblar-se quan arriben a un mateix nivell de desenvolupament econòmic. En l'una i l'altra la vida social s'organitza en funció de la vida econòmica i aquesta es basa en la mateixa regla: aconseguir el major rendiment. Obliden, a la pràctica, que l'home no viu tan sols de pa, sinó abans de res del sentit que dóna a la vida. Si per començar a viure hem d'esperar l'hora de plegar, les vacances o la jubilació, ¿poden tenir encara un interès la pau i la justícia?

Aquestes i moltes altres podrien ésser algunes aportacions que la no-violència fa al món d'avui a través d'aquesta comunitat inspirada en els "ashrams" gandhians i creada per Lanza del Vasto, deixeble de Gandhi i principal introductor de la No-Violència a Occident.

(Extret del folletó *"La comunitat de l'Arca, una experiència de societat No-Violenta"*)

AHIMSA

CENTRE INTERNACIONAL DE CONVERGÈNCIA PER UN HUMANISME INTEGRAL

Aquest Centre és fruit d'una llarga meditació sobre l'estat actual de la nostra civilització i el seu futur.

Creiem amb la urgentíssima necessitat de coordinar els esforços de totes les persones i associacions que lluiten per una millor entesa entre els homes; contra el despotisme i la negació dels inalienables DRETS HUMANS i també d'aquelss que lluiten contra la destrucció del patrimoni de tots pel benefici d'uns quants, i de tots aquells que creiem que hi ha una manera més racional de viure i que Unió és el primer pas per assolir-la.

Sense exclouren d'altres, el Centre proposa inicialment els següents TEMES de treball:

-Ioga
-No-Violència
-Ecología
-Cultura Biológica
-Medicina Natural
-Arts populars

Demanem la divulgació de les aquarel.les reproduïdes en 25 cartes postals sobre el tema IOGA. Són obra del dibuixant català Picanyol. La seva desinteressada aportació es proposa contribuir al finançament d'AHIMSA

Dins de la CRIDA feta per AHIMSA hi ha els següents objectius inmediats:

-El Centre de Convergencia no es proposa absorbir ni suplir cap de les activitats inherents als adherits. Tot al contrari. Es presenta amb la voluntat de coordinar, relacionar, estimular, animar i fer conèixer, directament o indirectament, totes les associacions o persones que treballen dispersos arreu del món potenciant-los-hi la seva acció.

-Som ben conscients de l'amplitud dels TEMES proposats i que no podem pretendre poder-los tractar tots d'una manera exhaustiva, però el que sí creiem és que els temes són complementaris i que cap no pot ser desatès si volem fomentar una societat harmònica.

-Ens proposem connectar amb totes les persones, grups o federacions que treballin o tinguin interès amb algún dels Temes que ens proposem aprofondir i difondre. Necessitem saber la documentació de que disposen, les seves observacions sobre aquest projecte i en quins temes del projecte AHIMSA els agradaria col.laborar activament.

Per rebre més informació, per "adhesions de principi" (és a dir, el suport moral i sense cap compromís) ó per suggeriments pel feu-los arribar a:
Jaume Chalamanch
Centre de Ioga Integral
carrer Cardoner, 62
Barcelona-12

Adeu, maco

CHARLES CHAPLIN: Morí la nit de Nadal. Una nit en que gairebé tothom estava content a casa seva; una nit en la que ningú pensa en la mort. Com si hagués volgut estar sol ell també amb la seva familia i els seus amics com qualsevol altre persona.

Charles Chaplin morí, però Charlot encara es viu, i ara més que mai.

Charlot també tenia problemes amb les factures

Chaplin amb Gandhi

charlot amb chaplin

«PETING» FOR YOU ...

Soy un tío y respecto a la contracepción confieso que no tengo nada que decir. Así que cuando mi amiga me dice: "no quiero penetración" por razones de contracepción u otra cosa, bueno, pues ... de acuerdo!

La primera vez que me ocurrió fue hace cuatro años, al salir de la adolescencia. Lo vivíamos como una solución de espera: en aquélla épica se consideraba que "hacer el amor" con todas las connotaciones, todo el peso que implica este término, era "penetrar"; entonces, las relaciones sin penetración permitían procurarse mucho placer sin, de todos modos, "hacer el amor". Y lo vivíamos sencillamente, como una evolución progresiva hacia una "sexualidad adulta y madura", como una transición cojonuda al nivel de nuestra historia de dos: aprendimos suave y tranquilamente a conocer al otro, su cuerpo, sus límites, su goce...

Eso no quita nada para que, aparte de este lado un poco "inocente", haya hecho cambiar no pocas cosas en mí. Primero, algo de talla: antes tenía eyaculaciones precoces. No muy divertido, pero, vamos, nada divertido: anormalidad, culpabilidad (el otro no goza) círculo vicioso (cuanto más se cuida uno, más rápido eyacula), la pesadilla... y después de esta experiencia empezó a resolverse seriamente. Y también un habituarse al placer de las caricias, apreciadas por sí mismas y no en tanto "preliminares". Y una caída del tabú: era la primera vez que mi lengua iba a visitar la preciosa vulvita de mi amiga y me gustaba no poco.

Pero, de hecho, sólo fue al menos dos años después, discutiendo en el grupo, cuando empecé a comprender mejor la importancia de estos tres meses pasados haciendo el amor sin penetración. Es que la moza, al rechazar la penetración, me hizo un gran servicio. Primero, al estar prohibido el placer automático y fácil por la penetración, me hice mucho más atento a toda otra serie de placeres y mi cuerpo comenzó a erotizarse no-genitalmente: una caricia en mi espalda podía producirme escalofríos por todas partes y dejarme bien palpitante; y mis orejas, mi cuello, mis senos... lo mismo.

Y también salí un poco del esquema: "preliminares (rápidas) - penetración (un-dos) - orgasmo (simultáneo preferentemente) - reposo". La mecánica, vamos! Pues sí! Podía gozar (y mmh) fuera de este modelo! Y además ella también. Por lo tanto, no está todo dicho con la penetración, y yo creo que fue así como desapareció la angustia de la eyaculación precoz y, tal vez, finalmente también esta última. Aprendí poco a poco que lo que contaba era mi placer, que por él hacía el amor y no por una hazaña cualquiera. Y, además, las "preliminares" ya no son tales sino caricias bien suaves, muy agradables, que gustan por el placer que aportan ahí, en el instante mismo, no para una pretendida preparación a un acto mágico a conseguir.

Y creo que fue en este momento cuando empecé a relajarme: no tenía nada que probar, olvidé la hazaña y las caricias me resultaban tanto más agradables y me ocurrieron cosas: quedé realmente sorprendido el día que gocé sin eyacular. ¡Mira por donde! ¿El goce y la eyaculación son realmente lo mismo? Y un día me dijeron que tenía la piel suave, lo cual me halago. Lo intenté y, la verdad, me dió placer! Y caricias "atrevidas" me han mostrado que mi "anito" es muy agradablemente sensible, que tengo allí mis límites pero, en fin, yo también soy mi agujero del culo que no sólo me sirve para cagar. Además en estas relaciones si se quiere gozar al mismo tiempo, hay que controlar mucho el placer de uno y del otro; entonces, ¡carajo! se goza cuando se tiene ganas y finalmente no es molesto si es separadamente; además, ¿por qué gozar al mismo tiempo? Tal vez, pero eso obliga a controlarse, a negarse un placer por algo que se semeja a un principio. Tengo ya demasiada tendencia a controlar sin buscarme razones, así que... eh?

Y sexualidad, sensualidad, ternura, empiezan a mezclarse y las fronteras entre ellas empiezan a mezclarse, a desvanecerse, y no es triste. Por fin, he descubierto un montón de cosas que estoy muy contento de haber encontrado.

Esto hay en lo que se refiere a esta "transición" sin penetración, que ha sido muy importante para mí. Y, después de "años principalmente con penetración", sin pensar demasiado en ello, fíjate que encuentro a una chica que, también, rechaza la penetración. Y esta vez tajantemente, ¿eh?; nada de transición ni de cacharros complicados; no, es el rechazo. Estuvimos juntos un año y algunos meses y no nos penetramos nunca.

Y los descubrimientos continuaron: aprendí a dejarme llevar por la caricia pasivo y entero en mi sensación y mi goce me cautivaba, me transportaba, me fulguraba cada vez más; sí, aprendí a gozar, y este comportamiento pretendidamente femenino me gustaba mucho. Además, poco a poco, dejé de intentar esconder mi esperma que estaba ahí, sobre mi vientre, sobre mis dedos, sobre mis labios a veces, y empezó a gustarme un poco este líquido caliente y suave salido de mí. A veces no gozaba y, sin em-

bargo, no me sentía especialmente frustrado. Seguía siendo muy feliz. Entonces, en el fondo, ¿es obligatorio el orgasmo?

En resumen, una forma de hacer el amor absolutamente maravillosa, una sexualidad cada vez menos genital, en la que mi sexo ya no es el eje (la palabra está elegida) alrededor del que se articula todo, sino una parte de mi cuerpo, de mí, un poco a la misma altura que mis labios, mi espalda, el pliegue detrás de la rodilla o ¿qué sé yo? Verdaderamente me daba un placer fantástico. Esto no impide que la prohibición de la penetración me cabrease ¿Cuántas veces soñé con su bonita vagina alrededor de mi pichita? En última instancia, sólo esperaba una cosa: era que ella lo permitiese. No ocurrió nunca y no sé si lo siento o no. La ambigüedad es fuerte. Las relaciones sin penetración me encantan, me procuran una satisfacción enorme (además doble: directamente porque es cojonudo, indirectamente porque es muy gratificador no estar bloqueado en un esquema, no ser demasiado "tío"), pero, por otra parte, mis fantasmas están desmesuradamente invadidos por la penetración, que en último caso sólo cede el paso a otras relaciones cuando está prohibida: incluso si no estoy completamente bloqueado en el esquema mecánico, éste sigue quedando bien arraigado en mi cabecita.

Además, cuando me encuentro, como actualmente, en una relación donde la penetración está permitida y es además deseada, pues claro, a pesar de mis bellos discursos según los cuales la no-penetración es cojonuda y patati y patata, ésta se convierte, digamos, en una práctica excepcional y más o menos en momentos en que, por una u otra razón, la penetración está prohibida. Entonces ¿utilizarla como medio de contracepción?

El reflejo "tío", sin duda, me hace pensar "sí, pero a veces tendré (tendremos) unas ganas locas de penetrarnos y no podremos porque no es el momento..." ¿Entonces? Para tener esta libertad de elegir en todo momento hacer el amor así o asá habría que tomar la píldora. En este caso, la penetración, en teoría, no tiene ningún lugar particular, no se ve en ningún caso favorecida, ni prohibida ni precedida de un ritual especial, como medio de contracepción.

Sin embargo, en los hechos, lo que parece suceder es que con la píldora (o la espiral) pues la penetración se convierte en la costumbre, y sólo de vez en cuando se hace otra cosa. Con lo cual, la penetración tiene un lugar muy especial y diríase que sería necesaria una coacción para acabar con su "imperialismo".

De todos modos, todo eso son elucubraciones; lo que cuenta sobre todo es que más vale (o que preferimos) evitar la píldora (o la espiral) sin por eso impedirnos gozar.

Pero yo me pregunto: ¿qué es lo que me empuja tanto a la penetración? Es agradable, por supuesto, pero la no-penetración también. Además, existe el modelo de relación sexual llamado "completo" pero tiene que haber otra cosa. Bueno, primero, a pesar de todos los bellos discursos, hay que decir que nos dan un poco asco los sexos, y los "chupetones" prolongados, el esperma, la sangre... No es realmente evidente aceptar y amar su cuerpo. Y parece que la penetración evita enfrentarse demasiado con este asco. Mis fantasmas que giran prácticamente todos alrededor de la penetración con, hay que decirlo, una cierta objetivación del cuerpo de la mujer (¿violación?) y una buena dosis de dominación. Lo que me lleva al poder. Pues sí, está el puto poder. Porque de alguna forma la penetración es también: "yo te jodo" o "tú me jodes". La relación sexual penetrante es, en cierto modo, una relación de fuerza y en ocasiones debo tener muchas ganas de follar al otro y además "bien", y en otras ocasiones de ser follado y "bien" evidentemente. Encima/debajo, activo/pasivo, follante/follado, aunque gire, aunque los roles no estén establecidos de una vez por todas, aunque no exista únicamente este aspecto, eso no quita para que estemos en esta mierda que acciona sus ruedas en nuestros cerebros.

Entre paréntesis, el poder se encuentra también en el lado de las relaciones sin penetración: no es "yo te jodo/tú me jodes"; es "yo te hago gozar/ tú me haces gozar" y se vuelve a encontrar el activo/pasivo e incluso, en última instancia, al (a la) pachá que goza y el otro a su servicio.

Pues eso, el pequeño texto de Isabel me ha dado ganas de escribir. No tengo ninguna conclusión que poner, no la tengo ni siquiera para mí, pero tenía ganas sencillamente de contar lo que evocaba el problema para mi, como tio.

Michel

(traduït de Combat Non-Violent, nº167

noticies

HA COMENÇAT A FUNCIONAR LA BIBLIOTECA DEL CASAL

La nostra intenció és crear una biblioteca prou important perquè desperti l'interès de tots envers els diferents àmbits culturals. Creiem, però, que això tan sols serà possible si tots cooperem en la seva construcció. Us demanem, doncs, que si teniu llibres que podeu deixar o donar els porteu ací al Casal.

La biblioteca serà una realitat si tu ens ajudes de veritat.

NOTA: Si porteu llibres, poseu el vostre nom.

El dia primer de Gener només hi havien 257 llibres a la biblioteca del Casal del Barcelonés.

ARXIU S.O.S.

En aquests moments ja hi ha una persona encarregada de portar l'arxiu del Casal. Com podeu comprendre, ella sola no pot fer tota la feina. Si hi ha algú que pugui i té temps, que es posi en contacte amb la Mari-Carme.

Igualment, tots aquells que tingueu material que creieu d'interès, el podeu portar sempre que vulgueu.

L'arxiu és prou important perquè no estigui abandonat en unes caixes.

Bústia

UCD Y LA PENA DE MORT

!Que victoria! El Senado rechazó la abolición de la pena de muerte.

Me imagino el suspiro de alivio de los representantes de UCD y algunos más, al anunciarse el resultado de la votación, seguro que dieron gracias a Dios... y también, ¿por que no?, a la falta de asistencia de algunos miembros del Senado, pues se ganó por solo 12 votos de diferencia.

Y me pregunto, ¿acaso no sabían los no asistentes lo que se debatía? ó es que son válidas para ellos las palabras dilatorias que pronunció el Sr. Jiménez Blanco de UCD de que se opone a la toma en consideración de ley porque ahora no hay ninguna sentencia de muerte pendiente de ejecución? Creo en conciencia que no es así, pero lo que cuenta es el resultado final.

Cuando voté el 15 de Junio unos nombres en las papeletas para Senadores jamás pensé que tuvieran estos fallos tan garrafales, y para mí: pruebas son amores y no buenas razones; y la prueba es que el verdugo no se ha ido.

Por otra parte, mi indignación llega al máximo cuando leo en primera página del Mundo Diario (23.XII) palabras como las que siguen: "La tesis del Gobierno y de UCD es

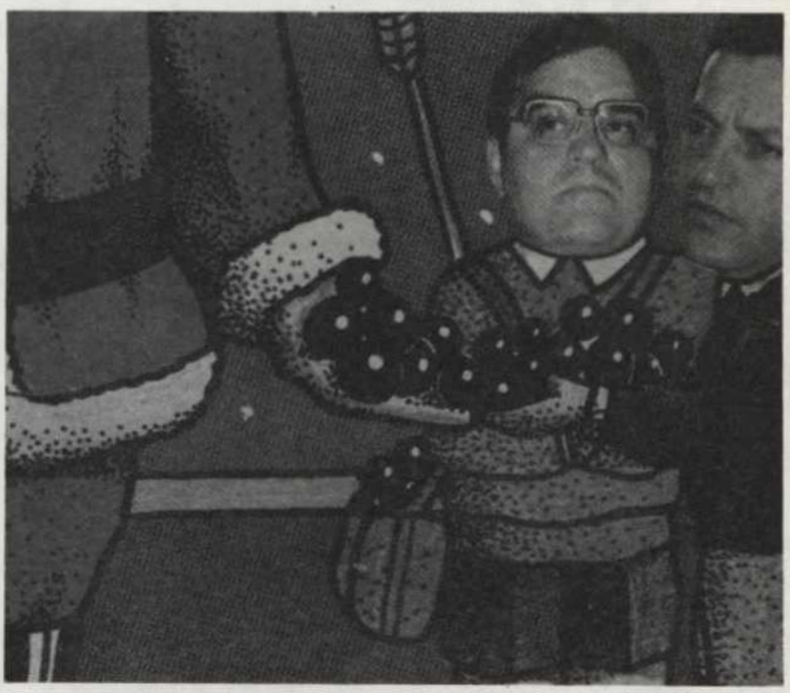

que se trata de una proposición inoportuna, y porque sociologicamente la mentalidad española no está todavia preparada."

No, no lo está, pero ¿la de quién?

Me pregunto que podemos esperar de un gobierno repleto de franquistas y que entienden que solo pueden gobernar con la amenaza de la muerte.

Y a esto le llaman la España democrática.

J.M.C.

JOAN ROCA:

Ja soc aquí!!

Ha arribat l'intrèpit expedicionari. Després de fer un curset sobre "entrenament a l'acció no-violenta" i de passejarse pels E.U. durant sis mesos. Durant tota la seva llarga marxa ha anat recollint informació i assebentant-se sobre diferents grups no-violents i pacifistes d'aquells llocs. A tots el que vulgueu informació us acullirà amb el mes ample dels somriures.

Per la nostra revista està preparant un ample "dossier" que publicarem aviat.

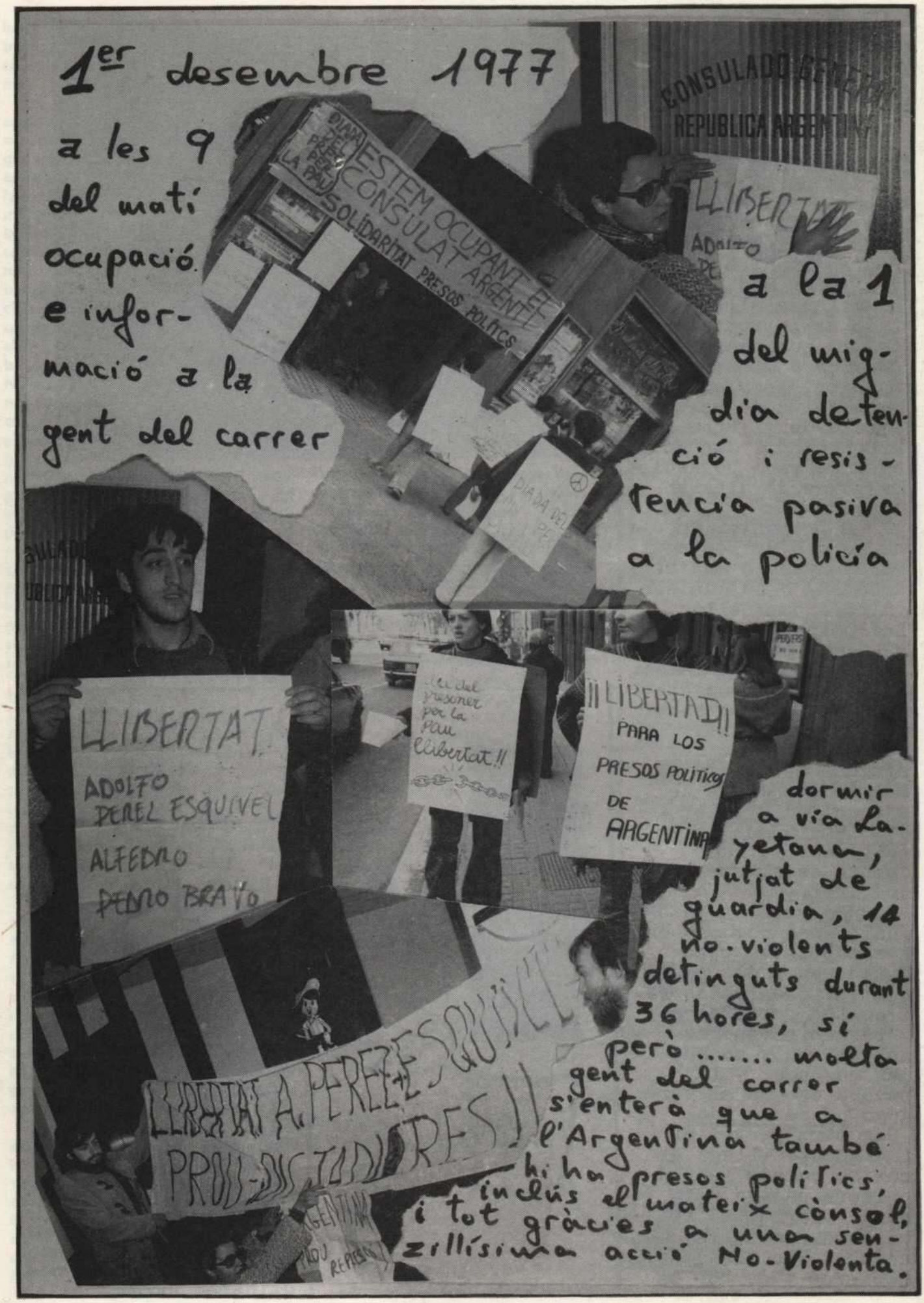
1er desembre 1977
a les 9 del matí ocupació e informació a la gent del carrer
ESTEM OCUPANT EL CONSULAT ARGENTÍ
SOLIDARITAT PRESOS POLÍTICS
CONSULADO GENERAL
REPUBLICA ARGENTINA
LLIBERTAT
ADOLFO
a la 1 del migdia detenció i resistencia pasiva a la policia
LLIBERTAT
ADOLFO PEREL ESQUIVEL
ALFEDRO
PEDRO BRAVO
¡¡LIBERTAD!!
PARA LOS PRESOS POLITICOS DE ARGENTINA
dormir a via Laietana, jutjat de guardia, 14 no-violents detinguts durant 36 hores, sí però ..... molta gent del carrer s'enterà que a l'Argentina també hi ha presos polítics, inclús el mateix cònsol, i tot gràcies a una sensillísima acció No-Violenta.
LLIBERTAT A PEREZ ESQUIVEL
PRESOS POLITICOS

NO-VIOLÈNCIA:

dos homes i dues opcions

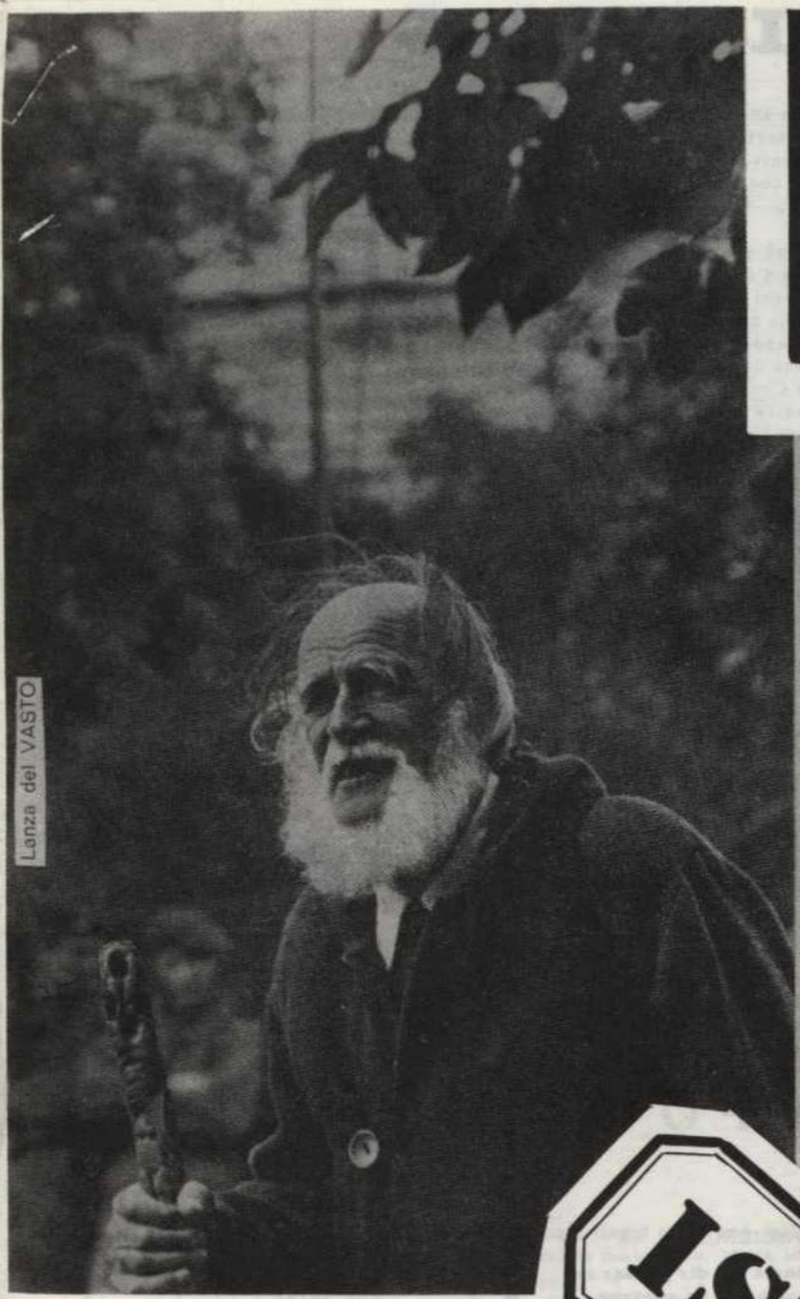

Lanza del VASTO

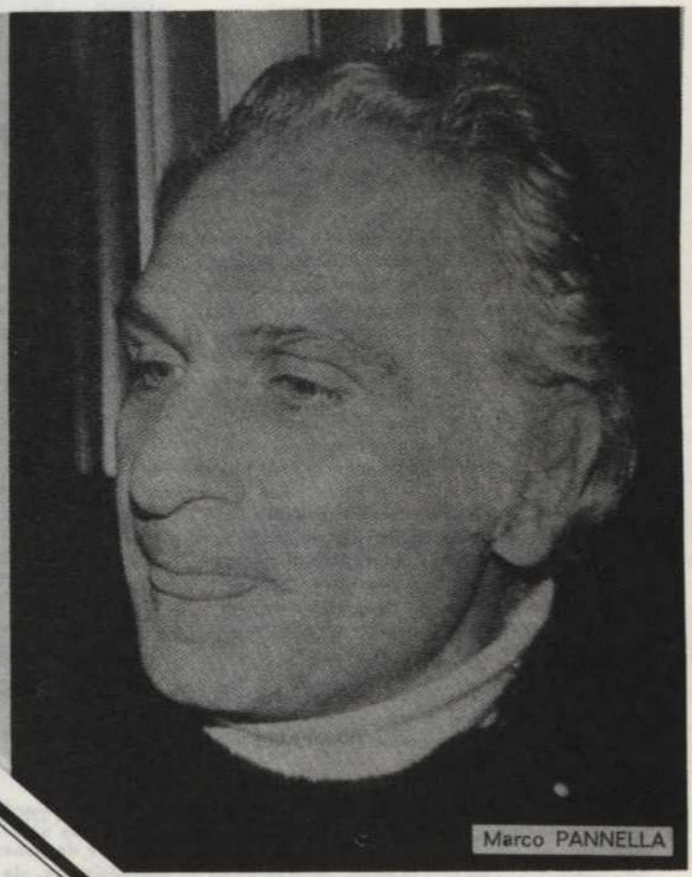

Marco PANNELLA

ISTNA

MINUSVALIDS EN LLUITA
SOBRE DELINQUENCIA

PACIFISME, DEFENSA I PARTICIPACIO
"SUBJECTE": MEDITACIO DELIRANT
SAJAROV: PLEDEJAR PEL NUCLEAR
SERVEI CIVIL: EDUCACIO D'ADULTS

PAU

REVISTA DE DEBAT NO-VIOLENT

nº 31
Febrer 1978
preu 35 peles

BUSTIA Y OPINIONS

carta a Lluís Mª Xirinacs

(del diari AVUI del 5/1/78)

PAU VI I LA PAU

El papa en la seva homilia del dia primer, jornada de la pau, recordà "el crit provocat en la societat per les condicions inhumanes de vida, condicions que generen, sobretot en els joves, frustracions que desencadenen reaccions de violència i d'agressivitat contra certes estructures de la societat contemporànea que els voldrien reduir al paper de simples instruments passius".

Amic Senador,

Sóc dels que et votaren el 15 J. i crec fermament que mai no me'n penediré.

Per això escric aquestes ratlles, perquè, si creus que et puc ajudar a aclarir conceptes, m'autoritzis a fer-ne ús per a reivindicar l'amnistia que amb tanta constància reclames i que, si hagués estat donada a temps, ens hauria estalviat molts maldecaps i bastants morts.

Jo també estic per l'amnistia total. Estic per l'amnistia dels que la gent anomena presos comuns, d'altres, socials, i jo hi afegiria concretament: marginats socials.

Avui, a les presons espanyoles, estic convençut que, per fets de sang i violacions sols hi deu haver dues o tres dotzenes de presos. Per tant, crec que la resta hauria de reintegrar-se immediatament a la societat que els ha marginat (una societat de consum on el vici és barat i la vida cara).

Voldria que els que fan escarafalls de la teva posició que reneguen d'haver-te votat s'imaginessin que són: fills de soltera, fills de família nombrosa amb problema d'atur o simplement fills de puta i que de petits haguessin anat a raure a un asil, a un tutelar de menors o simplement a l'"ASILO DURAN"! Encara se m'esborrona la pell, com recordo que, quan era petit, per fer-me por, m'amenaçaven amb tancar-me al tristement cèlebre "ASILO DURAN".

En les nits de tempesta o en ple hivern, recordo el camp de concentració dels tristos anys 40, en els barracons on vegetàvem amuntegats com piltrafes humanes (els animals no hi han viscut mai, així) amb l'aigua que ens entrava per dalt i per sota la màrfega de palla, o simplement d'herbes, fins a sentir-la als ronyons, com un corrent que s'enduia fins a l'últim alè de vida. Amb temperatures de sota zero. No vull allargar aquesta batalleta, però sí que puc assegurar que avui hi ha molts marginats que viuen en aquestes o pitjors condicions i no es troben en cap camp de concentració.

Homosexuals, adúlteres. Perillositat social. Qui és el perillós social?

Millor serà no parlar del tristement cèlebre arquebisbe espanyol que, encobert per la llei del silenci franquista, va desfer una pila de vides juvenils. Encara és fresc en la memòria dels lectors de l'"Interviu" el reportatge fet a l'entorn dels reclutats a l'empar del Tutelar de Menors.

Em sembla que fores tu qui, no fa gaire temps, ens parlaves de l'incident "mercat de joves verges" a les presons espanyoles, amparats per la complicitat d'alguns funcionaris i caps de presó.

La filla d'un bon amic meu, després d'estudiar alt secretariat, anà a raure en una empresa on el patró, valent-se d'amenaces, "xantatge" i coacció, arribà a ferla seva "violant-la". On són els perillosos socials?

Per acabar, et diré que la meva filla, de 21 anys, després d'estudiar una pila d'anys entre batxillerat i tècnica de disseny d'estampats (títol que no li ha estat lliurat perquè li falten 3 mesos de servei social a la Secció Femenina de la "Falange"), ha anat a raure al Via Crucis que està seguint la majoria de la nostra joventut, entre explotardors descarats i aprofitats que abusen dels contractes provisionals. Fa unes setmanes sense pretext fonamentat, l'han acomiadat de la feina que tenia en una casa de decoració i mobles. T'asseguro, amic Senador, que li agrejaren els turrons abans de menjar-los.

La gent s'enfada quan dius que entens l'idealisme de l'acció dels de ETA i jo et dic que m'estranya com no hi ha més jovent que adopta la pistola per a defensar el que els ha estat negat després de tant esforç, honradesa i constància.

Perquè, a l'ensems que s'intenta de redimir els caiguts, no es recompensa els que amb esforç i sacrifici ens ajuden a salvar aquesta societat en què vivim i que ells no han escollit?

Perquè no instituir un premi anual com el "Planeta" o el "Non Plus Ultra" per als nois i noies que, vivint en condicions adverses i àdhuc infrahumanes, tenen la gran virtut d'estudiar i treballar com a persones decents?

Teu,
ANDREU GUIMERA,
Captaire de la Pau.

---

una opinió

OBJECTOR DE CONSCIÈNCIA

Objector de consciència vol dir passar de tot, d'armes, de violència, de guerres, però els Objectors no passen de tot perquè són marginats de la dictadura d'Espanya.

Objector de Consciència vol dir passar de tot, d'armes, de violència, de guerres, però els Objectors no passen de tot perquè són marginats de la dictadura d'Espanya.

No són herois però sí fundadors de la pau. El morir per una causa justa té un fonament, però, morir per odi, per uns presidents que discuteixen davant d'una càmara, per un capitalisme?

Tan sols existeix una guerra, que és combatre la marginació, la fam i sembrar la pau a la terra, per això hem de seguir lluitant, perquè no hi hagi més guerres.

En aquesta Espanya que ha sofert una guerra civil i que despres de 40 anys de franquisme tan sols queda por a unes lleis i a un govern impotent, i a un exèrcit sense cap base, no com una "España grande y libre" segons paraules del nostre "estimat" "Caudillo", sinó d'una Espanya unida, sense exèrcit, sense bases nuclears, sense presons... aquesta Espanya lliure.

Però aquests problemes solament tenen un sentit, que és un problema de tots, tant per la dreta com per l'esquerra i mentre existeixin exèrcits incontrolats no tindrem pau, però aquesta pau està molt lluny d'aaquest país on encara existeix un feixisme, un comunisme, un terrorisme...

Jo estic decidit a no fer un servei militar i a no preparar cap guerra que no sàpiga qui i perquè.

Un expresidiari de 20 anys amb 6 entrades a la presó.
(Traduit de l'original en castellà) Des. 77

PAX

revista de debat no-violent

Nº 31

Febrer 1978

Redacció:

Jaume Codina
Josep Ferré
Josep Folch
Rafel Llobet
Francesc Riera
Joan Sendra
Josep Simó
Emi Soler
Jennie
Sabtiago
Toni Clos

Fotografia:

Robert Bonaventura

Suscripcions;

Bruc,26,2n
Barcelona -10-
tlf:301-49-39

Diposit legal:

B-18.764/74

Impressió:

Copi-Art

Pòrtic

PACIFICO O EM PACIFICO?

Des de sempre nosaltres, no-violents hem tingut clara una dialèctica entre revolució en el marc polític-social i alhora un canvi en el marc personal o el que en diuen els marxistes, marc ideològic que inclou no solament les idees sino els hàbits i les conductes que es van realitzant dia rera dia.

Durant molt de temps els no-violents s'han dedicat exclusivament a la segona part de la revolució. Això els donava un cert aire de profetisme però casi sempre molt desencarnat i desconectat de la gent.

Gandhi fou el primer que de forma colectiva va aplicar la no-violència en la realitat política. La no-violència com a estratègia de lluita no com a tàctica. En certa manera venia a dir-nos que la política tenia massa influència en la vida dels homes per a deixar-la en mans dels violents. I cal precisar violents: Aquells que en les relacions amb els altres, siguin econòmiques polítiques o personals, tracten d'explotar-lo, d'utilitzar-lo. Tots som per tant violents en certa mesura però és bo definir que hi han sistemes d'organització política i econòmica que ho són, i contra aquests lluita el no-violent i s'enfronta contra els qui el defenen i, a cops, contra si mateix quan se n'adona que també el defenia.

A Catalunya, el "col-lectiu d'acció no-violenta" ha près l'intuició d'en Gandhi, a la catalana. Però ai! hem anat a l'altre cantó i s'ha deixat de banda quelcom que per els no-violents és fortament revolucionari: la formació i, deixem ho dir encara que soni religiós, la pacificació interna.

Aquesta realitat fa que tots els membres del col-lectiu estem interessats en aprofundir aquest sector abandonat. Es parla d'aprofundiment en l'estudi, d'interiorització, de relació amb els que ens envolten, d'anar a les fonts, etc., etc. Alhora una legítima temença: compte en abandonar la realitat social centrant-nos en mirar-nos el melic. Seria l'altre cantó, i el que cal es cercar l'equilibri.

Davant d'aquestes reflexions i si estem disposats a acceptar que cal fer la revolució personal alhora que la social, serem capaços de fer el pas de dedicar-nos temps a nosaltres mateixos i pacificar-nos alhora que pacificar?

De que això es pugui realitzar, de retornar la sal de la no-violència a les nostres accions, tots en som responsables.

Tinguem Pau.

JESUS VIÑAS.

PACIFISME DEFENSA I PARTICIPACIÓ

Encara que discutible, la increible evolució política espanyola ha permès, entre d'altres coses, d'iniciar un petit i encara limitat debat sobre l'Exèrcit, la seva missió, organització i relació amb la política de Defensa. Al llarg del darrer any 1977 s'ha produït suficients fets i s'ha transformat l'estructura militar espanyola en un grau tal que ha facilitat la discussió -abans tabú i prohibida- d'aquests temes.

La limitació del debat vé donada, fonamentalment, per dos factors. D'una banda, els pocs especialistes no professionals que hi ha sobre aquestes qüestions. La major part de les aportacions han estat fetes per militars o per ex-militars de la ja desapareguda UMD. La competència professional dels seus autors i la rigurositat analítica dels escrits han estat la garantia de la seriositat del debat. No obstant això, les opinions s'han centrat excessivament en un determinat discurs i una determinada concepció de les Forces Armades i les seves funcions. Els partits polítics han tingut, sens dubte, una gran responsabilitat sobre aquests fets. L'obligada centralització de la seva lluita per a l'eliminació de la dictadura pot ésser una vàlida excusa, però no una justificació, per l'abandó, quan no la ignorància, de temes tan trascendentals com l'ecologia i... la defensa. En la mesura que es tracta d'una defensa pel poble, que s'empassa més del 15% del pressupost anyal de l'Estat i que mobilitza 200.000 joves cada any, caldria haver-li donat, no tan sols una atenció més gran, sinó una superior crítica per a provar de trobar solucions als problemes existents i, en alguns casos, aportar alternatives globals.

El segon factor limitatiu el constitueix la trascendència de la mateixa defensa. Durant massa anys, el poble espanyol s'ha trobat sotmès a un procés de tensió respecte a la militarització del poder, és a dir, el militarisme. "Tot" allò que era militar ha sofert una deformació per excés de poder i de competències. El fenòmen no és nou i ja va tenir una gran intensitat a la polèmica antibonapartista dels republicans i socialistes al segon imperi francès. "Militarisme", aleshores, fou definit com la invasió, a la vida política i social, de sentiments, formes i poders militars. L'evolució actual, sortosament, és la de que les aigües retornin al seu curs normal és a dir, canalitzar tot allò que és militar només a les esferes que li són específiques. L'herència d'aquesta malformació històrica ha estat la por i la ignorància envers l'exèrcit i la defensa. D'aquí que la prohibició de la crítica encara roman per conquerir.

És aquest darrer punt el que ens interessaria d'aprofondir. El temps i la Història ens han demostrat repetides vegades com determinades concepcions socials, polítiques i religioses han canviat radicalment d'una època a una altra, independentment del nivell d'assimilació social o de dogmatisme de la qüestió. Formulacions polítiques, hàbits sexuals, influències religioses i normes convivencials de fa un segle són considerats com a inservibles a l'actualitat i, a l'inrevés, normes actuals haurien estat un terrible shock al segle darrer. L'evolució i el canvi d'aquestes formes i idees han estat possibles gràcies a la discussió, als descobriments i al risc d'aventurats vanguardistes, bojos o profetes.

Des fa també moltes dècades, homes de tanta força humana com Russell, Einstein, Gandhi, Muste, Rostand, Fromm, Noel-Baker, Thoreau, Ebert, Chomsky, Oppenheimer, Huxley, Schweitzer, Schumacher, etc., filòsofs uns, científics els altres, han vingut recollint i difonent propostes de grups pacifistes, no-violents, anarquistes i radicals, sobre temes relacionats amb la defensa i el militarisme. Fenòmens tan trascendentals, a molts nivells, com la cursa d'armaments (350.000 milions de dolars anyals en defensa), el comerç de l'armament (causa de molts conflictes), el complexe militar-industrial-universitari (amb el seu engranatge que sobrepassa totalment l'esfera militar per a convertir-se en una necessitat de l'estructura econòmica), la proliferació nuclear (amb un "over kill" suficient per a anihilar la Terra unes vint vegades consecutives), la guerra química, biològica i bacteriològica, els refinaments bèlics com el laser, les armes antipersonals, la guerra electrònica, meteorològica, etc., han creat un estat d'opinió i una consciència anti-bèlica en molts ciutadans del món. Els objectors de consciència no serien altra cosa que una expressió determinada, de les més radicals, d'aquesta consciència. Cal observar que aquesta rebellió no té res a veure amb una pretesa "mania" o fobia específica al subjecte militar. És, en tot cas, una oposició a un estat de coses, a una política militar molt generalitzada, que no té res a veure amb una concepció passada dels canons, dels soldats i la seva filosofia. A l'era atòmica, a l'era de la tècnica i de la rapidesa, els valors dominants i eficaços són tots uns altres.

Són ja diversos els exèrcits que s'estan plantejant la revisió, no tan sols de la seva estructura organitzativa, sinó àdhuc de la seva filosofia mateixa, de la seva funció a l'època actual. S'arriba al cas que exèrcits nòrdics són assesorats per estrategues civils "antimilitaristes" (no anti-militars), en la recerca de nous plantejaments que facin possible una conjunció entre les necessitats d'una defensa i la racionalitat i l'equilibri d'una participació social. Els pacifistes porten ja temps treballant en una alternativa denominada "Defensa Pop", defensa civil o defensa popular no-violenta. Malgrat d'ésser de creació recent -si ho comparem amb la llegendaria tradició de l'estudi militar clàssic-, ha aportat idees i elements suficients com per que siguin presos en compte per nombrosos centres d'estudi sobre la defensa de diversos països.

El desenvolupament de les ciències socials a partir de la Segona Guerra Mundial va permetre, a més, l'evolució d'una nova matèria interespecífica: la polemologia (sociologia dels conflictes-investigació per la pau- "peace research"). Distribuïts per molts països i amb diverses tendències, aquests instituts han posat sobre la taula la necessitat de desmitificar les nocions clàssiques de pau i de guerra per mitjà de l'anàlisi multidisciplinari.

Allò que és fonamental, en definitiva, és la necessitat d'establir un marc de discussió sobre aquests temes que sigui el més ample possible, de manera que puguin recollir-se aportacions de qualsevol sector, qualsevulga ideologia i qualsevulga tendència. Aquest punt, sens dubte el més difícil de tots ja que pressuposa el trencament amb el monopoli que els militars professionals han exercit fins ara, possibilitaria realment un principi repetit constantment a declaracions, programes i constitucions: la participació del poble als afers de la defensa, de la seva defensa.

Sense discussió i crítica no és possible la perfecció d'una idea o d'una organització. Sense tolerància i obertura no és possible viure la realitat. La deformació i la patologia de les relacions internacionals i de la diplomàcia estan causades, en bona part, pel seu autisme, és a dir, per la no-percepció dels fenòmens reals exteriors. Es viu, bàsicament, de fantasies tancades en una mateixa ideologia. Sota aquest esquema, les contradiccions i les farses des armístiques són inevitables. Un correcte funcionament democràtic, d'altra banda, hauria de permetre i garantir la lliure discussió d'aquests temes, amb claredat, respecte i sinceritat.

L'explicació de la idea pacifista és complexa i extensa; sobrepassa els límits d'aquest espai, però pot concretar els seus objectius i la seva estratègia a mig termini. S'ha tornat persistent i pacient a causa de la seva mateixa marginació. La seva discussió no necessita autoritzacions, sinó interlocutors. La seva justificació és necessària: els cent milions de morts a les guerres d'aquest segle són una mostra del fracàs de les estratègies tradicionals. Les seves reivindicacions bàsiques inicials són les següents:

1.- Creació i foment de centres d'investigació per la pau, independents del poder militar, encara que en col·laboració amb ell.

2.- Dedicar inicialment l'ú per mil del pressupost de defensa per aquestes feines; representarien 188 milions de pessetes pel proper any, amb la qual quantitat es podrien crear tres centres amb abundosa biblioteca. Són molts els mils de milions que s'esmercen a la guerra i a la seva preparació. No sembla excessiu de solicitar només una milèssima part per a l'investigació de la pau.

3.- Política exterior neutral, escapant de la participació a blocs i aliances militars (OTAN).

4.- Refús a la possessió d'armament nuclear.

5.- Destrucció de qualsevol arsenal d'armament químic i biològic.

6.- Prohibició de l'establiment de bases estrangeres al país, així com de la installació de bases pròpies a l'exterior.

7.- Política exterior activa a favor del desarmament unilateral (el multilateral és gairebé impossible); divulgació d'aquests temes al gran públic.

8.- Limitació del pressupost de defensa i reducció progressiva per mitjà d'un programa de reconversió.

9.- Provisionalment, servei militar voluntari. Mentrestant, reconeixement real i jurídica de l'objecció de consciència i dels serveis civils. Servei militar a la pròpia regió.

10.- Prohibició de l'exportació d'armament Reconversió de les indústries bèliques i estricte control de les importacions d'armament.

11.- Llibertat d'expressió i associació pels militars. Plena aplicació dels drets humans per l'estament militar. Reconeixement dels comités de soldats.

12.- Total llibertat de discussió sobre temes militars per a la població civil.

13.- Derogació de la llei sobre Mobilització i Militarització; supressió del Codi de Justícia Militar, substituint-lo per un reglament intern més flexible i actualitzat.

14.- Compromís de no intervenció militar fora de les fronteres de l'estat.

15.- Investigació i difusió de les tècniques de la defensa popular no-violenta, no-cooperació i desobediència civil.

Quinze punts per un programa aventurer utòpic? És possible, però en tot cas real, desitjat, discutible. En darrer terme, qui ha dit que aconseguir la pau sigui cosa fàcil?

VICENÇ FISES

COM A PRIMERA NOTICIA DE L'ASSEMBLEA DE CONSTITUCIO DEL FRONT D'ACCIO POPULAR NO-VIOLENT (F.A.P.), CREIEM QUE SERVEIX AQUEST QUADRE SINOPTIC QUE PUBLIQUEM. EL SERVEI D'INFORMACIO DEL FAP ENS PREPARA UN AMPLI DOSSIER (SOBRETOT CENTRAT EN LA MARXA DEL POBLE) PEL PROPER NUMERO.

FAP - ASSEMBLEA CONSTITUENT - RESULTATS

1. Constitució del Front d'Acció Popular del Principat de Catalunya
   Aprovació per unanimitat dels seus objectius bàsics
2. Organització del Front d'acció Popular:
   Base: Moviment Assembleari
   Col·leccions al Moviment Assembleari: Definició de funcions (cafismes), perquè el FAP pugui funcionar com a comunitat
   - Funció Profètica.
   - Funció d'Alarmació.
   - Funció Pacificadora.
   - Funció Coordinadora.
3. El FAP de Catalunya convoca la Marxa del Poble
   - Avantguarda: Des d'ara fins el començament de la Marxa (inicis de Juliol)
   - Pas de la Marxa: Inicis de Juliol fins Nadal — comarques – Istiu; Barcelona – Tardor
   - Retaguarda: Fins la constitució de l'Assemblea Popular
   - Bases de Nadal: Experiment de la 1ª Assemblea Popular del Principat de Catalunya
   - Organització: 5 columnes ⇒ 8 comarques cada escuna
   - Contingut ideològic: Alcance de concretar
   - Es decidí presentar el projecte a l'Assemblea del CANVJ dies 28 i 29 de Gener
4. Participació a la campanya contra la pena de mort organitzada per la CONC
   Presentar la proposta al CANVJ
5. Participar activament a la Trobada de gent dels Països Catalans a Catalunya Nord
   Cuixà dies 23-26 de Març - Setmana Santa

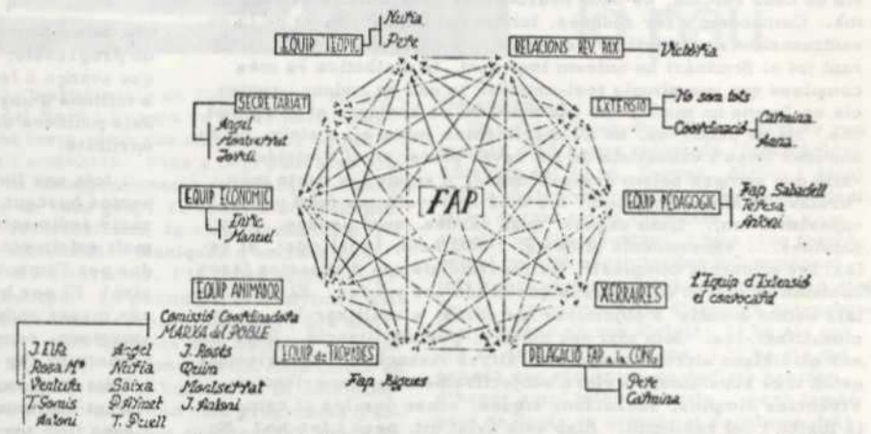

→ la propera assemblea es farà els dies 1 i 2 d'Abril a Bellcaire d'Urgell

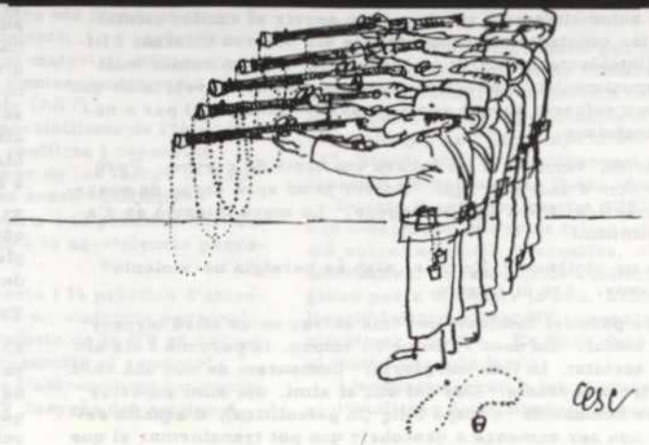

MEDITACIÓ DELIRANT A L'ENTORN DEL 'SUBJECTE'

Aiguafreda. Dies 27 al 30 de desembre de 1977. Unes seixanta persones dels diferents sectors del CANVI (faposos, objectors, amics de l'arca, cristianitos, revisteros, copels, ... etc.). Una bona representació. El Mestre: el Xiri. La Bíblia: "SUBJECTE". La majoria barcelonins, alguns terrassencs, vilanovins, ... i para de comptar. Total: interessant.

Quin goig de veure tants "no-violents" junts! "Oh quin gran goig, quina joia, quan els germans s'estimen!".

Bé, entrem en el tema. Siguem "seriosos". "comme il faut".

Obríem els ulls a un nou terreny, que molts -la majoria sense aconseguir-ho- havíem intentat ja esbrinar pel nostre compte: obríem les pàgines del "SUBJECTE", ens enfrontàvem amb una visió humana, antropològica, política, social, espiritual, ... de la vida. Sí, companys. Així de senzill: de la VIDA. Un consensus quasi meravellós de contemplació i de lluita, de moderació i de radicalitat, de subjecte i d'objecte. Jo vaig descobrir moltes coses que encara no he pa'it del tot. L'HOME (la dona i l'home) i la seva constitució física, l'Home i el seu intel·lecte, l'HOME i el seu inconscient, ... L'HOME I EL SEU EQUILIBRI. Són veritats revolucionàries per a les nostres mentalitats espatllades. Quants esquemes hem de trencar! Com que no he estudiat mai "les ciències" -més aviat sóc home de lletres- se'm fa difícil de copsar tot l'entrellat que en Lluís ens descriu sobre la importància de cada cèl·lula, de cada neurona, de cada muscle del ser humà. Comencem a fer rodones, iniciem el descobriment de la novadimensió: la relativitat, l'evolució, ... la rodona-equilibri. Durant tot el Seminari ho anirem imperant, la dialèctica és més complexe que una simple tesi-antítesi: la pau és rodona -sentencia en Jaume un matí-. El ser humà ha de conèixer el seu propi cos. Ha de sentir-se, ha d'experimentar sobre ell mateix, ha de dominar totes i cadascuna de les seves parts: sigui l'intel·lecte -allò que sempre solem desenvolupar-, o siguin les parts més "brutes" (així ens ho dèien), les més meravelloses (així potser ho experimentem). Quan cagues, quan cardes, quan penses, quan camines, ... experimenta el desig, l'exaltació, la felicitat, el relax: fes el cercle complert! No reprimeixis cap d'aquestes fases, controla cadascun dels passos que el teu cos vol fer. Els occidentals estem avesats a objectivar les coses, a analitzar-les, a racionalitzar-les. Som així per cultura, per civilització. Però potser existeixen altres sensacions, altres vivències. Els orientals estan més acostumats a viure subjectivament les experiències. Vivències simples, sensacions riques, sense dur-les al camp de la lògica i del raciocini. Això està aviat dit, però i fer-ho? No-més cal que siguem oberts a un nou espai vital: la part super-consscient de la persona pot servir-nos de cubilet on refer de nou tots els esquemes mentals, on aprendre noves formes de relació amb nosaltres mateixos, de conèixer-nos i acceptar-nos tal com som, de descobrir que no hi ha cap esquema, cap escala de valors definitiva ni automàticament vàlida. Fem servir el cubilet mental per a estar constantment renovant tots els nostres calaixos i fitxes de l'intel·lecte conscient i encara més: deixem actuar molt més l'espontaneitat inconscient que roman en nosaltres, això que molts cops refusem perquè seria massa revolucionari per a nosaltres mateixos.

Quina parida, veritat? A mi encara em costa de creure. Però crec que hem d'anar per aquí. Potser jo no seré capaç de posar-ho a la pràctica. Però aquí ho engego. La meva intenció és d'anar-hi caminant.

I això és no-violència? És més, això és heretgia no-violenta? Espereu-vos. Ara hi entrem.

La segona part del Seminari ens feia entrar en un altre terreny: L'Home social. La dona i l'home i l'entorn, la persona i els altres, la societat, la vida complerta. Comencem de nou una nova roda o circumferència. Des del cuc al simi, del simi superior al primer humanoide d'etapa feliç (la paleolítica), d'aquella espècie de nou ser comença a descobrir que pot transformar el que l'envolta, pot possefr, acumular, ... De l'etapa innocent i primària dels primers homes, dels primers experiments d'evolució, de progressió; dels primers cops de nassos de l'home neolític que avança a les palpentes a la recerca d'una vera pau que li cau a milions d'anys de distància temporal. Dels primers imperis, dels primers esclaus, dels primers opressors i dels primers oprimits.

... tota una llarga història en que el ser humà avança a les palpentes buscant el seu equilibri. Cada nou pas, cada nova civilització sedimenta elements positius de progrés humà. A costa de molt sofriment, a costa de moltes víctimes innocents, sacrificades per l'imbecilitat dels homes. Recony! Costa d'acceptar tot això! El ser humà ha avançat i ha reculat, a voltes ha volgut anar massa endavant i s'ha fotut de morros, retornant a situacions anteriors, sempre però una mica més amunt de la roda, de l'apropament cap a l'equilibri.

L'Edat Mitjana, la Revolució Burgesa, el Capitalisme, ... El no-violent continua a les cavernes de l'inconscient. De tant en tant alguna flor que no fa estiu. Bonica, meravellosa, però sola. Deu mil anys de violència com a resposta humana, com a forma de vida, de relació. És una experiència que almenys hem d'assumir. Una flor meravellosa -Jesús- ha marcat una trajectòria imponent: dos mil anys més tard encara ens en recordem, diem ser seguidors seus, ... però de fa molt temps que l'han plastificat, l'han envolcallat amb vellut llustrós, amb or i plata, amb tota mena de cultes idolàtrics. Cabrons els Papes, els Bisbes, ... que han fet d'una senzilla flor un luxós jardí de palau! D'aquella flor petita, no-violenta, revolucionària quasibé no en podem salvar res; potser en quedarà algun gra de pol·len escampat? Això, amics meus, això només ho sap el vent, aquesta energia que travessa tota la història i que ens dóna l'esperança -en queda?- d'una sortida cap a l'equilibri de la vera pau.

Els deu mil anys de violència de l'espècie humana ens fan, avui, qüestionar la validesa d'aquesta flor: la no-violència. Aquest segle vint veu el naixement de moltes flors, espantades, esporoguides. El pol·len ha germinat?

Es produeix una mutació de l'espècie humana?

Els no-violents ens situem en l'etapa que clou la roda vers la Vera Pau final, compartim aquest espai amb companys anarquistes de tota mena, amb comunistes llibertaris, amb nacionalistes d'esquerra, amb els "autònoms", ... creiem en la persona, en la seva llibertat, en la seva autonomia, ens diem antimilitaristes, antiautoritaris, som ecologistes, feministes, gais, ... Quina nova es-

pècie formem tots aquests desheredats del món? Som els marginats, els inadaptats d'aquesta societat que encara es mou en el pas d'un món autoritari i dictatorial cap a una societat lliberal-burgesa, avançant cap a un món socialista-comunista, en el camí d'aquella Vera Pau. I aquí, el perill. Allà on es clou la roda, allà on es produeix l'equilibri, és límit amb els règims feixistes, altre cop. Ull! La nostra puresa, la nostra utopia que no ens faci reaccionaris. La Font de Vera Pau entenc que ha de ser això: una FONT. on hi anem a puar, a veure d'aquest desig, d'aquest anhel de vera pau definitiva, però conscients que hem d'ajudar a fer avançar a tota una societat que es mou en altres terrenys, molt més endarrerits que la nostra bonica teoria. I aquí comença a embrutar-se la no-violència; m'en alegro, la flor es pol·luciona: deu mil anys són massa anys per no deixar petjades en el cor de cadascuna d'aquestes incipients flors. I aquí em cauen totes les boniques declaracions ideològiques de tots els companys no-violents del món: "la No-Violència no aspira a prendre el poder polític en una societat", "el qui obeeix manté al qui mana", "el no-violent ha d'estimar a l'enemic", ... el cor em porta a creure tot això. Però el cubilet super-conscient em barreja tots els meus principis i cada cop em porta a analitzar en funció del país, de les influències internacionals, de la correlació de forces. de la situació política, vaja. I penso: o la no-violència va entrant en les mentalitats de la gent i esdevé alternativa de masses, alternativa de vida, tàctica i estratègia alhora, ... o realment podem estar afavorint una opció contrària a allò que volem aconseguir. I penso en una flor pobre i bruta, humil i senzilla i la prefereixo així, pobre i bruta, en una torratxa d'un setè pis de Barcelona, que no pas neta i pura en les alçàries cristalines dels Pirineus.

En Xiri deia que d'aquí a dos cents anys ens acostarem a l'equilibri, a la Vera Pau final. Es tancarà la rodona, vaja. Es com per donar-te ànims! Dos cents anys... hòstia, són molts anys!

I d'avui fins a llavors? Per on ens despengem els no-violents? Si encara continuem barallant-nos uns amb altres, si encara hi ha pugnes pels liderats, si encara no ens respectem com a persones o grups, si tenim tendència a valorar més el treball i la lluita que a les persones que ens rodejen -jo mateix en sóc un d'aquests- ... si encara... renois, quin panorama!

Diuen que una guerra ho va destroçar tot: les cases, les caserones, les escoles, les plantes, els animals, els homes, ... tot ... no, calla: quedava una flor, trista, sola, ... però era una FLOR!

Angel Colom i Colom

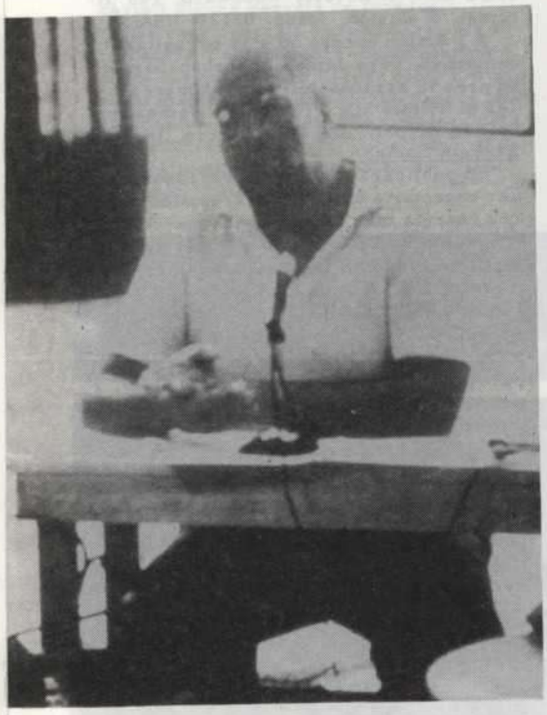

Danilo Dolci

istna

moviments internacionals per la pau

Finalment ens arriben noves concretes del Seminari Internacional d'Entrenament a l'Acció No-violenta (ISTNA) que es va fer a Mèjic el passat mes de juliol. La Mabel Cañada de Bilbao i en Joan Roca, representaren la nostra participació. Hi assistiren en total més de 70 persones, de 30 països diferents dels diversos continents i en resultà una experiència molt rica que resumim aquí per a tots vosaltres.

Els participants

Els participants constituíren l'aspecte més interessant de tot el seminari. Gairebé tothom estava compromès amb una forma o d'altra d'acció social o política, i la majoria estàven preparats a prendre riscs per la seva causa. Ben pocs podien ser considerats com a intel-lectuals, i aquest fet va causar algunes de les tensions del Seminari doncs, en principi, estava organitzat en un pla massa intel-lectual.

La participació de Sudamèrica, Amèrica del Nord i Europa va ésser particularment forta, amb una ampla gama de països i activitats. Fins a cert punt això produí la homogeneització d'interessos comuns dins de cada grup: la conscientització per als sudamericans, la vida comunitària i les sofisticades tècniques d'entrenament per als americans, i la lluita anti-nuclear en Europa. La participació d'Africa i Asia va ésser més escassa (solament dos africans, i amb bastants dels asiàtics residint als EE.UU.). Si considerem Asia (India en particular) com el bressol de la no-violència i el lloc on es fan més programes d'entrenament i on s'han realitzat les grans accions massives, va ésser una pena que no vingués més gent.

Objectius

L'objectiu principal d'ISTNA era enfortir els lligams entre els diversos grups i moviments no-violents, i es concretà en:

- recopilar tot el material, literatura, i experiències d'entrenament per a l'Acció No-violenta (ANV)
- explorar les possibilitats de l'ANV en situacions de conflicte i repressió
- discutir el paper de les forces de pau no-armades en zones conflictives
- millorar la teoria i la pràctica de l'entrenament per a la no-violencia personal.
- millorar la teoria i la pràctica d'entrenament per a la no-violencia personal
- anàlisi de l'història de la NV en països i regions representats al seminari
- trobades per a l'entrenament i organització de l'ANV després del seminari.

Organització

Des del primer dia del seminari es van formar cinq grups regionals (Sudamèrica, Amèrica del Nord, Europa, Africa i Asia) com a unitat bàsica per a prendre les decisions durant tot el seminari. Cada grup escollí un representant, i tots cinq formàven el comité organitzador del seminari (els representants canviaven cada cinq dies) Quant a la operativitat d'aquesta estructura les opinions es van dividir: hi ha els qui els va semblar molt bona, i hi ha els qui pensen que els grups de decisió haurien d'haver estat interculturals... però també hem de tenir en compte el problema dels idiomes... Aquesta dinàmica va crear tensions durant la primera setmana, doncs després de tenir en compte totes les decisions i suggeriments, sortiren uns programes amb els que ningú no estava d'acord.

Programa

ISTNA va ésser precedit per una trobada de dos dies sobre drets humans, en la que es va discutir la situació a les diferentes regions. Més específicament es començà a planejar la "Campanya Drets Humans 78", lligada amb el 30 aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans.

Durant la primera meitat d'ISTNA es van determinar diferents tallers de discusió sobre: educació alternativa, economia alternativa, ressolució de conflictes, brigades per a mantenir la pau, avaluació de l'acció i entrenament NV, preparació espiritual per a la NV. Es feien dues sessions al matí i una a la tarda.

L'esquema seguit a les discussions era el d'analitzar detalladament casos particu-

lars de la pròpia experiència dels participants en el taller, i d'allí treure conclusions que es puguin aplicar de manera general.

En aquesta primera fase es van celebrar diverses sessions plenàries: sobre Sudàfrica, organització NV arreu del món, tècniques per portar una reunió, organització dels camperols a Sicília (Danilo Dolci), el moviment d'en César Chàvez, i una sobre l'organització del seminari.

S'organitzaren també nits culturals, presentació de diapositives i pel-lícules sobre diverses accions NV, i d'altres més generals (pol-lució al Japó, la vida d'en Gandhi, una acció dels parats a Dinamarca).

Durant la segona setmana la gent no estava gaire contenta, i van sortir nous tallers de manera autogestionada sobre: organització en la repressió, entrenament NV a la India, entrenament NV al Japó, i la NV i els nens.

A la segona part d'ISTNA es va canviar totalment el format: es dedicà tot el matí a treballar sobre estratègia i campanya aplicades a una àrea concreta i les tardes a curtes sessions específiques d'entrenament. Els temes sel-leccionats pels matins eren tres: drets humans, moviments d'allib erament, i energia nuclear. Els de les tardes van ser: sociodrama, educació i NV, jocs estratègics, multinacionals, entrenament d'entrenadors,...

Les plenàries d'aquesta segona part: organització rural a Mèjic, Sudàfrica, el nou ordre econòmic internacional, Irlanda del Nord, concientització i Sudamèrica.

Els quatre últims dies es dedicaren a plenàries i grups de treball sobre avaluació del seminari i, sobretot, per a preparar el treball de continuació.

Els informes de tots els tallers aviat estaràn a disposició de qui hi estigui interessat.

Comentaris

Durant les sessions matinals sobre estratègia i campanya, molts dels participants s'adonaren de quan difícil és intentar fer entrenament per a l'ANV ailladament de la situació real. Així es va veure que, en el camp de l'ANV, no hi ha una sèrie de tècniques aplicables a qualsevol situació. La gran majoria de les tècniques d'entrenament són específiques d'una situació o d'una cultura. Tot entrenament s'ha de fer de cara a una acció concreta, no en abstracte.

Però, malgrat el que he dit abans, el programa no va ser pas el més important. El que de veritat va ser més important: els contactes establerts i les experiències compartides; les discussions informals a l'hora de dinar, els dies lliures, a les nits. L'únic problema, el de sempre: la diferència de llengües.

Als començaments de proposar ISTNA algú pensava que tres setmanes era un periode massa llarg per a una trobada internacional. Però, de fet, es va creure necessari un temps llarg per a poder desenvolupar aquest tipus d'experiència d'aprenentatge comunitari. El seminari va constituïr un fet únic en quant a la varietat de gent experimentada treballant conjuntament i també en quant a que el programa facilità la participació real de tothom. Un dels participants remarcava en un article acabat de publicar: "va ésser una trobada sorprenentment agradable i no-autoritària malgrat les frustracions sobre diversos estils i conceptes d'entrenament i organització". Un altra atribuïa aquesta atmòsfera tan positiva a 'la bona voluntat d'escoltar".

L'esperit de comunitat format a la trobada i els plans de continuació concrets i precisos que els diversos grups de treball han el-laborat fan pensar que aviat tindrem resultats molt positius.

PLANS DE CONTINUACIO D'I. S. T. N. A.

Drets Humans

S'està organitzant una xarxa de comunicació per a facilitar l'intercanvi d'informació. Les persones contacte s'encarregaràn també de mobilitzar per a fer pressió en casos d'emergència, i treballaran molt directament amb la CAMPANYA DRETS HUMANS 78 a la seva regió o continent.

La CAMPANYA DRETS HUMANS 78, amb components nacionals, regionals i internacionals estarà enfocada en els drets fonamentals de la persona humana segons consten en la Declaració Universal dels Drets Humans, i en les violacions d'aquests drets. La campanya estarà lligada principalment amb el 30 Aniversari de la Declaració Universal, l'any 1978.

A l'Asia, s'establirà un centre pels Drets Humans a Hong Kong. Es celebràran "Assemblees dels Pobles" sobre els drets humans a nivell nacional i regional i es participarà a la campanya mundial per l'alliberament incondicional de tots els presoners polítics. (Contacte: Ruth Cortez, Kiu Kin Mansion 1/6/F; 566 Nathan Rd., Kowloon, Hong Kong).

A Sudamèrica, els grups de drets humans enfortiràn la xarxa de comunicació i participaran a la campanya del 78, amb altres organitzacions internacionals. L'Assemblea dels Pobles sobre Drets Humans tindrà lloc al desembre de 1978. Es farà una gran campanya educativa mitjançant tarjes, folletons, felicitacions de Nadal, etc., amb motius de drets humans. Continuarà el treball i les accions per l'alliberament d'Adolfo Pérez Esquivel. Recolzaran la vaga general coordinada a Europa. (Contacte: Jaime Díaz, P. O. Box 20439, Bogotá, Colombia/ i: SERVICIO PAZ Y JUSTICIA: Perú, 630 5º dpto 19, 1068 Buenos Aires, Argentina).

A Europa, la campanya pels drets humans ja existeix, coordinada des de Londres. L'Assemblea Popular dels Drets Humans tindrà lloc del 4 al 10 de desembre de 1978. La campanya demanarà a la ONU la creació d'un Comissariat pels Drets Humans amb poder executiu efectiu. A Europa es coordinarà una vaga mundial de treballadors, consitent en un atur del treball de 15 minuts a 1 hora, en favor dels drets humans. (Contacte: Rita Maran, Campaign Human Rights 78, 158 North Gower Street; London NW1, England).

Els Nordamericans en conexió a la Sessió Especial de l'Assemblea General de la ONU sobre desarmament, en el mes de juny. de 1978, coordinaran sessions paral-leles demostrant els lligams entre el militarisme i la repressió política. S'està fent un'altra campanya legislativa per assegurar que es passi una llei instruïnt als representants dels EE. UU. al Banc Mundial que votin en contra de l'ajut als règims responsables de violacions dels drets humans. (Contacte: Jacqui Chagnon, 1114 'G' Street, SE; Washington, D.C. 20003 USA/ i: Beverly Woodward, 148 'N' Street, S. Boston, Mass. 02127 USA).

A l'Africa encara no s'ha organitzat cap campanya, però James Annorbah-Sarpei ha prés la responsabilitat de començar les activitats allí. (Contacte: James Annorbah-Sarpei, Box 4143, Accra, Ghana).

Energia Nuclear

Es publicarà una circular transnacional per conectar a tots els qui treballen per una energia més sana. Aquesta circular tindrà informació del que la indústria està fent (nous invents, acords internacionals o nacionals), del que fan els diversos moviments antinuclears arreu del món (accior específiques, planificació d'estratègies a llarg terme, tàctiques -incluïnt-hi la preparació i entrenament per l'acció, etc), i una llista de tot el amterial publicat sobre l'energia nuclear, sobre estratègia, organització de campanyes, entrenament, etc. amb pel-lícules, discos, ... En un principi es faria en anglès.

S'ha enviat un qüestionari a tots els grups antinuclears, per veure les possibilitats de fer accions conjuntes o coordinades, boicots, etc.

Com resoldre un "impasse" en una asseguda?

i traduirà els materials, cercarà la financiació i s'encarregarà de la publicació i distribució dels estudis de cas. Els temes inicials seràn: com derrocar governs mitjançant l'acció no-violenta; accions no-violentes específiques; campanyes no-violentes; entrenament en la no-violència; organització per l'ANV. (Contacte: Jean Fabre, 35 rue Van Elewyck; 1050 Bruxelles, Bèlgica/ i: Peter Klotz-Chamberlain: Resource Center for Nonviolence, PO Box 2324, Santa Cruz, California 95060 USA)

Entrenament

S'anima a tothom a que comparteixi els resultats del seu treball en entrenament, preparació i/o educació per l'ANV, a través d'articles i publicacions, especial -- ment les internacionals de l'IRG, IFOR,...

S'establirà un "banc d'informació" amb material sobre entrenament que servirà de dipòsit. S'oferiràn serveis tals com llistes periòdiques del material disponible informació sobre com obtenir-lo o fotocopiar-lo i distribució a aquells qui ho necessitin, serveis de coordinació interbibliotecària i alguns serveis de traducció.

Es recomanarà i es facilitaran els intercanvis d'entrenadors (particularment entre els països del Tercer Món) i el desenvolupament d'equips d'entrenadors transnacionals. S'estudiaran les normes dels intercanvis. (Contacte: Charles Walker, Gandhi Institute, Box 92, Cheyney, Pennsylvania 19319, USA).

Educació i Entrenament

S'establirà una xarxa d'informació per a poder compartir els recursos i el material sobre educació i entrenament per a la no-violència, i sobre educació alternativa.

Es demana que tots els participants d'ISTNA i d'altres persones interessades explorin la possibilitat d'establir als seus respectius països oportunitats d'entrenament per l'ANV, d'acord amb les necessitats del país (per exemple amb seminaris, cursets, i/o centres d'acció social, etc.).

Es formarà un comitè d'experts amb el propòsit d'assistir el desenvolupament de centres d'acció social, on s'ofereixi educació i preparació per l'ANV. Es cercarà

S'està estudiant la possibilitat d'organitzar una reunió per a planificar l'estratègia transnacional, intentant aconseguir una coordinació antinuclear a nivell mundial. (Contacte: Daniel Wiener, Rütimeyerstr. 20, 4054 Basel, Suissa).

Alternatives econòmiques

Els participants d'aquest taller van fer les següents tasques: distribució d'una declaració sobre sistemes econòmics comunitaris (perquè es discuteixin) a tots els moviments no-violents; desenvolupament d'una guia d'estudi sobre esforços comunitaris a diversos països, amb una anàlisi crítica de les societats capitalistes i socialistes, conjuntament amb descripcions de societats comunitàries existents, o un

Joan Roca

folletò describint exemples reals d'aquestes societats. (Contacte: Carl Zietlow, 423 W. Nittany, State College, Pennsylvania 16801, USA/ i: Piet Dijkstra, Westerweg 2, Bergen NH, Holanda).

Estudis de cas per a l'entrenament i l'organització

S'iniciarà un comitè internacional de correspondència per a recollir i publicar estudis de cas sobre entrenament i organització. Aquest comitè definirà els temes, les línees, i les normes a seguir per a el·laborar estudis de cas sobre acció noviolenta; demanarà, recopilarà, editarà la col·laboració d'organitzacions intergovernamentals (com UNESCO) i no-governamentals (com per exemple, el Consell Internacional d'Educació Adulta, i la Confederació Mundial de les Organitzacions Docents).

JOAN ROCA.

PERSONATGES

LANZA DEL VASTO

LANZA DEL VASTO: Resum del viatge a Barcelona

Lanza del Vasto va venir a Barcelona el dia 5 de Gener i es va estar uns dies entre nosaltres. En diverses xerrades ens va transmetre el seu missatge que, des de que en Gandhi el va enviar pel món no ha deixat de comunicar-lo a la gent. Va fer quatre xerrades a Barcelona, dues al Casal, una de les quals va ser molt polèmica i que aquí l'analitza en Toni Soler. El motiu del seu viatge: va venir a celebrar els cent, sí CENT anys de LLUM DE LA SELVA, un xicotet que viu des dels 20 anys en un lloc al bosc a prop de Sabadell, on portà una vida molt semblant a la de l'Arca.

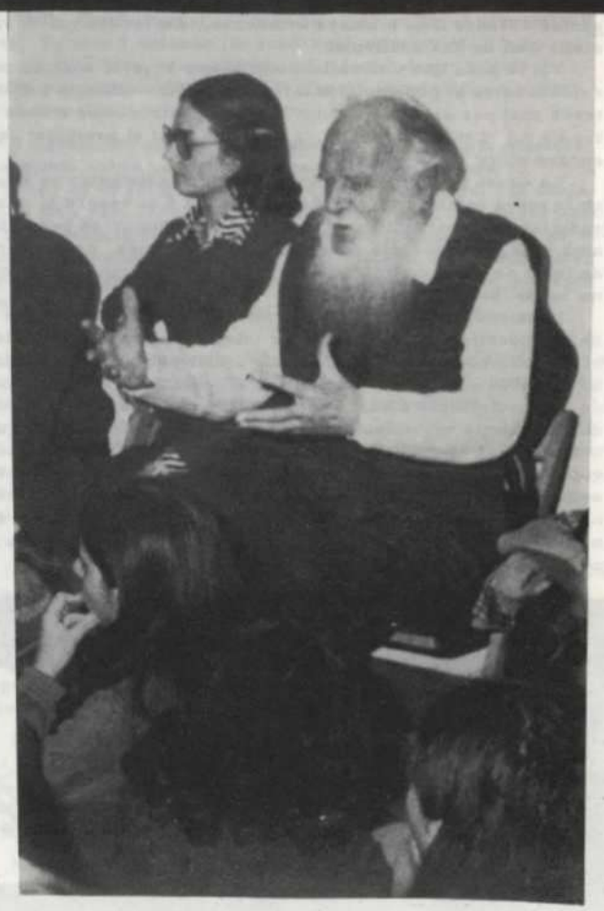

EL CASAL DE BARCELONA I LANZA DEL VASTO

Una de les coses més positives de la darrera Assemblea Plenària del CANVI del passat novembre fou, en la meva opinió, la importància que es va donar a la formació teòrica, a la necessitat de conéixer i aprofondir tot allò que és i comporta la No-violència, i el que pot aportar a la humanitat dels nostres dies i del futur. Aquest entusiasme per la formació va rebre un nou impuls en el seminari que vàrem fer uns quants amb en Lluis Mª Xirinacs els darrers dies de l'any 77.

Per tot això semblava que ens venia que ni fet a mida que pocs dies després, vingués a casa nostra en Lanza del Vasto. Era una bona ocasió per a conéixer una de les "patums" de la No-violència i la seva visió, desconeguda per molts de nosaltres.

El cas és, però, que malgrat totes aquestes circumstàncies, l'audiència que ha tingut entre nosaltres ha sigut ben escassa. Tret del primer dia, el col·loqui del dia 5 al vespre en el nostre propi local, no més de mitja dotzena de persones del casal, apart dels Amics de l'Arca, es van deixar caure per la Capella Francesa, lloc on es van fer les conferències públiques. Cal dir que era lògic pensar que els que no el coneixien ara allà on podien captar millor el pensament d'en Lanza. Això sempre és més fàcil seguint el fil d'una conferència sencera que no amb una sèrie de preguntes afllades més o menys inconexes. De fet els que hi van assistir així ho han confirmat.

Val la pena que tots reflexionen sobre aquesta contradicció evident entre el proclamat interès per la No-violència i el desinterès real per escoltar a qui n'ha estat l'introductor a casa nostra i a tot el món occidental, a qui n'ha estat el promotor quan encara ningú sabia que era.

La causa principal d'aquesta manca d'assistència va ésser, en la meva opinió, que el col·loqui del dia 5 al vespre al casal va resultar decepcionant per a molts. Però, donar-se per satisfet amb aquesta explicació sense aprofundir-hi més, és una forma de fugir de l'autocrítica honrada i una justificació de quelcom que no és tan fàcilment justificable.

Intentem jutjar fredament la situació. Una persona que es considera no-violenta i que diu tenir interès per aprendre millor tot el que això comporta té l'ocasió de sentir per primera vegada a un deixeble directe de Gandhi, que ademés ha estat el portador de la No-violència a casa nostra i l'origen de la immensa majoria de moviments no-violents d'Europa. Creieu que és lògic que per unes quantes respostes a preguntes afllades, per disparatades que li semblin, perdi immediatament tot l'interès? Més aviat sembla que la reacció lògica hauria estat de respecte davant d'una persona que segur que s'ho ha pensat més que qualsevol de nosaltres i d'interès per conèixer la justificació d'aquestes respostes i el contexte general en el qual estan enclavades.

Per què es va donar doncs aquesta ràpida decepció?

Penso, en primer lloc, que no es va tractar exactament d'una decepció. M'explicaré: crec que no és descobrir la sopa d'all constatar que en un sector bastant ampli del Casal la idea que s'en tenia d'en Lanza del Vasto no era gaire entusiasta. Que en Lanza és un "carca", que "és autoritari", que "no viu en el món d'avui", etc. eren opinions bastant generalitzades, de forma més o menys conscients, entre els que no el coneixien. Per dir-ho sense embuts, existien una sèrie de prejudicis, en el pitjor sentit de la paraula, que predisposàven en contra. Com a membre que sóc del grup dels Amics de l'Arca, haig de reconèixer la part de culpa que em toca de que això sigui així. Realment no he fet gran cosa per tal que aquest prejudici, constatat ja de temps, deixés d'existir.

En aquesta situació el col·loqui difícilment podia resultar satisfactori. L'expectació que aquest primer dia existia tenia molt probablement una component més gran de curiositat per conèixer allò que en podriem dir l'aspecte folklòric que no pas per a comprendre la qüestió de fons. Em va donar l'impressió de que s'estava més atent a la possible confirmació del prejudici que no a tot allò que de positiu pogués sortir.

I, efectivament, n'hi va haver prou amb un parell de respostes de difícil digestió per que tota la resta del col·loqui quedés eclipsat. Per al qui tenia alguna mínima predisposició en contra, per inconscient que fos, va ésser suficient per deixar de considerar interessant escoltar res més.

Haig de confessar que esperava amb il·lusió aquesta vinguda d'en Lanza del Vasto, ja que ha sigut a través d'ell com jo he conegut la No-violència i tenia l'esperança de que si se l'escoltava podrien desaparèixer bona part dels prejudicis que crec injustificats i que des de sempre m'han dolgut una mica en algún racó del meu interior. Des de l'inici del procés constituent del CANVI sempre hi he trobat a faltar un fons que per a mi és imprescindible per a poder dir-se no-violent. Una mica per deixadesa, una mica per allò de respectar les diferents visions de la No-violència, fins ara no he fet pràcticament res per a pal·liar-ho. Confiava també que les xerrades d'aquests dies podrien iniciar aquest camí entre nosaltres.

No és d'estranyar, doncs, que m'hagi sentit defraudat per la resposta de la gent del Casal. Em dol que s'hagi perdut l'ocasió de conèixer millor l'actitud de fons que comporta la No-violència, que és un aspecte fins ara molt poc treballat entre nosaltres. Però em dol encara més la manca d'interès per a arribar a trobar-la o, el que potser és pitjor, lo arrelats que estaven els prejudicis i el poder que tenen encara sobre nosaltres.

Quan a la sortida d'una de les conferències els pocs del Casal que ens hi vam trobar comentavem tot això, una idea presidia la conversa: Valia la pena sentir les conferències. Hi haviem anat per força. S'ha perdut una bona ocasió.

Caldrà esforçar-se per tal d'evitar que s'en perdin més. Caldrà esperar-ne una altra... si arriba.

TONI SOLER.

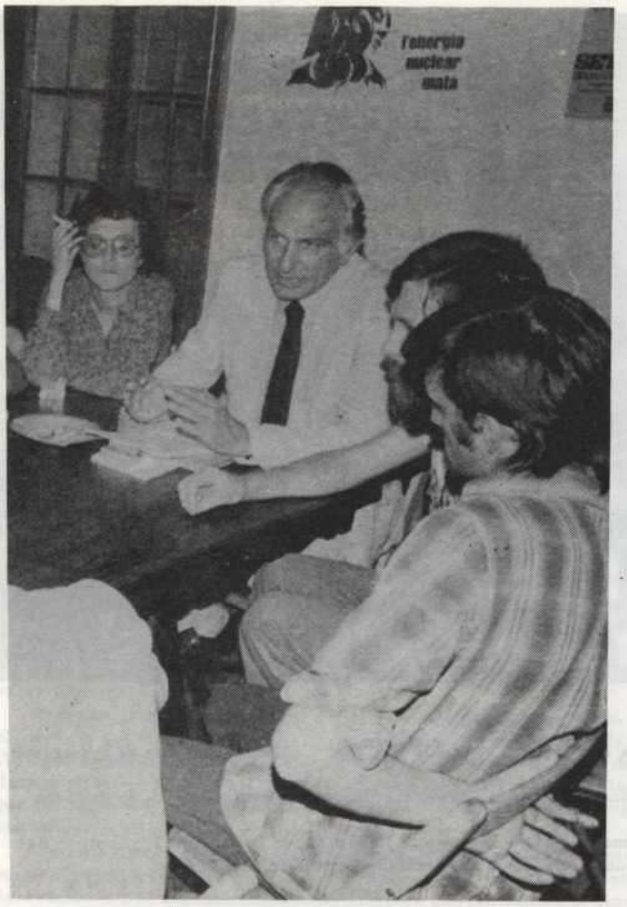

Les rodes de premsa són el pa de cada dia

Aquest estiu va estar entre nosaltres en Marco Panela, diputat italià del Partito Radicale. Se li va fer aquesta entrevista, que ens dóna una visió molt clara del què és el Partito Radicale.

PAX: Ens podries explicar breument l'evolució del Partito Radicale i la teva trajectòria en ell?
M.P.: El Partito Radicale italià no ha nascut a la data oficial de la seva naixença jurídica, el 1956, sinò molt abans. Quan jo tenia 17 anys, ja vam crear el Moviment Estudiantil Democràtic; molt important aleshores, immediatament després del feixisme. Amb l'esquerra completament dividida, varem reeixir a unir, ja el 1953, totes les forces laiques i d'esquerra sota unes directrius llibertàries, no leninistes o stalinistes, lo qual era força extraordinari. Després, amb una sèrie de burgesos progressistes; fundàrem el Partito Radicale el 1956 com ja t'he dit, com alternativa laica a la D.C. Els primers tres anys vàrem seguir així fins que, el 1959, es llença la proclama de l'"Unitat Alternativa i Renovació de l'Esquerra", amb programa comú de govern de l'esquerra, llibertària, laica i no-violenta (antiautoritària, anticlerical i antimilitarista) i per primera vegada proposem un referendum pel divorci. Això la tendència dels vells burgesos honestos no ho va acceptar, separant-se per lo que tothom va dir que el Partito Radicale havia mort. A partir d'ací hem entrat en un túnel de"mort oficial"; però ja durant aquesta època hem fet molt sobre la guerra d'Algèria i pel Vietnam (quan encara ni el PC dèia res, nosaltres vàrem portar un no-violent nord-vietnamita a Itàlia i França perquè exposés la situació real). Hem tingut col·laboracions amb la War Resisters, els moviments antinuclears etc., malgrat que a Itàlia això no es vèia massa. Ens movíem més a nivell internacional, amb contactes amb Bertrand Russell, Collins, Lambranquis (a qui, poc després assassinàren a Grècia), intentant crear, de tots aquests moviments dispersos, una alternativa no-violent i antimilitarista.

Eren temps difícils, només teníem un ciclostil. El 1963 només érem 130 militants. Malgrat tot era un fet que, quan els altres grups d'esquerra que presumíen de militants i grans publicacions (Vanguardia Operaria, Lotta Continua) feien un míting i reunían 3 ó 4000 persones, mentres que als nostres mítings i manifestacions no baixàvem mai de 20 a 40000 , la majoria d'ells, militants d'altres partits d'esquerra.

Per fi, el 1967, passem plenament a l'organització llibertària, perquè crèiem que és l'única vàlida (tenint en compte que amb els limitadíssims recursos assenyalats hem iniciat el trasvalsament de la societat italiana, als anys 60, cosa que no han pogut fer ni impedir ni el PC, ni el PS, ni la D.C.).

A més, tingues en compte que és fins i tot divertit i efectiu. Per exemple, un cartell amb un retrat d'un mort del Vietnam i el d'una noia nua, amb un rètol que diu "On és l'indecència?" val per tots els mítings.

Una anècdota: a Roma, la mare de la pàtria, hem assistit, vestits d'etiqueta, negres com demanava el protocol, amb el President de la República i representants dels altres partits a un homenatge a la tomba del soldat desconegut. El Partito Radicale també hi va volguer-hi participar amb la seva corona. Però el que el president ni ningú havia vist és que hi portava un lema que dèia: "Al Vietnam encara s'assassina". En llegir-ho imagina't quin rebombori. Aleshores, a més, férem tots una sentada amb pancartes com "Desarmament unilateral", "la pàtria és defensa de l'exèrcit". Això, el 1967, va ésser d'una gran ressonància.

Finalment, ja més recentment, hem engegat la lluita pel dret al divorci que, a part del que significa, ha posat moltes coses en clar dins l'esquerra. Els partits, PS i PC sobretot al principi, estàven contra la nostra lluita per tal de no indisposar-se amb l'església. Aleshores es va veure que, per exemple, al PC que a Itàlia presumeix de monolític els dirigents ens atacàven i els militants de base ens recolzàven. Encara l'any passat, a les eleccions, mitjançant una enquesta vam veure que sobre 400.000 vots assolits, 250.000 pertanyíen a militants del PS o el PC que, per tant, no votàren el seu partit. Això és significatiu.

Tot el que he dit em reafirma en l'idea de que l'organització llibertària és la més adequada i efectiva. Pensa que aquest any en la campanya dels vuit referèndums, hem assolit més de sis milions de signatures autentificades (se'n necessiten mig milió però nosaltres hem arribat a 700.000 per cada un per tal d'estar segurs). Realment, tenint en compte els nostres pocs efectius humans i materials, no es pot dubtar de l'eficàcia llibertària.

PAX: Quina és la vostra posició envers les nacionalitats?
M.P.: Estem pel federalisme. Ho reivindiquem per a totes les nacions i nosaltres hi funcionem com a tal. També hem presentat un projecte de llei al parlament per la defensa de les minories ètniques.

D'altra banda estem també fora les fronteres d'Itàlia; s'està formant el Grup Radical Occità i n'existeix un altre al Sud del Tirol, tots ells federats al Partito Radicale. També és remarcable que, a les darreres eleccions, després de les ciutats industrials (Milà, Torí, Roma) els més alts percentatges s'assolíren a Aosta, Tristre i Bolzano (de tendència autonomista, francesa, eslovena i alemanya respectivament). I això degut a tenir dins el nostre programa un concepte de l'estat completament oposat al actual monolític.

PAX: T'agrairíem ara que ens diguéssis, el més curt possible, la teva opinió sobre uns quants temes. El socialisme.
M.P.: Bé, no és fàcil dir-ne només quatre paraules. El socialisme és tot i res. L'únic socialisme que entenc i en el que crec, no és una herència dels romans sinò una necessitat d'avui; el socialisme autogestionari, llibertari, no-violent, àdhuc marxista, on la praxi faci morir l'estat, sense la contradicció de les fases intermitjes.

PAX: Comunisme.
M.P.: No en faig diferència del dit pel socialisme. El problema és que el veritable comunisme no està en les estructures del partit, sinò en una base de classe, sincera i convençuda.
PAX: Anarquisme.
M.P.: Jo sóc llibertari i àdhuc anàrquic. Però això no ha de volguer dir tornar a creure en dimonis (per exemple: votar és demoníac). L'anarquisme ha de fugir de ser una religió més, amb els seus anatemes.

PAX: El moviment ecologista francès.
M.P.: Estic d'acord amb la posició d'en Brice Lalonde. El Partito Radicale i jo personalment hi mantenim contactes freqüents en molts aspectes, principalment en el camp nuclear. Nosaltres pensem que l'energia nuclear és incompatible amb el socialisme. L'àtom precisa d'un desenvolupament tecnològic que no permet l'autogestió. Amb l'energia nuclear el socialisme mor abans de néixer, àdhuc com utopia.

PAX: Quina possibilitat veieu d'una "Internacional Alternativa"?
M.P.: La no-violència no té tan sols un plà polític sinò que és una manera de veure i realitzar la vida en la seva totalitat i com a tal no té fronteres. A Europa, els diferents moviments no-violents sobretot, ens donen moltes esperances en aquest sentit.

PAX: Moltes Gràcies!

Antoni Cisteró.

LLUITEU AMB NOSALTRES!

MINUSVALIDS en lluita !

2-11-77 Es tancan 50 disminuïts físics a les oficines del S.E.R.E.M. a Barcelona, a les 10 del matí. Entreguen les seves reivindicacions al cap provincial del Serem, avisen a la premsa i ràdio.
3-11-77 Celebren una Assemblea amb 12 partits polítics, 7 centrals sindicals; amb presència de representants de la Federació d'Associacions de Veïns.
4-11-77 Vé a la tancada el Director General del Serem, i després de moltes argúcies, es té de declarar inoperant i impotent davant les reivindicacions, traspassa l'assumpte al Governador Civil. Aquest ens dona seguretats i ho envia a Madrid.
5-11-77 Entrevista amb el Governador Civil: cap resultat.
6-11-77 Festa popular als locals del Serem on restem tancats.
8-11-77 Totes les associacions de disminuïts físics presenten un document recolzant l'acció.
9-11-77 Document de solidaritat, firmat per 27 partits polítics, amb les úniques excepcions de Alianza Popular, Fuerza Nueva i Unión de Centro Democrático.
10-11-77 Reunió de treball amb 7 Centrals Sindicals.
15-11-77 Intent frustrat de desallotjament per part de la Força Pública, en tres hores, degut a la nostra resistència passiva, només treuen a 35 persones; ho impideix la pressió de la premsa (més de 35 informadors) i parlamentaris.
Participació en la manifestació de les Centrals Sindicals contra l'atur.
20-11-77 Manifestació popular per el barri, pintant les parets amb frases al·lusives al Serem.
19-11-77 Encadenada a Canaletes; la policia sols talla les cadenes i marxa; fem una manifestació fins el Lliceu i ens dispersem.
16-11-77 Es crea a les Corts, una comissió, per la integració social dels minusvàlids.
12-11-77 Concentració a la Plaça Sant Jaume, apoiament expres de l'Ajuntament, manifestació fins Plaça de Catalunya per Rambles.
14-11-77 Es refusen les propostes del Ministeri de Sanitat, per demanar un desallotjament previ, sense cap seguretat d'acceptar les nostres propostes.
26-11-77 6 representants de la tancada s'entrevisten amb el Subsecretari de Sanitat; no dona cap resultat positiu; sols diu que accepta el control de la gestió del Serem per part dels nostres representants.
3-12-77 Tres disminuïts físics inicien una vaga de fam.
5-12-77 Desallotjament definitiu del Serem per part de la policia; ens porten a comissaria a mitja nit, a 75 d.f.
6-12-77 Ens porten al jutjat de guàrdia; ens prenen declaració; ens neguem a sortir si no ens tornen al Serem.
7-12-77 Ens porten de matinada al carrer Enna 259, uns antics locals del Moviment, e impideixen l'entrada a familiars, metges, advocats, etc.
8-12-77 El carrer Enna 259, convertit en "annex" de la presó Model. Intenten denunciar al Govern Civil: no ho accepten a Comissaria.
9-12-77 L'A.V. Poble Nou protesta per la marginació soferta per els d.f. i per la situació il·legal de retenció. Un grup porta 2 dies de sentada al carrer.
10-12-77 Entrevista amb Frederic Rahola, promet transmetre les nostres queixes a Madrid. Entrevista amb el Governador Civil, inútil. Sense previ avís, la policía es retira si "ens portem bé".
11-12-77 Nova encadenada a Canaletes, manifestació simultània per les Rambles.
14-12-77 Es llancen octavetes al Lliceu. Els antiavalots detenen tota la nit a 40 d.f. tractant-los a cops, etc.
20-12-77 Acaba la vaga de fam, després de 17 dies.
22-12-77 Manifestació devant el Palau de la Generalitat; es consegueix una entrevista amb Tarradellas i el Conseller de Sanitat. Després al Govern Civil, no ens deixen arribar, forcem el pas de forma no-violenta, fem una sentada al devant. Ens desal·lotjen.
23-12-77 De matinada forcem l'entrada al Serem, al cap de 3 hores ens desal·lotjen de nou i restem a la porta amb sacs de dormir.
31-12-77 Entrevista amb el Conseller de Sanitat. Accepta el nostre programa i promet ajudar la nostra organització.
1-1-78 Pleguem la sentada devant el Serem, després de 9 dies.

Després de 33 dies al Serem, un dia al Jutjat de Guàrdia, 4 dies incomunicats al c. Enna, 13 dies més al c. Enna i d'accions al carrer, i 9 dies de sentada al carrer, devant del Serem. Podem avaluar com una feina molt positiva de sensibilització popular, de creació de relacions estretes amb partits polítics, centrals sindicals, parlamentaris, entitats ciutadanes, etc. És interessant el fet de que s'accepti als representants dels d.f. com a interlocutors vàlids de l'Administració. Tots els grups que han participat en la tancada s'han organitzat en el "Col·lectiu d'Alliberament dels d.f. de Catalunya" i a partir d'aquí impulsarem la nostra lluita en el futur, ja que les nostres reivindicacions encara estan sobre la taula.

RAMON NICOLAU NOS
Servei Civil Besòs.

SOBRE DELINQÜENCIA

Comportament delictiu i ambient proletari

En les exposicions clàssiques del fenòmen delictiu es parla de dues fonts causals del delicte: La psicologia i la sociologia; causes endògenes (que s'originen o neixen en l'interior) i exògenes (que es forma en l'exterior).

Nosaltres pensem que totes les causes i factors d'una conducta delictiva es poden reduïr als elements que són resultat objectiu de situacions ambientals (sense excluir les situacions patològiques d'alguns individus); és a dir, resultat del medi sociològic.

El fet delictiu és una forma de comunicació frustrada com a conseqüència d'una opressió constant. Es una expressió de protesta. La pobresa, aquesta pobresa que porta la falta de mitjans econòmics, fa néixer en una societat competitiva els elements necessaris per a una conducta "ilegal".

El món obrer està sempre assetjat; la seva vida quotidiana és la suma continuada de frustració darrera frustració. I en una societat de consum els mitjans de comunicació de masses inciten constantment a l'adquisició d'uns béns presentats com a assequibles per a tothom. Aquest desig incrementat d'un poder adquisitiu limitat dóna lloc a un constant desequilibri que cadascú soluciona a la seva manera: carregar-se de tèrminis i ritmes de treballs agobiants, o el delicte.

Una genètica, en funció d'interessos ideològics burgesos, explicarà la conducta delictiva com a resultat de l'herència; la sociologia capitalista intentarà demostrar el delicte en funció de les lleis d'aprenentatge, per a evitar l'haver de confessar obertament que la conducta delictiva és una conseqüència directa de la injustícia social instaurada.

La primera causa fonamental de la delinqüència està, doncs, en el caràcter capitalista de la societat ara i avui. Certament, determinats països anomenats socialistes porten també a dins el germen de la delinqüència. Farem, però una anàlisi de les característiques del capitalisme occidental:

a) el principi de la propietat privada
b) un sistema de producció basat en l'explotació de l'home
c) la ideologia del consum
d) la societat de presons

a) La propietat privada. - La seva existència i la seva defensa per l'estat és el que dóna l'essència dels delictes. contra la propietat. Adhuc delictes que, a primera vista sembla que no vagin contra la propietat, en última instància es redueixen a això: Així per exemple, els homicidis causats com a conseqüència de robatori i les mateixes violacions que són conseqüència d'una ideologia masclista que considera la dona com un objecte susceptible de ser apropiat.

El dret a la propietat privada és el més protegit per les lleis, però no es tracta d'un dret universal sinò que només pot ser exercit pels sectors minoritaris que ostenten la propietat dels bens de producció. La majoria dels ciutadans només tenen reconegut el dret de vendre la seva força de treball per subsistir, i el dret al consum de certs bens necessaris per l'increment al capital d'uns quants.

b) El sistema productiu basat en l'explotació de l'home. - En la nostra societat la producció està fonamentada en la venda, que fa la majoria, de la seva força de treball, i de poder creatiu a una minoria que comercia amb ells i obté plusvàlues en benefici propi, eliminant de la labor humana tota la dimensió de realització personal. El treball assalariat configura aquesta venda i compra, la impossibilitat total per part del que la realitza, no només de planificar-lo i realitzar-lo sota criteris de creativitat pròpia, sinò ni tan sols de participar en els beneficis econòmics que aquest comporta. El sou converteix el treball en absurd i carent de valor.

Tanmateix, el ser el treball objecte del mercat obliga al ciutadà a realitzar el treball que hi ha disponible d'acord amb les lleis de l'oferta i la demanda, sense que, evidentment, pugui realitzar el treball que correspongui als seus desitjos i qualitats personals; i si per casualitat alguna persona realitza un treball que li agrada en principi, neix la frustració al no poder-lo realitzar com desitjaria fer-ho i en benefici de la comunitat, ja que aquestes qüestions venen determinades per les exigències del mercat capitalista.

c) La ideologia del consum. - El consum dins la nostra societat té un sentit per si mateix. Els criteris de la producció van lligats a les possibilitats de consum del producte, i aquestes possibilitats depenen d'un aparell publicitari que incita a consumir.

Interessa produir perquè es consumeixi i interessa que es consumeixi per poder seguir produint; tot això està presidit per un únic criteri, conseguir el major benefici econòmic. Així doncs, es produeixen i es consumeixen bens absurds que no tenen res a veure amb les necessitats reals, ja que alliberarien l'ésser humà, per tant s'inventen "necessitats" fictícies que alienen l'home, i que alhora produeixen majors beneficis al capitalisme.

d) La societat de presons. - La societat està muntada i recolzada en el "control" i el "càstig". El sistema de presons és el prototipus de la nostra societat. La presó és l'estil de vida que els que dominen intenten imposar, disfressat externament, a tots els homes. Produir una humanitat dòcil per produir.

Aquesta societat doncs, és la delinqüent. Ella s'apropia d'alguna cosa d'altri, la nostra VIDA. D'aquí la necessitat de donar la volta al concepte de delinqüència i passar-lo a la societat, al poder. El ciutadà té el deure d'assumir el fet que en aquesta societat, ésser delinqüent és rebelar-se contra les estructures alienants que la societat configura, i que en realitat, un comportament normal i lliure, sense autorrepressions, comporta estar conceptuat com a delinqüent pel poder constituït.

Col·lectiu Margen

Coordinadora de recolzament al pres

PARLAVEN DE DELINQÜENTS ?

SAJAROV:

Pledejar pel Nuclear

La importància vital d'un desenvolupament accelerat de l'energia nuclear és evident: és, en els temps que han d'arribar, l'únic producte que pot substituir al petroli, que segons la majoria d'opinions, serà escassíssim a la fi d'aquest segle per causa del seu encariment i de l'esgotament dels jaciments fàcils d'arribar-hi.

És important no tan sols construir centrals nuclears "ordinàries" (és a dir, aquelles que funcionen amb urani enriquit, i en les quals s'utilitza un isòtop molt estrany de l'urani: l'U-235) sinò també de resoldre els problemes de la producció dels materials físils a partir de l'isòtop de base de l'urani i, en el futur, del thori. Això donarà la possibilitat d'utilitzar de forma econòmicament vàlida els jaciments de mineral d'urani pobres, que són nombrosos a l'escorça terrestre i, després els de mineral de thori que són més nombrosos encara.

Se sap que els reactors a neutrons ràpids (els supergeneradors) representen una de les possibles solucions a aquest problema. Estan ja bastant avançats en el pla tècnic i en el pla de seguretat. Aparentment, serà indispensable d'abordar en els anys vinents la construcció de reactors industrials de neutrons ràpids tot i donant el màxim d'atenció a la seva seguretat.

Una altra qüestió tècnica és sovint discutida: la possibilitat de robatoris de materials físils a les centrals nuclears o a les fàbriques metal-lúrgiques i químiques, i de la seva utilització per la fabricació de bombes atòmiques primitives. Pel que fa als robatoris, penso que la probabilitat pot ser reduïda al mínim, si es prenen les mesures tècniques i d'organització necessàries. A més, no envejo el lladre que decidirà d'apoderar-se d'una barra de combustible irradiat d'un reactor nuclear; és probable que ell mateix morirà, i amb el plutoni contingut en una sola barra no n'hi haurà prou en cap cas per fabricar una càrrega de bomba atòmica.

Pel que es refereix a la fabricació "artesanal" d'una bomba atòmica, estic sota secret. Però puc assegurar que es tracta d'una empresa molt difícil, no més fàcil, per exemple, que la construcció artesanal d'un cohet espacial.

Està permés de suposar també que la fabricació d'un explossiu nuclear capaç de funcionar serà més difícil, ademés, per una "desnaturalització" del plutoni i d'altres materials físils als quals s'hi haurien ajuntat materials radioactius.

El problema de l'energia nuclear no s'acaba amb l'exàmen dels seus aspectes tècnics i econòmics. Vull encara aturar-me sobre els seus aspectes internacionals.

No sense raó, els homes polítics es basen sobre la premisa que el nivell de desenvolupament econòmic del país, la seva independència econòmica, són entre els factors essencials que determinen la seva independència política i militar, la força diplomàtica i la influència internacional. Aquest raonament deu estar doblement fonamentat quan es tracta de dos sistemes mundials que s'oposen l'un a l'altre. Però, per altra banda, el nivell de l'economia està determinat per l'energia, és a dir, per la utilització del petroli, del gas i del carbó, pròximament de l'urani i del thori en un pròxim futur i, pot ser, també del deuteri, i del liti en un futur més allunyat, quan estiguin resolts els problemes científics i tècnics implicats que posa en evidència la fusió nuclear controlada. És per això que afirmo que el desenvolupament de l'energia nuclear és una de les condicions indispensables per a mantenir la independència econòmica i política de cada país, que hagi assolit un nivell de desenvolupament elevat o que estigui en vies de desenvolupament.

L'energia nuclear és molt important pels països d'Europa occidental i del Japó. Si l'economia d'aquests països segueix depenent d'una manera substancial dels lliuraments de combustible fòssil de la URSS i d'altres països sota la seva influència, l'occident viurà sempre sota una amenaça d'un estroncament de les aixetes, i s'arribarà a una dependència política humiliant. En política, a una concessió la segueix una altra, i és difícil d'endevinar a on podria portar això.

Mitjà de pressió?

He tingut ja la possibilitat de transcriure (en el meu llibre "sobre el món i la pau") les dites d'un important funcionari soviètic que vaig sentir el 1965 quan "ells" em consideraven encara com un dels "seus". Es tractava de la reorientació de la política soviètica al Pròxim Orient, del recolzament a Nàsser amb el fi de suscitar una manca de petroli a Europa Occidental i de trobar els mitjans eficaços de pressió. En el present, la situació és bastant més complicada i molt més matitzada. Però la URSS sempre té un interès polític a fer servir les dificultats energètiques d'occident.

La URSS (o els altres països de l'Est) inspira l'actual campanya antinuclear? No he tingut coneixement de cap informació digne de creure sobre això. Si fós així, els prejudicis antinuclears i la incomprensió de que la era nuclear és inevitable són tan estesos que hauria bastat d'alguns esforços insignificants e imperceptibles per influenciar fortament la grandor d'aquestes campanyes.

Els éssers humans han de tenir la possibilitat -el coneixement i el dret- d'apreciar amb claretat i responsabilitat, sense emocions no fundades i sense prejudicis, el conjunt de problems econòmics, polítics i ecològics lligats entre ells, que provoca el desenvolupament de l'energia nuclear i la necessitat de trobar solucions de canvi pel desenvolupament de l'economia. No es tracta solament del confort, o del manteniment d'allò que es diu "qualitat de vida". Es tracta d'un problema més capital, el de la independència econòmica i política, el del manteniment de la llibertat pels vostres fills i dels vostres néts. Estic segur que es prendrà una bona decisió.

CONTESTAT PEL C.A.N.C.

El dissident rus i Premi Nobel de la Pau, Andrei Sajarov, ara exilat a França, va escriure un article al diari "Le Monde", el passat mes de desembre, en el qual s'hi resumeixen algunes de les clàssiques (i demagògiques) posicions dels científics pro-nuclears, però a més a més, i per això en parlem aquí, hi barreja uns nous arguments polítics que fan aquest article prou interessant.

La primera cosa que ens sorprèn és que un dissident rus, intel·lectual i físic, tingui tant interès a donar arguments favorables a la implantació de centrals nuclears a l'Europa Occidental, quan al seu país, la URSS, l'opció nuclear s'ha pres ja des fa temps, sense cap mena de consulta popular, sense gens d'informació i amb una clara implicació militar, ja que a la URSS hi ha suficients recursos energètics, molt més barats, com per no haver de recórrer a la nuclear, sinó fos perquè a partir dels residus de les seves centrals nuclears, n'extreu el plutoni per a continuar fabricant més i més bombes atòmiques. Per què Andrei Sajarov no té en compte aquests factors? El fet antidemocràtic que suposa el

no demanar el criteri de la població, el fet d'imposar un sistema de desenvolupament contrari a l'home i a la Natura, que hipoteca el futur, el fet militar íntimament lligat a les nuclears, el tipus de societat repressiva que condiciona, etc., etc., tots aquests factors són iguals a tot arreu, a uns llocs d'una manera més visible, a d'altres menys, però que van intrínsicament lligats a la a la societat nuclear. Tot això ell no solament no ho ha criticat a la URSS sinó que desitja que s'imposi a l'Europa occidental.

En Sajarov argumenta que davant la fi dels combustibles fòssils (petroli, gas, carbó...), cal "accelerar el desenvolupament de l'energia nuclear", no solament de reactors "ordinaris", com els que tenim aquí, sinó també, i d'una manera especial, els reactors supergeneradors, que funcionen amb plutoni, que és un element artificial, ja que a la Natura no existeix i que es forma a partir d'un isòtop de l'urani, a l'interior dels reactors convencionals. El plutoni és l'element més radiotòxic que existeix, a quantitats petitíssimes (milèssimes de milionèssimes) provoca la mort o càncers instantanis. Suposo que Sajarov deu saber que un d'aquests supergeneradors, bastant petit, va tenir un accident gravíssim a la URSS, a Shevchenko, amb un foc de sodi (que el fan servir de refrigerant) que va durar dies. I que tots els que s'han construït als USA estan tots parats a conseqüència dels greus problemes que presenta aquesta tecnologia i els enormes perills amb els que es juga.

A un altre apartat del seu article, minimitza la importància dels robatoris de material radioactiu per a la construcció de bombes atòmiques. Quan els casos de "desaparició" de plutoni o d'urani enriquit han estat freqüentíssims als USA i en alguns països d'Europa. Com l'existència d'un autèntic mercat negre de plutoni, que proporciona aquesta matèria primera per a la fabricació de la boma atòmica als països desitjosos de posseir-la. Israel, sense anar massa lluny, ha fet desaparèixer fins i tot un vaixell carregat d'urani enriquit del bell mig del Mediterrani, a partir del qual i d'altres adquisicions ha construit bombes atòmiques. Casos similars ocorren amb països com Sudàfrica, Formosa, Brasil, ...

Però l'argument que per ell té més importància és el de la independència econòmica ja que considera que aquesta "determina la seva independència política i militar, la seva força diplomàtica i la seva influència interncional". I com que "el nivell de l'economia ve determinat per l'energia", ell afirma que "el desenvolupament de l'energia nuclear és una de les condicions indispensables per mantenir la independència econòmica i política de cada país que hagi assolit un nivell de desenvolupament elevat o que estigui en vies de desenvolupament".

El segon punt en que es basa el seu argument no té gaire consistència. Afirma que si països com els d'Europa occidental o Japó continuen "depenent d'una manera substancial de les vendes de combustibles fòssils de l'URSS, l'Occident viurà sempre amb l'amenaça d'un tancament d'aixetes, de la qual cosa en vindria una dependència política humiliant. En política, una concessió segueix a l'altre i és difícil de predir on això podrà portar.

D'on ha tret que Europa depèn del petroli rus? Europa compra petroli principalment als països àrabs, i també a Sudamèrica i Africa Equatorial, però gens o poquíssim a la URSS.

En canvi sí que dependrem de la URSS, sobretot al nostre país, i també d'altres països europeus, si continua el programa de nuclearització. L'any passat el govern espanyol, a través de la companyia ENUSA (Empresa Nacional del Uranio), va suscriure un contracte amb la companyia russa Tejsnacexport, pel qual aquesta companyia es compromet a proporcionar urani enriquit per a les centrals espanyoles des de l'any 1978 fins el 2000.

I no solament de la URSS, el programa nuclear espanyol necessita més urani enriquit, i com que no es pot enriquir aquí, cal comprar-lo a fora. Dependrem dels Estats Units i del consorci europeu EURODIF. I la dependència no és solament amb el combustible, l'urani, sinó també amb la tecnologia nuclear, els reactors, el retractament del combustible un cop irradiat i la seva eliminació, etc. En tot això depenem dels Estats Units i en part de França. D'aquí ens ve la "dependència política humiliant" que diu ell, però no precisament pel petroli, sinó pel que ell defensa: la nuclearització.

Sajarov es fa una greu pregunta: "l'URSS (o altres països de l'est) inspiren l'actual campanya antinuclear?" Aquesta pregunta en forma d'afirmació l'havíem sentit moltes vegades per qualsevol tipus de protesta, però no l'havíem sentit dir mai per boca d'un rus. De moment podem assegurar que no ens ha arribat encara cap ruble.

Acaba l'article amb un paràgraf molt clar: "No es tracta solament del confort, o del manteniment d'allò que hom anomena qualitat de vida. Es tracta d'un problema més capital, el de la independència econòmica i política, el de mantenir la llibertat pels vostres fills i nets. Estic convençut que la bona decisió (es refereix a l'acceptació de les nuclears) serà presa".

Ell veu clar la contradicció entre qualitat de vida i les centrals nuclears i també amb el tipus de societat que condicionaria, però decideix que és més important el mantent d'aquesta (suposada) independència econòmica, per tal de deixar als seus fills i nets una societat bruta, radioactiva, degradada, malalta, policial i militaritzada, tecnòcrata i burocràtica, centralitzada, artificial, ... on realment no hi haurà ni motius per viure.

Nosaltres sí que esperem que la bona decisió sigui presa.

CANC

[redacted]

Els 25 de gener ens donaven la notícia: un satèl.lit rus, model COSMOS 954, propulsat per un petit aparell alimentat per urani 235, ha caigut a la Terra al nord-oest del Canadà, al llac Great Slavery. O sigui, que el a propulsat per un reactor atòmic i estava previst que si queia en xocar amb l'atmosfera es desintegrés, cosa perillosa també, però no tant com caure a la Terra. Funcionava des del 18 de setembre i a la Casa Blanca ja sabien que funcionava malament, encara que callaven per no alarmar-nos En la zona que ha caigut hi ha radioactivitat anormal, sort que està deshabitada.

En el COSMOS 954 s'hi han trobat 53 quilos d'urani enriquit, que equivalen a unes 5 bombes atòmiques 10 vegades més grosses què la que els americans van deixar caure a Hiroshima.

En caure va formar un núvol radioactiu que s'espera i es tem que arribi a Europa molt aviat; de moment, Itàlia ha començat a llençar sondes a l'espai perquè sembla que ja el tenim a sobre.

El mes que ve ja us informarem més llargament de tot el que ens corre per sobre dels nostres caps (si hi som a temps).

[redacted]

En seis años

Podríamos fabricar la bomba atómica

España está capacitada para hacer pruebas con explosiones nucleares en un plazo corto de tiempo y para hacer estallar una antes de seis años, según informó ayer «Diario-16», quien basa sus fuentes en un «dossier» secreto de la Agencia Central de Inteligencia (CIA).

Según el mencionado informe, que lleva fecha del 3 de octubre de 1972, y que ha sido publicado ahora por la CIA, España estaría entre un grupo de seis países que «necesitarán una década» (desde 1974) para fabricar sus propias bombas atómicas.

Tanto España como los otros cinco países están acelerando este proceso «por una serie de motivaciones y presiones y algunos de ellos porque sus enemigos actuales o potenciales están haciendo esfuerzos en este sentido».

Mundo Diario
Jueves, 2 febrero 1978

servei civil en l'educació d'adults

1- La repressió política de l'era franquista ha estat motivada per l'evolució general del capitalisme, és a dir, el sistema capitalista ha estat la causa principal i el principal suport del franquisme.

Per la burgesia, el règim connatural a ella és la República burgesa. Ara, les contradiccions del capital poden portar-la a acceptar uns règims transitoris, els règims dictatorials.

No es pot oblidar que la coexistència que els països capitalistes europeus brindàren al règim de Franco fou motivada pel seu marcat "anti-comunisme", de tal forma que, en la pràctica, es valorà més l'anticomunisme del franquisme que el seu autoritarisme.

2- L'aparició dels sindicats grocs (en les democràcies formals), va aparellada amb la aparició del concepte de blocs antagònics. El rearme, la pau armada, són el principal instrument que la oligarquia ha tingut per a frustrar els desitjos de justícia de la casse obrera. De tal manera que el moviment obrer es troba en un cul-de-sac.

3- Van haver-hi uns mecanismes que serviren per atravessar ideològicament al moviment obrer, fent-lo renunciar dels objectius connaturals a ell.

Aquest mecanisme es podria descriure en:
- Valoració "idealista" del món lliure en contra del món comunista.
- L'acceptació d'una defensa armada comporta un clar antagonisme amb el contrari.
- Món lliure igual a llibertat de mercat i a l'inversa.

Els resultats: Els conceptes de blocs antagònics i l'estalinisme dels autoanomenats representants del moviment obrer, comporta una pràxis de renùncia de la revolució, de valoració del concepte burgès, del de pàtria (el qual no vol dir que el concepte de llibertat o de pàtria no tinguin sentit). El problema era que les valoracions es feien des d'una perspectiva totalment burgesa.

4- El servei militar obligatori, "la mili", servei per:
- Transmetre esquemes de conducta (obediència, respecte, sumissió, ordre, irracionalitat: "l'important és obeir, no pensar sobre la teva lògica...") que són molt útils quan després els apliquem en el treball. És clar que hi ha una comunicació vertical, que hi ha un còdig i una praxis. Això ho podriem representar:

Còdig: conjunt de regles que serveixen per mantenir i justificar una praxis concreta

Jefe (oficials)
↓
Soldat

Comunicació vertical
De dalt a baix

- Resultat: Praxis que no comporta determinats valors ideològics.

Està molt clar que és aquesta funció de la mili la que interessa a les classes dominants. La defensa de la pàtria no es realitza per mitjà de la mili. De fet el potencial d'un exèrcit ve determinat per l'economia, és a dir, per la possibilitat de construir o comprar armament, no pas per la disciplina dels soldats.

DES D'UN TREBALL PER LA CULTURA POPULAR

En les escoles d'adults es fa important el tipus de comunicació entre educats i educants. Aquesta comunicació haurà d'ésser horitzontal, des d'una perspectiva de classe. És a dir, intentarà mantenir unes conexions fortes entre l'objectiu i la tècnica, ja que s'és conscient que la tècnica afavoreix o perjudica l'objectiu. Per això, valorem la comunicació horitzontal, on l'educador és un element més que aporta més dades, però que el diàleg es realitza sempre des d'una perspectiva individual de cada persona. Per això, cadascú expressa les seves idees polítiques, socials, religioses...

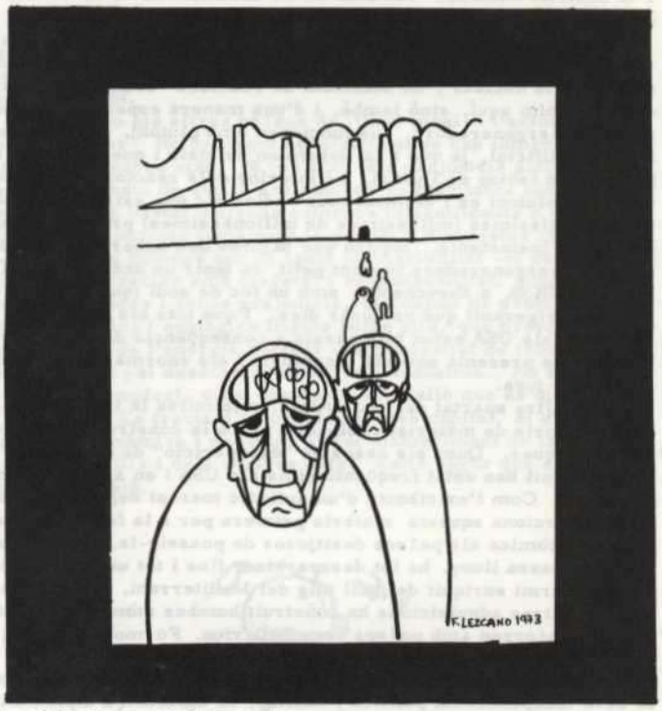

Un gràfic representatiu seria:

○ educats
⊗ educant
⇄ relació bijectiva entre els seus membres (comunicació horitzontal)

Resultat = Praxis: es crea una cultura

Està molt clar que aquest gràfic i l'anterior són completament contradictoris, tant en els seus objectius com en les seves tècniques, ja que interessen a classes concretes que estan en contradicció.

Ara podem afirmar que:

1.- Antagonismes entre la praxis de "política-cultural" de la mili i l'exèrcit.

2.- Des d'una perspectiva de classe: Renunciar i denunciar el el contingut ideològic de la "mili" té una praxis cultural alliberadora; no fa falta dir, que el treball amb adults també.

3.- Des d'una perspectiva no-violenta (necessitat de diferenciació amb pacifisme) està clar el refús a que Espanya pertanyi a la OTAN, i el refús al concepte de blocs antagònics; abans hem demostrat que el problema no és fonamentalment militar sinó cultural ja que ha estat una arma eficaç per frustrar tota possibilitat de revolució a països industrialitzats, per castrar políticament el moviment obrer de l'Europa Occidental, fentlo renunciar a la seva política que li és natural.

4.- Si afirmem que el problema és fonamentalment cultural, obeeix a una òptica de classe en la que fa molta falta una educació alliberadora sobre la repressió del capitalisme i les seves diferentes formes (repressió fase del feixisme, repressió estratègia del sindicat de classe socialista, repressió cultural canalitzadora dels blocs antagònics...). Tots aquests aspectes dispersos des d'una lògica aristotèlica, adquereixen una unitat des d'una educació alliberadora basada en una lògica dialèctica.

5.- Aquestes són les causes que fan de la meva practica una unitat. És a dir, el treball en adults, el Servei Civil, dintre d'una opció político-filosòfica a la "mili" i als blocs (no a un exèrcit democràtic) adquireix una unitat en uns objectius: la lluita contra la ideologia dominant.

TESTIMONI

6.- Entre els Objectors existeix una consciència clara sobre la qüestió de que el Servei Civil no ha d'ésser un instrument de poder per convertir-nos en esquirols: Tots sabem que ha d'ésser completament al contrari:

Un treball (controlat popularment: organismes populars, partits de classe, els interessats directament...) que demostri o faciliti la demostració de les contradiccions del sistema en els seus sectors bàsics: Sanitat, cultura, educació, ecologia.

Les escoles d'adults, millor dit, els alumnes d'aquestes escoles, el·laboraren un manifest exigint cultura a l'administració. Un Servei Civil en aquest camp passa inevitablement per possibilitar i ajudar a aquesta lluita per aconseguir solucions (no es qüestió de tapar forats sinó d'anar al moll del problema i treballar fermament per solventar-lo: professionalització dels mestres, financiament per part del MEC...) Un Servei Civil no és fer una obra de caritat, és una activitat revolucionària (canvi de la realitat); el contrari seria fer el joc al sistema capitalista opresor.

En aquest fondre's en la lluita per que els adults, marginats pel muntatge social, i tota la població que no té estudis bàsics obtingui la possibilitat d'assistir a una escola alliberadora, és on es creen els valors culturals autèntics, augmentant les contradiccions del capital, és on té realment sentit un Servei Civil alternatiu al Servei Militar.

Agustí Alvaro.

MANIFIESTO DELOS TRABAJADORES
EXIGIENDO EDUCACION PERMANENTE

(1) SOMOS MUCHOS hombres, y aun más mujeres
- que nunca hemos pisado una escuela
- o que dejamos la escuela antes de los 14 años
- pero que desde niños venimos trabajando y siempre nos cobran impuestos.

(2) QUEREMOS SABER
- escribir para poder comunicarnos a través de los papeles
- leer la prensa para enterarse de lo que pasa hoy en al mundo, en España y en Cataluña.
- de leyes pues si no las sabemos nos roban mas.

(3) QUEREMOS CONSEGUIR MAS CULTURA GENERAL
- para tener los ojos abiertos mas allá de nuestras narices
- para poder decidir en cada momento lo que tenemos que hacer
- y para poder participar, con los demás trabajadores, en la marcha del pais.

(4) EXIGIMOS EDUCACIÓN PERMANENTE
- en escuelas públicas al servicio de los trabajadores
- con maestros especializados
- durante las horas de trabajo.

COORDINADORA ESCUELAS DE ADULTOS DE
* BAIX LLOBREGAT * VALLES
* BAIX BESOS * DISTRICTE - IX

Barcelona mayo - 77

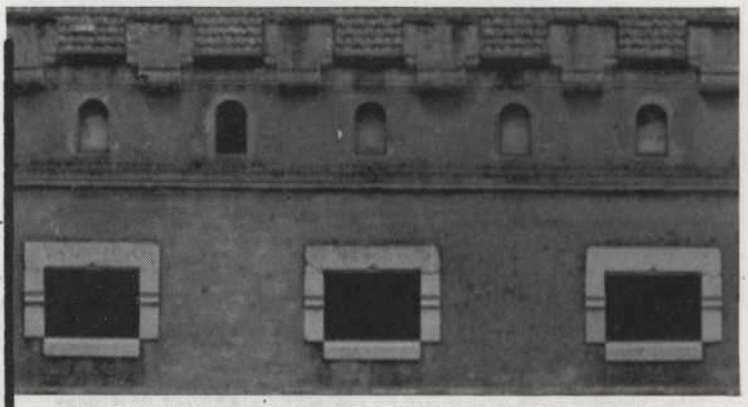

He conegut a les presons espanyoles milers de presos i preses; els capitalistes s'encarreguen de fer creure al poble que els que estan a les presons són criminals i assassins, ja, ja, ja. Vells abandonats i joves famolencs que la societat no pot explotar, els malalts mentals, endarrerits mentals, disminuits físics, que la societat no pot explotar i que recloure'ls a sanatoris resulta massa car. Dones violades pels "señoritos" que, després de desenganyar-se comercien amb el seu cos, a la presó! Els homosexuals, igual. Està prohibit pidolar, "vagos y maleantes"! Passar un paquet de tabac, no es paga la penyora, 50 mesos per delicte de defraudació i contraban! A disposició del governador civil, un mes a la presó; al cap de 30 dies que hi segueixi; després de 30 dies més, altra vegada que hi segueixi, després que el portin a la província on va néixer i que el proposin per la llei de "Vagos y Maleantes", que passin per les presons espanyoles; metges i professors estrangers comprobaran que la majoria són o estan en unes condicions físiques i intel·lectuals que els habitants de la India superen.

Que apareguin els llibres on van registrar-se les morts per avitaminosis dels presos de l'any 1939 fins al 1949. Quants diners va fer el director del penal asturià Coto, per allunyar-lo del penal i no es parlés de que els presos menjaven allò que cagaven; no he conegut cap prés terratinent, clerge, militar d'alta graduació, marquès, comte, duc, financer, bisbe, diplomàtic, que hagi passat per les presons. Només els desheredats, detinguts per policíes franquistes i feixistes que, després del consabut "hàbil interrogatorio" aconseguíen la confessió que els ajusticia, fiscals que demostraven la seva gran capacitat intel·lectual davant d'incults, analfabets o malalts famolencs desmoralitzats, jutges que condemnaven i condemnen quantitat d'anys. Encara bo que el "Caudillo" cada dos anys donava un indult que publicaven els diaris en grans titolars; quasibé una amnistia; després, en lletres petites, d'aquest indult no se'n beneficiaran els condemnats per delictes monetaris, de sang, d'alta traició, terrorisme, reincidents, multireincidents, etc... total, que no sortia quasibé ningú. Què ha passat amb l'indult del Rei? Van sortir molts, però no tots.

Com se surt de les presons? Famolencs, nus, descalços, sense diners i sense possibilitats de trobar treball de cap classe la majoria, quasibé tots; els més desgraciats ja estan a les celles que ocuparen anteriorment, esperant a ser acusats pel fiscal com multireincidents, essent la petició elevadíssima. Si el Govern, en sortir de la presó, els hagués proporcionat alimentació i acolliment, treball o subsidi d'atur, avui no tornarien a estar a la presó.

Cal demanar Amnistia Total i ajuda econòmica per a tots els presos en llibertat. Si el país té diners per a mantenir més de 100.000 policíes i mils i mils d'advocats, fiscals, jutges, secretaris de jutjats, empleats del Ministeri de Justícia, oficials de presons, tot un muntatge que costa quantitat de milers de milions, doncs que destini una mica de diners pels desgraciats que surten de la presó i la primera cosa que fan és anar a vendre mig litre de sang per a comprar un entrepà i un paquet de tabac i tenir 100 pessetes a la butxaca.

A les meves temporades de presó, no he conegut el sabó, la tovallola, el paper higiènic, llençols. Un "petate" brut, dues flassades impregnades d'orí, sang, pus, llàgrimes, suor, diarrees, llet, un plat oxidat; tot el meu equip.

Els qui no volen l'amnistia i el dret a la llibertat, haurien de perdre la seva còmoda posició econòmica i viure a la presó 30 anys.

Un que ha sortit de la presó.
(Traducció del castellà).

EL COL.LECTIU COMPLEIX UN ANY.

El passat dia 30, al mateix temps de commemorar-se el XXX aniversari de la mort de Gandhi, també vam celebrar el primer aniversari del Col.lectiu d'Acció No-Violenta, CANVI. Al Casal de la Pau del Barcelonès es va fer una estona de silenci i unes quantes lectures sobre Gandhi i d'altres textos que marcaven aquesta data. Després, ens vam menjar un pastís amb una espelma.

DESPRÉS DE BARCELONA, VALÈNCIA... i després?

El número passat donava la informació de que hi havia rates al Casal del Barcelonès; doncs bé, avui informem que al Casal de València varen tenir la visita de l'ultradreta i els van deixar dos còctels "molotov", un dels quals va explotar i els va fer destroces per valor de 50.000 pessetes. Per sort, no hi va haver cap desgràcia personal.

LA GANBA

Sí, ens ha arribat la notícia que ha sorgit un grup que s'anomena la GANBA (Grup d'Acció No-violenta als Barris). El dia 8 de desembre van fer la primera reunió gent de gairebé tota la part dreta (no confondre amb AP) dels barris de Barcelona, ens han dit que hi havia gent del Clot, Sagrera, Sant Andreu, Congrés, i que han treballat, segons ens deia la convocatòria, sobre dos punts: 1) Donar suport a totes les iniciatives que proposi qualsevol grup de la coordinadora, i 2) Muntar campanyes no-violentes que puguin ser ambulants per cada barri.

Nosaltres els voldríem dir que ja saben que tenen la revista oberta i que, des d'ara, esperem les seves col·laboracions i tot el que vulguin comunicar als altres. Ah! podeu trucar al 251 60 92 i pregunteu pel Quim.

SERVEI CIVIL DE LA LLAUNA

Al barri de Verdum-Roquetes, els objectors de La LLauna obren una barraca, que s'instal·la en terrenys cedits per l'Ajuntament, i que molt aviat entrarà al servei del barri. El local està pensat perquè hi funcioni l'Associació de Veïns, que fins ara s'havia de reunir al carrer, els treballs de l'escola per pre-delinqüents que porten ells mateixos; un possible taller d'esplai i magatzem de material d'interès, reunions de treball.

És la llavor perquè comenci a rutllar una casa de cultura al barri. De com ha arribat, qui ho ha donat, i qui ho ha muntat, els de La Llauna us en parlaràn en el proper número.

EN PERE I EN RAFAEL, EN LLIBERTAT.

El dissabte dia 28 de gener van sortir de la Model, en llibertat provisional, en Pere Madrenys i en Rafa el Lafarque que feia un mes que estaven detinguts per fer-se responsables d'unes octavetes antimilitaristes i pro-soldats democràtics.
Encara queden quatre detinguts a Figueres, entre ells en Ramon Barceló, set soldats de la U.D.S. a la Model, així com en Boadella, ara hospitalitzat per hepatitis al Clínic, pendent de consell de guerra. Els seus companys també estan esperant el consell de guerra.
Sort que el dia 2 van enviar molt lluny d'aquí el governador militar, don Pascual; i el 26 d'abril PASSA A MILLOR VIDA (situació B) DON FRANCISCO COLOMA GALLEGOS. Anim, ja només falten dos mesos!

L'INTERNACIONAL OBJECTORA ES REUNEIX

Ens ha arribat una convocatòria des de França, per una reunió d'objectors de tot Europa, Suïssa, Bèlgica, França, Alemanya, Itàlia i l'Estat Espanyol, i el nombre de participants és d'uns 4 representants de cada país. Es farà a Larzac del 4 al 7 d'abril i es tractaràn dos punts bastant importants, encara que sembli que no són específics d'objecció:

1) Situació de la producció i vendes d'armament; reacció del moviment obrer davant d'aquesta realitat.
2) Organització de la defensa popular no-violenta.

SUISSA: EL REFERENDUM VA DIR NO A L'OBJECCIO

A propòsit de la votació popular del 4 i 5 de desembre de l'any passat sobre la introducció d'un servei civil com alternativa al servei militar...

Finalment, el poble suís ha rebutjat la creació d'un sevei civil, per un 62,4% de vots negatius, i un 37,6% de vots positius. Un gran nombre d'objectors han quedat ben alleujats per aquest resultat degut que el projecte presentat pel govern federal era molt restrictiu (els objectors per motius polítics no tenien accés al servei civil). És per això que una nova iniciativa, apuntant cap a una altra votació acaba de llençar-se. Es tracta de recollir 100.000 signatures en divuit mesos; sis setmanes després del seu llençament ja han estat recollides més de 25.000 signatures. Si la iniciativa arriba a terme, hi haurà una nova votació popular d'aquí a tres anys. Paciència, doncs!

Pierre.

NOTICIARI INTERNACIONAL

CAMPANYA PER LA LLIBERTAT D'ADOLFO PEREZ ESQUIVEL

El Moviment Internacional de Reconciliació (IFOR), que porta des d'Holanda la coordinació internacional d'aquesta campanya, ens comunica que Adolfo Pérez no era a la llista dels 365 alliberats per Nadal. El govern argentí ha tingut ja bastantes oportunitats de donar-li la llibertat, però sembla que no vol cedir de cap manera a les múltiples pressions internacionals (per Nadal es van trametre 5.000 firmes demanant la llibertat d'Adolfo al Papa Pau VI). Adolfo va demanar que se li concedís acollir-se al "dret d'opció" i deixar el país, però li ha estat denegat. Servicio Paz y Justicia demana que es continúin les accions a tot arreu. Es poden escriure cartes de protesta al govern argentí (Presidente Jorge Videla, Casa de Gobierno, Balcarce 50, Buenos Aires, Argentina).

HARTMUT GRUNDLER: auto-immolat pels propis ideals (21 de Novembre de 1977)

Hartmut Gründler, 47 anys, es va cremar a la manera bonze a Hamburg, quan començava la convenció del Partit Socialista (SPD) en un dia de pregària i expiació per a la veritat: veritat en la política atòmica del govern federal; veritat en les relacions govern--ciutadans. Hartmut volgué que el seu crit final fós escoltat per tothom. Ell mateix s'oferí com a víctima voluntària, per tal de que tots nosaltres no siguem víctimes. Després del funeral a Hamburg, el seu fèretre fou passejat cap a Tübingen, la seva residència natal; al pas de la processó funerària s'organitzaren actes a Bremen, Hannover, Kassel, Frankfurt, Heidelberg i Stuttgart.

Qui era Hartmut Gründler i què volia? Hartmut và ser, fins al final i malgrat algunes interrupcions, un mestre d'escola. L'escola popular de Schondorf, a on ensenyava alemany a immigrats de països d'Europa Oriental, ha reconegut que Hartmut ensenyava "amb gran experiència i coneixement de la matèria, amb grans qualitats pedagògiques, i amb una notòria paciencia i humanitat per ajudar a tots aquells estudiants adults".

Hartmut s'anà interessant, cada vegada més, per la política energètica i els perills que comportava en la vida i el mitjà ambient. Com bon estudiant de la vida d'en Gandhi, havia acceptat la vaga de fam com un mitjà perquè la protesta dels ciutadans fós escoltada.

Ara fa un any es dirigí al Canciller Schmidt demanant que el govern fós sincer a l'hora de tractar els problemes dels residus radioactius de les centrals nuclears. Senyalà especialment la contradicció entre dues postures del govern: el 29 de desembre de 1971 una declaració oficial explicava que els residus no presentàven cap risc; els dies 2 i 9 de juny de 1976, els científics més importants explicàven al govern que encara no s'havia trobat una solució i que s'havia de continuar investigant.

En innombrables ocasions, Gründler havia dit que solament si el govern era sincer i honest amb els ciutadans es podria crear un clima democràtic.

Els seus amics intentaren dissuadir-lo del sacrifici fins a l'últim moment, però ell estava convençut de que devia seguir la veu de la seva consciència. Per això es va convertir tot ell en una torxa vivent, en un dia de significat religiós especial, al davant de les portes del Partit Socialista Alemany.

Ell mateix explicà el sentit de la seva acció en aquestes paraules: "Si voleu dir quelcom sobre mi, potser podeu dir això: es va posar al servei de la necessitat; preferí d'arriscar-se ell mateix a un breu perill, per tal d'allunyar ne un de molt més gran i durable".

FETS SOBRE ELS CINC NACIONALISTES DE PUERTO RICO

Saviés que...

... els presoners polítics que porten més temps de presó de l'hemisferi occidental són a les presons americanes? Són cinc nacionalistes de Puerto Rico: Oscar Collazo, Lolita Lebrón, Rafael Cancel, Irvin Flores y Andrés Figueroa. Tots ells militants del Partit Nacionalista de Puerto Rico, per l'independència i el final de la misèria, la fam, l'atur i la desesperació. Tots ells van ser condemnats a principis dels anys 50, quan el clima de repressió era brutalíssim, i amb l'intervenció de l'exèrcit?

... les condicions del seu empresonament han estat totalment inhumanes? Andrés Figueroa està morint de càncer, que li fou descobert després de sis mesos de confinament solitari. Els metges li donàven un mes de vida, i el president Carter, en un acte "humanitari" l'ha deixat anar a morir a la seva pàtria.

War Resisters League, secció americana de la IRG ha llençat una campanya de signatures al president Carter, perquè no parli tant dels drets humans i els posi en pràctica.

VAGA DE FAM A BOLIVIA PER L'AMNISTIA GENERAL.

El 28 dedesembreva començar una vaga de fam per l'amnistia general a Bolívia. Un grup de sis persones, entre ells dos jesuïtes catalans i quatre dones d'exilats polítics, van ser els iniciadors campanya. El 17 de gener són ja 1.200 persones a tot el país que s'adhereixen a l'acció de la vaga de fam i són detinguts per desenes. La majoria són dones i nens i arriben a dues mil persones en acabar aquesta acció. Hi ha una vaga de miners de 48 hores recolzant-ho, una vaga de 24 hores dels mitjans de comunicació, vàries dimissions d'alts càrrecs del govern. El 20 de gener, després de tres setmanes de vaga de fam, el govern anuncia la concesió d'una amnistia general amb quatre punts, després d'haver-los negociat entre: el ministre de l'interior, el President de l'Assemblea dels Drets Humans i l'Arquebisbe deLa Paz.

Els quatre punts són: 1. Amnistia general per als presos, exilats i fugitius per motius polítics i sindicals. 2. Readmissió de tots els miners acomiadats. 3. Els treballadors acomiadats seran admesos i reintegrats amb els mateixos drets i funcions. 4. El govern decreta la llibertat de tots els vaguistes de la fam detinguts i no prendrà cap mena de repressió per als altres.

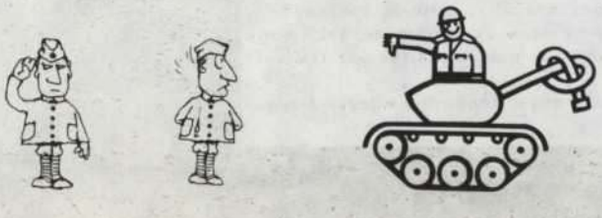

Alemanya

Le Monde, 26 de gener de 1978.

Els objectors d'Alemanya Federal volen fer vaga de servei civil.

Bonn: els O.C. de la República Federal Alemanya anuncien la intenció de fer vaga de 24 hores el divendres 27. L'atur afectaria a 18.000 joves que en aquests moments fan el servei civil.

Aquesta és la nota que fa Le Monde per a encapçalar la notícia. La causa és una sentència com "ordre provisional" del Tribunal de garanties constitucionals de Karlsruhe, per la que es suspenia l'aplicació de la nova llei d'O.C. que havia estat publicada aquesta tardor passada, encara que la decisió no serà definitiva fins el dia 1 de març. Se sap que la llei d'objecció alemanya és la millors de tot el món, però fins ara encara hi havia un tribunal que deia si un és o no és objector, segons els motius que al.legui L'any passat la majoria parlamentària l'SPD i els liberals van votar per treure el tribunal, ja que suposava una incoherència en la seva línia política, cosa que va fer posar el crit al cel a la CDU. Després d'això, l'índex d'O.C. va pujar de quatre mil al mes a deu mil i continua pujant. L'any passat va ser el 17% dels joves cridats a files.

Davant de les xifres, de les pressions de la CDU i del Tribunal de garanties, el govern vol tirar enrera i posar un S.C. més dur, així com encasernar els objectors, cosa que ells no volen i que ja han començat a fer campanyes i accions en contra.

El govern els ha amenaçat de fer servir les mateixes lleis que els soldats en respecte a la vaga, ja que, en últim terme, diu, ells estan sotmesos a les lleis de l'Armada.

gandhi

Si et criden a guiar
un breu moment
del mil·lenari pas
de les generacions,
aparta l'or,
la son i el nom.
També la inflor
buida dels mots,
la vergonya del ventre
i dels honors.
Imposaràs la veritat
fins a la mort,
sense l'ajut
de cap consol.

No esperis mai
deixar record,
car ets tan sols
el més humil
dels servidors.
El desvalgut
i el qui sofreix
per sempre són
els teus únics senyors.
Excepte Déu,
que t'ha posat
dessota els peus de tots.

Salvador Espriu
LA PELL DE BRAU XXIV

Mohandas Karamchad Gandhi neix el 2 d'octubre de 1869. Als 25 anys se'n va a Londres a estudiar la carrera d'advocat, després passa a Sudàfrica, on exerceix de funcionari de "Su Graciosa Majestad" i és allà on, coneixent i patint tota l'opressió dels seus germans hindús, descobreix la no-violència i on la comença a practicar, posant en marxa grans campanyes de desobediència civil fins que n'és expulsat.

Se'n va a l'Índia on comença tota la campanya per l'alliberament i descolonització de la dominació britànica; després dels primers fracassos i de temps de presó, inicia les marxes de reconciliació entre els hindús i els musulmans per a acabar amb la marxa de la sal, on en acabar i alçar el puny amb un grapat de sal, simbolitzava tot el poder de la persona i el què es pot fer per l'alliberament d'un poble.

El 30 de gener de 1948, a l'edat de 78 anys, mort d'uns trets disparats per un fanàtic hindú.